

JOAN BRAMSCH
UN SĂRUT PENTRU MAI BINE

CAPITOLUL 1

El stătea liniștit, la câțiva metri de țărm... și privea. Mâna dreaptă era băgată în buzunarul din față al pantalonilor scurți și decolorați, în timp ce cu degetele lungi ale mâinii stângi își ridică ușor pe frunte ochelarii de soare, stil aviator. Un zâmbet șiret îi brăzda trăsăturile frumoase ale feței. Ochii, de culoarea chihlimbarului, se îngustară, apoi se măriră apreciativ, în timp ce în adâncul lor se aprinseră niște scânteii aurii. Era evident, îi plăcea nespuse ceea ce vedea și savura din plin. Obiectul fascinației lui era partea posterioară, bine conturată, a unei tinere femei, care stătea în apă până la nivelul genunchilor, la mică distanță de țărm. Era aplecată de la mijloc, iar șortul ei decoltat se ridicase și-i descoperise parțial fundulețul apetisant, în timp ce tăia metodic tulpinile de stuf cu un pumnal amenințător. În vreme ce muncea, genunchii i se mișcau ritmic în acordurile unei melodii cântate de Willie Nelson (cântăreț american de muzică country). Muzica provenea de la un aparat mic de radio, de culoare neagră, prins la spate de șortul ei minuscule. Mișcările corpului ei provocau reacții puternice libidoului bărbatului. I se părea că simte picioarele ei frecându-se de ale lui și producându-i clipe de adevărată încântare. Apoi, ea schimbă cadența mișcărilor și începu să se unduiască în ritmul unei melodii lente, aruncând fiecare braț de stuf într-o canoe ce plutea în apropiere. Bărbatul gemu înăbușit. Rânjetul i se transformă într-un zâmbet viclean, în timp ce ridică dintr-o sprânceană admirativ, își ținu respirația și simți

căldura crescând în interiorul pantalonilor lui scurți când reuși să zărească parțial tricoul subțire, de culoare albă, înnodat la mijloc. Nu purta sutien și paria salariul lui pe un an că nu avea nimic pe dedesubtul șortului. Să trebuiască să îndure toată această priveliște trei luni de acum încolo!

Amețit, începu să-și imagineze în minte o variantă adultă a compunerii „Cum mi-am petrecut vacanța de vară”. Dar nici de data asta nu i se clinti vreun mușchi pe față. Stătea doar... hipnotizat, absorbit de mișcările ei.

Ea cânta refrenul, punctând fiecare notă cu o lovitură de pumnal și cu o mișcare a fundului. Prestația ei, lipsită de orice inhibiții, îl făcu, în cele din urmă, să treacă la acțiune. Adunând în pumn tot mărunțișul pe care-l avea în buzunar, ochi cu atenție ținta și aruncă monedele în ploaie asupra corpului ei aflat în mișcare. Se întoarse atât de repede, încât sânii, nesușinuți de sutien, se ridicară și coborâră brusc. Părul, răsucit într-un nod în vârful capului, se desfăcu și şuvițe lungi și aurii căzură peste față și umerii ei. Gura rozalie se deschise de uimire, iar el simți o dorință puternică de a-i suga buza inferioară, plină. Ochii ei se măriră, dar nu de frică. Fără să scoată un cuvânt, duse mâna la spatele șortului și închise radioul.

Sânii i se lipiră de materialul subțire al tricoului.

Bărbatul rămase nemișcat, continuând să zâmbească, în timp ce strângea din dinți pentru a se putea controla. Oh, Doamne! se gândi el, aprinzându-se din ce în ce mai tare. Ochi albaștri

încadrați de gene negre... ochi albaștri de dormitor și un tricou alb și ud. El nu se putu abține să n-o devoreze cu privirea. Simți ceva explodând în interiorul lui când realizează că intensitatea privirii produse, drept răspuns, întărirea sfârcurilor întunecate, care ridicară și mai mult materialul subțire al tricoului. Fără să spună un cuvânt, el simți... și, ceea ce era mai important știu că și ea simte... că între ei există o atracție fizică. Chimia sexualității își făcea simțită magia!

— Ți-aș oferi toate economiile mele din bancă, dar odată cecul atingând apa, n-ar mai avea nicio valoare, spuse el încet. Ezită un moment, dar privirea lui înfierbântată spunea clar, că pentru el, ea era neprețuită. Vezi tu, mi-am lăsat stiloul cu cerneală rezistentă la apă, la birou, adăugă el, ridicându-și mâinile și umerii într-o expresie deznădăjduită.

Ea nu răspunse nimic, dar îi acceptă explicația. Se simți însă silită să-și aplece capul pentru a-și ascunde zâmbetul de apreciere, ce-i apăruse în colțul gurii și în ochii mari, albaștri. Își desfăcu nodul tricoului și șterse lama pumnalului de marginea lui. Acordă o atenție exagerată acestui lucru, nerealizând că-i provoca și mai mult libidoul bărbatului, prin faptul că materialul ud se lipea și se depărta de sânii ei plini. Trecuseră mai multe luni de când o persoană necunoscută îi călcase pământul. Și cu siguranță, nimeni nu fusese atât de frumos și de inventiv ca acest bărbat. Gestul lui de a-i atrage atenția cu monedele ar fi fost jignitor, dacă el nu l-ar fi însoțit

imediat și de complimentul verbal. Când ochii li se întâlniseră, ea simțise ceva, o căldură și o forță pe care nu le mai cunoscuse de câțiva ani. Ț Chimie! Era clar că stătuse prea mult timp singură, deduse ea.

Deși își ținea ochii ațintiți asupra lamei pumnalului, mintea îi oferea o imagine reală a necunoscutului. Aproximativ un metru optzeci înălțime, suplu și musculos, păr negru și des, tuns îngrijit, umeri largi și un zâmbet plăcut. Dar ceea ce-i pătrunse până în adâncul sufletului, fu privirea din acei ochi de culoarea chihlimbarului. Ochii lui, deși exprimau durere și suferință, aveau în același timp și umor. Era prea tânăr pentru a avea astfel de ochi. Se întrebă ce anume ar putea să producă atâta durere cuiva atât de tânăr. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani. În cele din urmă își ridică ochii și-i întâlni privirea din nou. Vocea ei exprimă însă doar o autoritate controlată, atunci când vorbe:

— Știi că te afli pe o proprietate privată? Privirea lui se roti de la stânga la dreapta, peste umăr, cuprinzând căsuța de lemn care se zărea în punctul cel mai îndepărtat. Greșise oare locul? Nimerise în altă parte? Oh, Doamne, nu! se gândi el. Asta era locul cel mai potrivit de pe pământ.

— A cui? întrebă el.

— Dețin tot acest teren, până la gardul de zăbrele. Acela aparține familiei Weston, răspunse ea, neînțelegând de ce se obosise să pomenească un nume.

— Dau! Asta e o ușurare! spuse el, după care

fluieră lung. Mi s-a dat permisiunea să mă folosesc de proprietatea familiei Weston, pe perioada verii. Pentru o clipă însă, n-am fost sigur că am urmat corect indicațiile.

Deodată, fața ei fu luminată de un zâmbet de recunoaștere.

— Vai, trebuie să fii doctorul Jon McCallem. Bine-ai venit în Minnesota. Doamna Weston mi-a scris că vei veni. Îmi pare rău că ei nu vor putea veni aici în vara aceasta. Domnul Weston se reface ușor după accident?

— Foarte bine. Paralizia aproape a dispărut, iar vorbirea i se îmbunătățește cu fiecare zi de tratament. Răspunsese automat, pentru că era fascinat de strălucirea zâmbetului ei. Deși îi violase fără voia lui proprietatea, era binevenit. O schimbare miraculoasă se petrecuse cu trăsăturile ei și el aprecia rezultatul. Calitate! Era o femeie nespus de atrăgătoare... cam de vârsta lui, ghici el. Tuși pentru a-și drege vocea, apoi aduse vorba despre întâlnirea lor.

— Eu... se pare că sunt în dezavantaj. Familia Weston nu mi-a menționat nimic despre o ființă plină de viață, cu care mă voi învecina.

— Foarte plină de viață! îl contrazise ea încet, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ești micuță și dansezi și cânti într-un fel foarte plin de viață. Da, cred că ești un spirit liber, dacă există cu adevărat așa ceva. Zâmbi când văzu că ea își coboară genele peste ochii mari, albaștri și roșește stânjenită.

— Sunt Jenny Larson, doctore McCallem. Se întrebă ce impresie trebuie să-și fi făcut el despre

ea. Simțea că fumegă de nervi. Din toate ocaziile când cântase pe muzica lui Willie... acum dăduse și din fund. El merse până la marginea apei, nepăsându-i că noii lui pantaloni începuseră să se ude.

— Aș dori să-ți întind mâna, domnișoară Larson, dar arma aceea, pe care o miști amenințător, îmi intimidează bunele maniere, glumi el. Nu vrei s-o pui în teacă? Îți mărturisesc că sunt total inofensiv. Zâmbi cu o inocență personificată.

Stânjenită din nou, ea aruncă repede pumnalul pe fundul canoei.

— Îmi pare rău, mormăi ea.

Fără să spună altceva, el înainta prin apă și se opri în fața ei. Atingându-i mâna lui puternică, ochii îi sclipiră cu anticipație când privirea ei o întâlni pe a lui.

— Mă bucur să te cunosc, Jenny. Spune-mi, unde locuiești? N-am observat nicio casă de-a lungul drumului. Pentru că el încă îi mai ținea mâna și nu-și slăbea intensitatea privirii, ea făcu o mișcare inefficientă cu mâna stângă care cuprinse o vedere de ansamblu a ceea ce părea să fie o insulă în fața peninsulei principale ce reprezenta pământul deținut de ea.

— Locuiesc acolo... pe insula mea. El privi zona aceea plină de verdeață, înconjurată de stejari și sălcii, apoi își întoarse privirea la ochii albaștri din fața lui.

— Nu văd nicio casă, Jenny. Ești sigură că locuiești pe insula aceea? Continua să-i țină strâns mâna mică, în timp ce cu degetul mare îi trasa

cercuri fierbinți pe încheietura pumnului. Ea știa că îi simte pulsul accelerat, bătând acolo. Aprobă printr-o mișcare a capului, dar în ochi începu să i se citească o veselie înăbușită.

El îi eliberă mâna și își puse ferm ambele palme pe umerii ei.

— Urmărește-mi buzele, Jenny, îi porunci el cu blândețe. Oh, asta era ceva foarte ușor de făcut, își spuse Jenny, în timp ce ochii îi explorau colțurile și conturul buzelor lui senzuale.

— Nu... este... nicio... casă... pe acea... insulă. Cuvintele lui enunțate clar o readuseră la realitate și izbucni în râs.

— Nu este, de fapt, o insulă; e o peninsulă și eu locuiesc într-o casă subterană, doctore McCallem. Casa este construită în interiorul laturii unui deal, cu fața spre sud. Nu ai cum s-o vezi de aici, explică ea, încă râzând. El își îndepărtă mâinile de pe umerii ei.

— Urechile tale sunt prea mici pentru a fi ale unui iepure, dar ai un nas rozaliu, exact ca un iepure, spuse el, atingându-i cu vârful degetului nasul ars de soare. Și ai o coadă a naibii de drăguță, observă el liniștit. Casa ta are vreun nume? Ceva de genul Jenny's Cozy Hutch (Cușca iepurașului Jenny)?

— Eu o numesc Jenny's Escape Hatch (Văgăuna lui Jenny)... și nu mă pune să-ți explic de ce, pentru că nu o voi face, îl avertiză ea ferm.

Acceptându-i cuvintele ca atare, el schimbă repede subiectul. Ea era mult mai femeie decât își imaginase el în prima clipă. De aceea, nu voia să fie prins pe picior greșit. Totuși, nu se putu abține

să nu-i pună o întrebare.

— Spune-mi, domnișoară Larson, întotdeauna dansezi în timp ce distrugi flora? Întâmplător, asta e împotriva legii. Știai? Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Ea își înfipse mai bine picioarele în pământ și răspunse foarte serios tonului lui glumeț:

— Pentru informarea ta, am aprobarea Departamentului de Stat al Mediului înconjurător. Am nevoie de plante pentru munca mea. Făcu un pas și împinse canoea spre țărm, depărtându-se astfel fizic și psihic de el. Ești cumva veterinar, doctore McCallem? Pari să fii foarte preocupat de natură. Sau poate ești medic naturist. Dacă-i așa, vei putea face multă muncă de cercetare în această zonă, spuse ea, pe un ton de conversație.

„Doamnă, se gândi el, să-ți cercetez zona mi se pare ceva absolut natural!” înăbușindu-și reacțiile libidoului, el spuse:

— Sunt strict interesat de cercetarea ființelor cu două picioare. Știi, Homo sapiens, îți dau un indiciu. Ochii îi sclipiră amuzați. În școală, colegii mă porecliseră „Sonda” McCallem.

— Ahhh, un gine... sau poate un urolog?

— Greșit, Jenny, izbucni în râs. Și aș putea discuta amănunțit cu tine despre... prezumția freudiană.

— Cerule, un psihiatru!

— Pe aproape... Sunt psiholog, dar nu te speria. N-am strâns de gât până acum pe nimeni. El o măsură cu privirea din cap până în picioare. Dar vorbești despre prezumția freudiană, sau mai rău, faci aluzii de natură sexuală, se gândi ea.

— În ce domeniu lucrezi? Întrebă ea.

— La ce clinică?

— Cook County General; Chicago.

— O ştiu. Ce specialitate?

— Abuz asupra copiilor. Anul ăsta a fost de groază şi am simţit nevoia să plec pentru un timp. Făcu o pauză, simţindu-se oarecum vulnerabil după ultima mărturisire. Hei, dar tu cu ce te ocupi? Mă chestionezi ca un coleg doctor care face istoricul bolii.

— Sunt asistentă medicală, specializată în serviciile de chirurgie, răspunse ea.

— Şi tu ai simţit nevoia să fugi? Ea se aplecă în apă, fără să-şi dea seama că tricoul i se udă din nou. Mişcându-se încet, începu să culeagă monedele, aruncate de el, care se vedeau prin apă. El repetă întrebarea, fără să se mişte, pentru a nu tulbura nisipul de pe fundul apei.

— Ai simţit şi tu nevoia să fugi, Jenny?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse ea, continuând să culeagă piese din acea comoară strălucitoare. Eu sunt în vacanţă.

— De când?

— S-au împlinit doi ani în primăvara asta.

— Doi ani? Ce s-a întâmplat? Ea se întoarce spre el. Ochii îşi pierdură acea sclipire luminoasă.

— E o poveste lungă şi plictisitoare, doctore. Depuse monedele strălucitoare în mâna lui întinsă. El le zornăi.

— Sunt obişnuit cu poveştile lungi şi pun pariu că povestea ta nu e plictisitoare, începu să lase monedele să cadă printre degetele unei mâini în mâna cealaltă.

Nu-mi pot închipui că o poveste spusă de tine ar putea fi plictisitoare.

Ea încercă să aducă din nou discuția despre el, în timp ce se îndreaptă către țărm și-și reînnoadă părul în vârful capului. El o urmă, imaginându-și cum ar arăta ea din față, atunci când ieșea din apă.

— De ce a trebuit să pleci? îl întrebă ea. El îi ignoră întrebarea.

— Voi afla totul despre tine înainte de a pleca, Jenny, șopti el.

Ea începu să stoarcă apa din tivul tricoului. Când realizează cât de transparent era materialul, se acoperi repede cu o cămașă albastră, pe care o luase din canoe. Nu observă expresia de dezamăgire care apărură pe fața lui Jon. Dacă ar fi văzut-o, probabil că s-ar fi înfuriat. Fără să se gândească puse o altă întrebare:

— Ai ars și tu până la capăt? El râse, stocând în minte această nouă informație pe care ea i-o furnizase fără voia ei.

— Mai tare ca un incendiu produs de explozia unei bombe! N-am mai putut rezista nici măcar o zi în plus. Obiectivitatea de care am nevoie în profesiunea mea mă părăsise. Vocea îi era marcată de suferință. Începusem să aud țipete în somn. Când am văzut că acele coșmaruri nu mai încetează, am știut că trebuie să plec pentru un timp. Se opri din vorbit și-și frecă ochii cu mâna.

— Ultimul meu caz, m-a înspăimântat de-a dreptul. Jamie a murit la Spitalul de copii. Cauza morții: fracturi multiple, leziuni interne și țeasta zdrobită. Corpul îi era acoperit de cicatrice de la

loviturile de bici și arsuri de țigară. Jamie fusese bătut, pentru că spărsese un pahar când încercase să-și ia singur apă. Avea numai trei ani. Paloarea de pe fața lui Jenny era identică cu cea de pe fața lui. E cumplit, Jenny! își îndesă mâinile adânc în buzunare și rămase liniștit, privind înaintea lui. Nu observă privirea plină de compătimire din ochii lui Jenny.

— Când am realizat că încep să pun prea mult la inimă unele dintre aceste cazuri, că aș vrea să iau la bătaie pe cei care fac asemenea lucruri, am știut că e vremea să mă retrag pentru un timp. Nu făceam nimănui niciun bine, dacă nu mai reușeam să-mi păstrez obiectivitatea profesională. M-am retras din cadrul proiectului la care lucram, iar vechiul meu coleg de cameră, Hank Weston, mi-a aranjat să stau la casa de vară a părinților lui. O privi pe Jenny, care îl asculta liniștită. Sfârșitul poveștii, spuse el. Jon îi putea citi cu ușurință emoțiile pe fața ei atât de tulburată. Îi preluase unele dintre sentimentele lui de frustrare. De bunăvoie, pătrunsese în adâncul sufletului lui. Era exact ceea ce și el făcuse în cadrul meseriei lui.

— Nu, Jenny, șopti el. De parcă nu i-ar fi auzit rugămintea, ea îl întrebă:

— Cât timp ai lucrat la acest program?

— Doi ani.

— Ți-ai făcut probabil specializarea acolo. Ești atât de tânăr! Cum s-a putut întâmpla să arzi până la capăt?

— Nu cred că e corect să-mi evaluezi sentimentele în felul ăsta, Jenny, spuse el.

Și, apropo, voi împlini treizeci și cinci de ani

în curând, deși mă simt de parcă aș fi la vârsta pensionării. Ea rămase cu gura căscată de uimire! Treizeci i cinci! Imposibil! apoi începu să gândească cu voce tare:

— McCallem. McCallem. Sigur! Băiatul minune de la Cook County General. Ai fost unul dintre cei mai tineri medici din țară, care și-a luat doctoratul în psihologie.

Soțul meu te-a ascultat în urmă cu câțiva ani. A fost foarte impresionat de prelegerea pe care ai ținut-o. Mi-a spus că te vei face remarcat înainte de a împlini patruzeci de ani. Se pare că asta ai și făcut, chiar mai devreme decât ți-a prezis el, spuse ea apreciativ.

— Soțul tău lucrează în domeniul medical? Cum de nu-i trecuse prin cap că ar putea fi căsătorită?

— A lucrat, răspunse ea încet. Richard a fost chirurg, cu specializare în cardiologie.

Eu eram asistenta lui. A murit acum trei ani. Nu avea decât patruzeci de ani.

— Îmi pare rău. Jenny. Dar dacă era sincer cu el însuși... ceea ce încerca întotdeauna să facă... o parte din el răsuflă ușurată. Cât timp ați fost căsătoriți? Refuza să creadă că ea ar putea avea în jur de patruzeci de ani sau chiar mai mult.

— Ne-am fi sărbătorit a opta aniversare la două luni după moartea lui.

— Trebuie să fi fost un copil când te-ai căsătorit! exclamă el.

Ea zâmbi cu un aer atotștiutor.

— Voi împlini treizeci și opt de ani în februarie. Ascunzându-și mirarea... părea mult

mai tânără... el puse o ultimă întrebare:

— Ați avut copii? în clipa când îi văzu zâmbetul înghcându-i pe față, își dori să nuț și pus această întrebare. Ea nu putu decât să-și scuture capul în semn de răspuns.

El era un străin. Cum i-ar fi putut ea explica durerea de a nu avea copii? îl implorase pe Richard să-i facă un copil. Dar el o amânase de la un an la altul găsind mereu câte o scuză. În final, ea se simțise ușurată că nu rămăsese gravidă.

Nu mai avea de unde să dăruiască dragoste unui copil... dragostea ei fusese de circumstanțe care nu depinseseră de controlul ei. Se înfiora și înlocui zâmbetul rigid cu unul răutăcios.

— Și ce ai de gând să faci toată vara? Să trândăvești?

Jon prelua tonul glumeț al conversației, bucuros să-i capteze din nou atenția.

— Nu. Am de gând să-i dau gata pe cei din Asociația Psihologilor Americani. Îi voi face să cadă în e... adică în partea lor dorsală. Ea râse.

— Haide! încetează, doctore!

— Numai dacă îmi spui Jon. Încercă să facă pe seriosul, dar eșua lamentabil.

— Arăți mai degrabă ca un Jonny, în momentul de față, observă ea. Plănuiești ceva necinstit ca să-i dai gata.

— Sau să-i fac să cadă în...

— Jon-nee!

— Vorbești exact ca mamaâglumi el. Dar când ea îl privi, cu mâinile fixate în șolduri, nesemănând în niciun fel cu mama lui, el spuse: Pentru foarte multă vreme n-am văzut decât fața

urâtă a dragostei... și am folosit cuvântul dragoste pentru cele mai superficiale sentimente, adăugă trist. Ei bine, în vara asta vreau să analizez cealaltă față a dragostei... cum începe, ce se întâmplă atunci. Se opri o clipă, pregătindu-se pentru reacția ei batjocoritoare. Am de gând să scriu o lucrare amplă despre anatomia sărutului, i-o trânti el. Jenny făcu încercări eroice de a-și înăbuși hohotul de râs. Simțind că se va sufoca, îi dădu drumul și exclamă:

— Un sărutolog! E ceva nemaiauzit! Va fi o premieră, Jonny. Nu-ți dai seama? în anii care vor urma, diverși psihologi vor discuta despre lucrarea ta în termeni precum: „Uimitoare cercetare”, vor spune unii. „Nemaipomenită descoperire!”, vor proclama alții”. Mă întreb unde și-a găsit toți subiecții care s-au oferit de bunăvoie”, va rosti unul mai gelos. Oh, Jonny! râse din nou. Vei avea o vară nemaipomenită. Va fi ca o joacă de copil! încă tremurând din tot corpul din cauza hohotelor de râs, își șterse lacrimile de la ochi.

Jon observă că genele ei negre erau acum umezite și sclipeau datorită micilor picături de lacrimi ce rămăseseră neșterse și care îi amintiră de constatarea făcută înainte în legătură cu ochii albaștri de dormitor.

— Sărutolog, într-adevăr, mormăi el. Joacă de copii?

Jenny îl privi tăcută cum din ochii lui dispăru scânteia de veselie și reapăru acea expresie de durere.

— Nu-mi mai amintesc cum e să te joci, Jenny,

spuse el încet. Cu această mărturisire atât de sinceră, inima lui Jonny i se dăruie în totalitate.

— Atunci va trebui să te învâț, Jonny. Și deodată, lumea întreagă rămase pe loc când el făcu un pas spre ea și-i mângâie ușor fața udă încă de lacrimi.

— Cinează cu mine. Jenny. Combinația dintre puterea senzuală degajată de atingerea lui și expresia imploratoare din ochi aproape că o copleși. Nu asta voia, și nu de asta avea Jon nevoie, hotărî ea. Nu acum. El avea nevoie de liniște și de timp pentru a se reface. O aventură de o vară l-ar putea răni... și pe ea, de asemenea. Zâmbi și făcu un pas înapoi, depărtându-se de atingerea lui.

— Nu, Jon. Nu cred. Poate altă dată. Avem toată vara la dispoziție.

Nu era în stare să-și dea seama ce gândea el. Fața îi devenise dintr-odată o mască. Se supăraseră oare? îi răniseră oare sentimentele?

Jon se retrăsese sub masca profesiei lui, atâta cât îi mai rămăsese intactă. Îi e teamă, ghici el. Realiza că și ea simte atracția dintre ei, dar îi era teamă. De el? se întrebă. Nu, poate că se gândește la diferența de vârstă nesemnificativă dintre ei doi. Ar fi râs de această idee, dacă nu s-ar fi simțit el însuși atât de bătrân. Apoi, un nou gând îi trecu prin minte. Ar putea ei să-i fie frică pentru el? Da, asta ar putea fi o parte din răspuns. Îl deranja că părea atât de vulnerabil. Dacă evaluarea lui era corectă, va trebui să-și adune toate puterile. În mintea lui însă, această femeie merita efortul. Puțină înțelegere și prietenie era

ceea ce ea avea nevoie... și ceea ce și el își dorea. Gradat, masca dispăru și apăru un zâmbet cald și o privire jucăușă. Jenny zâmbi ușurată.

— N-ai recoltat suficient stuf pentru două persoane? o necăji el. Cu siguranță, o ființă de apă ca tine are nevoie și de altceva în afară de verdețuri pentru cină.

Jenny râse, bucuroasă că el trecuse ușor peste refuzul ei.

— Nu voi folosi stuful pentru cină, deși îl voi găti.

— Bine, spuse el, făcând pe neștiitorul. De ce?

— Pentru munca mea. Fac hârtie.

— Din stuf?

— Din aproape orice plantă.

— Asta va trebui să văd.

— Te voi invita într-o zi și-mi vei da o mână de ajutor. Te cam murdărești, dar e distractiv. Va fi o lecție bună pentru tine, declară ea, împingând canoa în apă și sărind grațios în ea. Zâmbi, lovi din vâsle și-i strigă veselă:

— Ne mai vedem noi, după care alunecă pe suprafața apei. El o salută cu mâna, privind cum briza ușoară îi depărtează de corp cămașa albastră, descoperindu-i curbele feminine de dedesubt. Oftă mulțumit. Îi va cultiva prietenia, hotărî el. Deja o admira... era inteligentă, fermecătoare, frumoasă, amabilă, înțeleaptă și avea un nemaipomenit simț al umorului. Se răsuci pe călcâielorându-se să alerge înapoiț pe deal. Apoi, realizând că era mai derutat decât crezuse, se opri gâfâind.

„Doctore, sindromul ăsta e cunoscut sub numele de suprasolicitare”, își recită el în gând”. N-ai văzut nimic, decât mizerie și suferință, în ultimul timp. Acum s-a întâmplat să întâlnești o femeie frumoasă și, la naiba, te porți exact ca un copil nerăbdător! N-o poți folosi pe Jenny pentru a-ți rezolva propriile probleme. Doctore, vindecă-te mai întâi pe tine”.

Cu această intenție fermă în minte începu să-și descarce lucrurile din vechiul și ruginitul lui microbuz Volkswagen pe care îl cumpăraseră pe vremea când fusese în facultate și pe care nu se preocupase niciodată să-l înlocuiască. În ultimii zece ani își petrecuse cea mai mare parte a timpului în spital, în laborator sau într-o sală de conferințe. De ce ar avea nevoie de un mijloc modern de transport? Asta era prima vacanță în care plecase, de când fusese în ultima clasă de liceu vizitase, cu școala, Washington D.C. Vacanță, pe naiba! se certă el. Era aici ca să se odihnească și să se refacă. Și ar fi trebuit să o facă de mult.

Jenny trase canoea pe insulă și descarcă stuful.

Apoi o ridică de rama de metal și așeză vâslele alături. Adunându-și recolta începu să urce panta prin iarba înaltă. Briza ușoară de după-amiază îi răvășea şuvițele de păr desprinse din vârful capului și i le flutura în jurul feței și al gâtului. Zâmbea când își aminti de atingerea blândă a mâinii lui Jon pe fața ei. Fredonând încet, se apucă de treabă pe banca construită între două trunchiuri de co-pac. Ritmic, începu să taie tulpinile de stuf în două lungimi diferite, pe care le

punea într-un recipient mare de metal aflat la picioarele ei.

Pare un bărbat foarte drăguț, se gândi ea. Dar muncise până la epuizare. Oamenii care lucrau în domeniul lui trebuiau să aibă grijă să nu se supra solicite. Era foarte ușor să fii prins în mijlocul problemei, căutând să găsești răspunsuri înainte ca pacientul să sufere. Nu conta dacă era vorba de traume fizice sau psihice, efectul era același, dacă te implicai prea mult. Proiectul la care lucra Jon cuprindea ambele tipuri de elemente. Era o adevărată minune că rezistase atât de mult, se gândi ea uimită. Și nu era mirată că el era marcat de liniștea și calmul din jurul lui Stuart Lake. Știa că după câteva săptămâni petrecute la soare se va simți ca nou. Nu trecuse și ea prin același catharsis emoțional în urmă cu un an? Până ce nu se va regăsi, nu va putea să se reîntoarcă la munca lui. Trebuia mai întâi să se vindece. Poate că ea îl va putea ajuta într-o oarecare măsură. Ar putea fi prietena lui. Ar putea fi chiar mai mult.

Aproape se tăie când își ridică brusc capul, speriată. Mai mult? La ce se gândea?

Dar mai curând, sentimentele ei erau ceea ce o îngrijora cel mai mult. Își simți corpul străbătut de un val de căldură, amintindu-și. Oh, recepționase perfect mesajul lui de atracție nerostit și, Dumnezeu îi era martor, îi trimisese și ea un mesaj identic. Se cutremură. Nu intenționase s-o facă, dar totul se întâmplase pe neașteptate, încât nu avusese nici măcar o secundă în care să-și controleze răspunsurile

instantanee. Era sigură că i se citise în ochi... poate chiar în tot corpul. Oare el observase? Bineînțeles, prostuțo, își spuse ea furioasă. Era un psiholog cu experiență. Citea în ea probabil, ca într-o carte deschisă. La naiba!

După ce petrecuse mai mult de doi ani, fără compania bărbaților, fusese capabilă să îngroape, în cea mai mare parte, latura sexuală a naturii. Acum, la o singură privire din partea unui bărbat foarte frumos, se simțea slabă și moale pe dinăuntru. El nu avea nevoie de-o iubită. Avea nevoie de liniște și pace. Nici ea nu avea nevoie de un iubit. Avea nevoie să se regăsească. El avea nevoie doar de un prieten, își reaminti ea. Acum du-te și pregătește odată stuful ăla și uită-l pe Jon!

CAPITOLUL 2

Jenny luă recipientul plin și porni cu pași mari pe creasta dealului, apoi coborî repede treptele care duceau spre intrarea în locuința ei subterană. Oamenii o întrebau adesea dacă nu sosim ea ca o cârtiță, trăind dedesubtul pământului. Eaț râdea întotdeauna la această întrebare. Văgăuna ei de refugiu, așa cum își numise ea locuința, nu-ți dădea senzația că ai fi sub pământ. Peretele dinspre sud, construit la câiva metri de arm, era orientat către razele calde ale soarelui. Ț;

Construit în întregime din sticlă, oferea o panoramă clară a golfului Mallard, în toată splendoarea lui naturală: trestii de culoare maro, stuf și nuferi albi și galbeni ce brăzdau suprafața

apei. Dimineața devreme sau la asfințit, Jenny își putea privi vecinii... nutrii, castori, rațe sălbatice și gă te canadiene... ce erau înș căutarea hranei sau a unui adăpost. Nu, niciodată nu se simțise părăsită pe insula ei. Aici găsisese liniște. Aici fusese în stare să-și analizeze viața și să înceapă să trăiască din nou. Mulțumi din nou, în sinea ei, acelei neștiute puteri care-i călăuzise pașii aici, care o adusese acasă.

Deschise ușa de sticlă cu ramă de lemn și intra înăuntru. Deși mică pentru standardele majorității oamenilor, casa se întindea pe o suprafață de aproximativ o sută de metri și era construită pe două nivele. Ea se simțea protejată în acest interior confortabil situat înăuntrul dealului. Locuința era alcătuită dintr-o cameră spațioasă la primul etaj, care era o combinație de living-room și bucătărie, la care se adăuga o nișă pentru dormit. Pereții, rafturile pentru cărți și dulapurile erau din lemn de cedru, care păstra aerul proaspăt în interior. Livingul era separat de bucătărie printr-un șemineu de piatră, care răspândea o căldură plăcută în timpul nopților reci de iarnă, când temperatura scădea afară sub zero grade și bătea viscolul de origine arctică. Ea adusese pietrele pentru cămin de pe țărmul lacului, alegându-le pe fiecare în parte cu deosebită dragoste. Făcuse singură ceea ce putuse pentru amenajarea casei, economisind astfel bani pentru alte lucruri pe care n-avea cum să le rezolve prin munca ei. Îi făcea mare plăcere să se adâncească în canapeaua moale și să stea în fața focului, simțindu-se învăluită de căldură. Gândul la

aceste momente de totală relaxare în fa a luminii aurii aț focului îi aduse în minte căldura degajată de ochii lui Jon, mai ales când o invitase să ia cina cu el. Corpul ei fu deodată cuprins de dorință și, în ciuda căldurii interioare pe care o simțea, se înfiora. Goni aceste gânduri nedorite și se grăbi spre bucătărie, aproape împiedicându-se de carpeta de pe jos. Puse recipientul cu stuf în chiuvetă și începu să toarne apă rece în el. Când se umplu, luă o cutie cu leșie de lângă chiuvetă i măsură cu atenție, punând cinciș linguri mari la toată cantitatea din recipient. Apoi îl așeză pe foc, la o flacără mică și dădu drumul la ventilator. Trebuia să fie atentă la fumul degajat, pentru că în anumite condiții, amestecul putea deveni exploziv. Amestecă de câteva ori cu o lingură veche, de lemn, păstrată numai pentru această treabă, apoi puse capacul și fixă ceasul aragazului să sune din oră în oră. Amestecatul în „cazanul vrăjitoarei”, așa cum numea prietena ei, Sarah, vasul de făcut hârtie, era o treabă grea, până ce fibrele destui se înmuiau și deveneau pliabile, gata pentru următorul proces de fabricație.

Mulțumită că stuful fierbea bine, Jenny merse în baie și se spală, scoandu-și hainele ude și punându-le la uscat pe țeava de la duș, Ignota cu încăpă măreț faptul că pielea i se înfiora la amintirea privirii insistente a lui Jon asupra tricoului ei ud. Urcă repede treptele în spirală ce duceau la dormitorul ei și se înfășură într-un halat subțire din bumbac, de un albastru-marin, pe care-l cumpăraseră cu câțiva ani în urmă din Hawaii, unde îl însoțise pe soțul ei la oț conferință pe teme

medicale. Merse apoi și privi afară, spre golf. Cu un zâmbet mulțumit începu să-și pieptene părul, în timp ce privea o familie de rațe sălbatice... tata, mama și trei copii, care mergeau spre adăpostul lor pentru a înnopta.

— Ești o ființă de apă, nu degeaba te-ai născut în zodia Peștilor, își reaminti ea cu voce tare. Nu-i de mirare că nu-ți poți părăsi lacul. Bucuroasă că aici își găsisese liniștea, Jenny spera ca și Jon să se simtă la fel de bine.

După ce mâncă o salată și o felie de pâine de grâu, făcută în casă, se ghemui într-un fotoliu mare și confortabil, lângă veioza pentru citit, ridicându-se numai când ceasul o avertiza că era momentul să amestece în fiertura de pe foc. Sorbea din când în când dintr-un ceai de ierburi și citea ultimele noutăți dintr-o revistă de specialitate. Continuase să se țină la curent cu toate noile descoperiri din domeniul în care lucrase. Dacă vreodată va veni momentul, când va dori să se reîntoarcă, va fi familiarizată cu toate noile proceduri care fuseseră introduse în anii cât ea lipsise. La ora zece și jumătate ceasul arăta că trecuseră șase ore de când amestecul fierbea, așa că închise aragazul. Până dimineață, fibrele se vor răci și vor fi gata pentru următoarea etapă. Jenny stinse veioza și merse la peretele de sticlă, de unde privi afară la apa luminată de lună. Briza caldă îi lipi halatul de picioarele goale. Cumva, nu se simțea încă pregătită să meargă la culcare... nu încă. Trăgând ușa de sticlă și închizând-o în urma ei, ieși în picioarele goale pe trepte și apoi pe pajiștea situată deasupra acoperișului ei. Își ridică

brațele spre cerul înstelat și lăsa adierea ușoară a vântului să-i mângâie corpul, prin materialul subțire al halatului. Luna era aproape plină și se înălța peste Weston's Point, marcând o potecă argintie ce venea dinspre plajă până în dreptul picioarelor ei.

Un înot ar fi relaxant, hotărî ea. Privind spre căsuța de lemn, întunecată, își închipui că Jon se culcase devreme. Condusesese mult astăzi. Bun! se gândi ea. Nu va trebui să-și pună costumul de baie. Coborî ușor dealul până la canoe și vâsli fără zgomot până la plajă. Zgomotele nopții o înconjurau... orăcăitul gros al unui broscoi, cântecul ritmic al greierilor, lipăitul unui pește care voia să prindă o insectă de pe suprafața apei. În depărtare, Jenny auzi cântând o bufniță și strigătul sfâșietor al unui pescăruș, care semăna cu plânsetul unui copil... sau al unei femei, își reaminti ea. Strigătul pescărușului chema perechea. Până în urmă cu un an, când încă îi mai era teamă, se identifica cu acel strigăt. Dar acum rănilor ei erau aproape vindecate și putea asculta fără să-și mai simtă inima cuprinsă de tristețe.

Jenny se concentra asupra fiecărei mișcări a vâslelor. Picături mici de apă alunecau pe suprafața de lemn când ridica vâslele și o stropeau dintr-o parte în alta. Alunecând ușor pe suprafața apei, oprindu-se din când în când pentru a asculta și a medita asupra darurilor naturii, nu observă că aproape ajunsese, până ce simți hârșăitul nisipului dedesubtul bărcii, făcând-o să se oprească. Barca se legănă ușor când ea sări în apa rece și întunecată. Jenny își scoase agrafele și lăsa părul

să-i cadă liber ca o mantie pe spatele și sânii bronzăți. Adierea nopții îi întări sfârcurile și ea se înfioră, după care se cufundă fără zgomot în apa lacului.

De sub apă privi razele lunii care se filtrau până în adâncul lacului. Suprafața lacului părea doar neagră și înspăimântătoare. Însă dedesubtul ei, apa era brăzdată de vafuri de lumină argintie, care îi arătau drumul precum niște semnale luminoase. Jenny se ridică la suprafață și respiră adânc, apoi se întoarse pe spate.

Sânii ei luciră sub lumina lunii. Încântată, se răsuci și începu să înoate în depărtare, după care veni spre țărm, înotând pe spate. Râse tare când simți apa lovindu-i ușor corpul și părul ei lung și blond lipindu-i-se de umeri și sâni. Apoi începu să pedaleze în apă, părând o zeităte a lunii, cu sclipiri argintii în părul care-i cădea pe umeri. În final, așa cum făcea întotdeauna, se mai scufundă o dată în adâncul lacului. Pe dealul de lângă țărm o siluetă singuratică privea fascinat spectacolul pe care Jenny îl oferea fără să știe. Simți un val de căldură străbătându-i corpul când văzu șoldurile rotunde și picioarele subțiri ale lui Jenny ivindu-se din apă precum o creatură mitologică... o ființă de apă!... în grațioasa ei scufundare. Cât de mult și-ar fi dorit să fie acolo cu ea, jucându-se și încercând să-și reamintească cum e să împarți compania cuiva și să te bucuri de momentele de fericire. Lui Jon îi părea că n-a mai râs cu adevărat de ani de zile.

— Am nevoie de tine, Jenny Larson, șopti el încet. Mintea lui analitică îi sublinie imediat că

avea nevoie de orice trup cald, preferabil de femeie, care să-i reamintească că este încă o ființă omenească.

Atunci ar putea să înceteze să se mai simtă ca o soluție pentru toate nenorocirile

— Nu, șopti el aprins. Era mai mult decât asta. Jepny era caldă și capabilă de dăruire... și trecuse prin starea în care se afla el acum. Putea învăța de la ea. Dacă numai ar vrea să-l învețe. Oh, Dumnezeu! mare, am atâta nevoie de ea, murmură el. Continua să stea nevăzut în umbra copacilor groși când Jenny ieși din apă, udă și strălucitoare. O privi cum se apleacă și-și strânge părul, storcând apa din el și apoi răsucindu-l în vârful capului, își înfășură halatul peste corpul ud și se pregăti să plece. Când se aplecă peste canoe, Jon ieși din pădure și veni spre ea.

— Bună, Jenny, spuse el încet. Te duci să înoți? Încercă să-și stăpânească tremurul din vece. Ea se răsuci speriată, lovindu-se cu genunchiul de prova de metal și ipând mai mult de spaimă decât de durere.†

— Jonny, tu ești? spuse ea cu respirația întretăiată, frecându-și genunchiul lovit.

M-ai speriat îngrozitor. Ochii i se îngustară suspiciși. De cât timp ești aici?

— Tocmai am coborât, răspunse el, bucuros că lumina lunii cădea pe spatele lui și ea nu-i putea vedea astfel trăsăturile feței. Deși mințise, spera ca ea să creadă ceea ce el îi spusese. Ei bine, te duci?

— Am fost deja. Continua să-și maseze genunchiul. Credeam că dormi deja de câteva ore.

— Am dormit, dar m-am trezit. E prea multă liniște aici. Ea râse ușor.

— Nu prea se compară cu scră netul cauciucurilor și zgomotul făcut deși tomberoanele gunoierilor, nu-i așa?

— Nu prea. Râse. Dar am fost trezit de un zgomot. Ceva ca plânsul unei femei. Nu știu, poate că am visat, dar primul lucru la care m-am gândit a fostcă s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Ai auzit și tu?

— N-a fost decât un pescăruș, chemându-și perechea. Și eu credeam la fel prima oară când am sosit aici. După puțin timp, când începi să terefaci, nu vei mai gândi

— Pare că vorbește vocea experienței, spuse el încet.

— Da, și e timpul ca această voce a experienței să meargă acasă și să te lase să te odihnești. Incapabil să se stăpânească, el întinse mâna și-i atinse brațul.

— Nu pleca, Jenny, șopti el. Nu încă. Stai și vorbește cu mine, te rog.

Vocea lui rugătoare îi atinse inima.

— Despre ce vrei să vorbim? Ai citit vreo carte bună în ultimul timp? Îl necăji ea cu blândețe.

— Numai niște nenorocite de reviste, răspunse el. Sunt sătul de citit reviste.

— Atunci va trebui să găsești altceva care să te facă să te simți mai bine.

Nu intenționase să rostească asemenea cuvinte provocatoare. Și de ce simțea dintr-odată că nu mai poate respira? Acum chiar trebuie să

mă duc acasă.

Jon, spuse ea încet. Promiți să nu înoți de unul singur până ce nu trece mai mult timp de ședere aici? Nu cunoști lacul și s-ar putea să fi cuprins de oboseală, dacă nu te odihnești bine câteva zile.

— Vocea experienței? Ea nu putu decât să aprobe din cap. Dar înainte de a se îndepărta, el o reținu prin următoarele cuvinte:

— Am început deja să mă gândesc la studiul pe care vreau să-l fac pe perioada verii. Îi mai atingea încă brațul cu vârful degetelor. Am început să fac o listă cu tipurile de sărutări pe care le întâlnim din momentul în care ne naștem. A fost foarte interesant să mă reîntorc cu gândurile la copilăria mea. Îi zâmbi, apoi se aplecă într-un genunchi. Privind în sus, îi studie ochii întrebători. Lasă-mă să-ți arăt ce am trecut până acum pe listă, îi propuse el, cu o voce foarte normală.

Pune-ți mâinile pe umerii mei. Ea făcu precum îi ceru, ascultând de vocea lui hipnotică. El îi ridică puțin halatul și, punându-și vârful degetelor pe buze, transferă un sărut pe genunchiul ei lovit.

— Asta-i un sărut ca să te simți mai bine. Își așază mâinile reci în spatele gambei și sub laba piciorului și îi ridică ușor genunchiul până la nivelul gurii lui calde.

După ce îl sărută blând, îi eliberă piciorul și se ridică în fața ei. Ea continua să simtă căldura degajată de buzele lui pe genunchi, asociată cu căldura produsă de contactul mâinilor ei cu pielea

lui. Orice urmă de durere dispăru pe dată.

— Åsta a fost un sărut care te face să te simi foarte bine, aa cum obinuia mama să-mi dea. După câte îmi amintesc, întotdeauna durerea dispărea. Se opri o clipă, privind adânc în ochii ei mari. Genunchiul tău se simte mai bine acum?

— Da, opti ea, încercnd să se îndepărteze de privirea lui hipnotică. tiau amândoi că ceea ce făcea el nu avea nimic de-a face cu mama lui. Trebuia să oprească acest lucru... acum! Dar cnd el îi puse ușor mâinile în jurul mijlocului ei, ea deveni incapabilă de orice micare.

El îi mângâie ușor crlionii uzi de pe frunte i o sărută cast în acel loc.

— Åsta-i sărutul pe care îl dă un tată copilului lui. Îi ridică mâinile i-i cuprinse faa în ele. Îngrijorarea din privirea ei îi spuse că ea se temea că el o va săruta acum în felul în care o fac adulii, sărind peste celelalte etape preliminare. Luptndu-se pentru a-i păstra controlul, el continua să zmbeasc, recunoscător minii lui agere care îi trimisese această ideea fulgerătoare cu lista tipurilor de sărut. Îi dorea însă din tot sufletul să ajungă cu lista la clipa prezentă. În schimb, o sărută pe obrazul drept i apoi pe cel stng.

— Åsta e felul în care bunica mea obinuia să mă sărute când îmi spunea noapte bună, opti el. Revenindu-i dintr-odată din transă, Jenny îl împinse uor în piept, rupnd vraja pe care el o crease. Zâmbi răutăcios i se ridică pe vrfuri pentru a-l bate printete pe cretetul capului.

— Iar sta e felul în care bunica mea îmi

spunea noapte bună.

Jon îi răspunse cu același fel de zâmbet. Trage linie aici, amice, se gândi el. Pentru moment. Luându-și o figură de băiat cuminte, întrebă pe un ton trist:

— Nu vrei să vezi și restul listei? Mai am încă foarte mult.

— Sunt convinsă de asta! spuse ea râzând și sărind în canoe. Încearcă să dormi puțin. Gândești prea mult, îi ordonă ea, pe tonul unei asistente. Râsul lui ușor o însoți, în timp ce puse barca în mișcare.

— Noapte bună, Jenny. Somn ușor!

— Noapte bună, Jonny, îi strigă ea. Vise plăcute. Trecu multă vreme până ce vreunul din ei reuși să adoarmă, iar când în cele, din urmă, o făcură, somnul care îi cuprinse fu superficial. Jenny încercă să alunge imaginile senzuale care îi veneau din subconștient. Jon, pe de altă parte, era îngrozit că adormind, va fi bântuit de coșmarurile pe care le avea în ultima vreme și care îl făcuseră să-și întrerupă pentru un timp activitatea.

— Odihnește-te. Odihnește-te, îi ordonă el corpului lui chinuit. Gândește-te la Jenny. Gândește-te cât este ea de bună. Dar corpul lui, acoperit de transpirație, continua să se răsucească și să se întoarcă pe toate părțile, în timp ce sufletul îi era posedat de toată mizeria și suferința cu care se confruntase atât de mult timp.

CAPITOLUL 3

Era aproape ora șapte dimineața când Jenny

fu întreruptă din visare de un salut

— Lu-huu, Jenny! Bună dimineața! strigă buna ei prietenă Sarah Gabriel. Jenny tocmai scosese din cuptor o pâine de secară. Își salută prietena și băgă la copt o altă pâine.

— Vino înăuntru, Sarah. Ai sosit la timp pentru o pâinică fierbinte. Prietena ei râse din tot sufletul.

— Este exact ce-mi trebuie, Jenny fetiço. De parcă n-aș fi și așa suficient de grasă. Chicoti veselă, în clipa următoare gusta încântată din pâine. Oh, la naiba! Oricum nu voi mai fi niciodată slabă. Aș. mai bine să mă resemnez și să nu-mi mai fac probleme. Ți-am adus niște lumânărică. Sper că va ieși o hârtie bună din ea.

Jenny îi mulțumi și mai scoase o cană din dulap, îi turnă lui Sarah cafea și luă cutia cu lapte, în timp ce se întorcea la masa rotundă, din stejar.

— Ei bine, ce te-a adus la mine în văgăună așa devreme?

Întrebă ea, așezându-se la masă, lângă prietena ei.

— Hârtia de stânjenell Sarah se opri din mestecat și pe fața ei rotundă și rozalie apăru o expresie comică. Oh, Doamne, sper că n-ai uitat, nu-i așa, Jen? Știi doar că vreau să fac o acuarelă pentru fiul meu cel genial. Trebuie să-i amintesc neîncetat de unde îi vine toată inteligența. Râse răutăcios. Și tot talentul, adăugă ea.

Jenny o asigură că hârtia era gata. Apoi începu s-o necăjească fără milă pe tema vechiului lor subiect de discuție.

— Știi că ești absolut unică, Sarah dragă. Nici

măcar fiul tău n-a fost binecuvântat cu aceleași molecule de ADN ca ale tale. La el totul e strict legat de mediul înconjurător.

— Și cine i-a creat mediul în care a crescut? întrebă Sarah, cu un rânjat atotștiutor. Jenny își ridică mâinile în sus, în semn de resemnare. Știa că nu va putea că tigaș niciodată o discuție, nici măcar amicală, în fața energice sale prietene. Zâmbind misterios, începu să amestece în cafea, uitând să-și mănânce pâinica. În timp ce se adâncea în lumea propriilor sale gânduri.

Deosebit de perspicace în descifrarea stărilor sufletești, Sarah întrebă curioasă: – Bun, copilule. Ce s-a întâmplat? Jenny își scutură capul, încercând să nege, dar când întâlni privirea hotărâtă de pe chipul lui Sarah, renunță.

— Avem un nou rezident, pe perioada de vară la Weston's Point. L-am cunoscut ieri. –, L-am"? repetă Sarah, alertată dintr-odată. Cine e? Cu ce se ocupă? Îți place? „Bizuie-te pe Sarah. Îți va pune întotdeauna numai întrebări pertinente”, se gândi

— Doctor Jon McCallem. E psiholog. Și da, întâmplător îmi place, răspunse ea calm.

— Atunci, care e problema?

Pe scurt, Jenny îi explică despre munca lui Jon. Îi spuse că el se află în aceeași stare emoțională dezastruoasă, prin care trecuse și ea în urmă cu doi ani.

— Din motive cu totul diferite, bineînțeles „dar pare atât de epuizat, adăugă ea.

— Îți place... mai mult decât „puțin”, trase Sarah concluzia. Jenny aprobă din cap. Încă mai

simțea îmbrățișarea caldă din seara trecută. Și era suficient de femeie ca să realizeze că și el simțise curentul electric dintre ei.

— El te place? Din nou, Jenny aprobă din cap, dar mintea îi era atât de preocupată de propriile-i gânduri, încât adăugă fără să-și dea seama:

— Mai mult decât „puțin”...cred!

— Jennifer Larson! în afara faptului că are o sută trei ani și stă într-un scaun cu rotile, care-i problema? o necăji Sarah. A sosit timpul să realizezi că ești o femeie frumoasă, capabilă să aibă o relație cu un membru al sexului opus.

Tăind în carne vie, așa cum făcea întotdeauna, adăugă: Nu-i homosexual, nu-i așa?

Jenny începu să râdă în hohote, surprinsă de întrebare.

— Mi-e greu să cred așa ceva.

— Ce vârstă are. Jen? E de vârsta mea? Mai bătrân?

— E cu trei ani mai tânăr decât mine, Sarah. Mă simt de parcă aș corupe un minor!

Sarah ridică o sprânceană și-și încrucișă brațele peste pieptul ei plin.

— Eu pun pariu că el nu se simte așa, o asigură ea. Realizezi că e pe cale să se întâmple ceva și... ți-e teamă Nervoasă din cauză că Sarah pusese degetul pe rană, Jenny se ridică pentru a-și mai turna cafea.

— Nu are nevoie de o aventură de-o vară. Și nici eu. Are nevoie de odihnă pentru a ști în ce direcție s-o apuce.

— Mie mi se pare că și-a găsit direcția, spuse Sarah veselă, arătând cu degetul în direcția lui

Jenny. iar de odihnit, se va putea odihni când va ajunge la vârsta mea.

Jenny râse, în ciuda faptului că nu voia. Știa însă că argumentele ei nu erau întemeiate.

— Oh, Sarah! Ești incorigibilă!

— Sunt o proastă romantică în adâncul inimii mele, replică Sarah. Asta am fost toată viața. Se opri și pe față îi apăru un zâmbet plin de dragoste. De asemenea, sunt și o foarte bună analistă, scumpa mea, adăugă ea repede. A sosit timpul.

Jenny aprobă din cap, simțindu-și inima plină de dragoste pentru înțeleaptă ei prietenă. Sarah o ajutase să-și vindece inima zdrobită, o așezase pe picioarele ei și-i dăduse forța necesară să se descurce de una singură. Acum, ca o pasăremamă, încerca cu blândețe să-i dea ultimul ghiont pentru a-și lua zborul din cuib. Sosise timpul. Trebuia să se întoarcă din nou printre oameni, acolo unde se afla dragostea și unde îți asumi niște riscuri. Dar era oare cu adevărat pregătită pentru așa ceva? Pur și simplu nu știa. Întrerupându-i șirul gândurilor, Sarah se ridică și o trase pe Jenny în brațele ei, îmbrățișând-o cu o dragoste maternă.

— Hei, nu te lăsa cuprinsă de melancolie. Dragostea e amuzantă, mai ales în timpul verii. Surprinsă, Jenny exclamă:

— Dragostea?

— Ai altceva mai bun de făcut în următoarele două luni, scumpa mea? o întrebă Sarah pe tonul unui gangster dintr-un film al anilor '30. ia-o ușurel. Lasă vara să-și facă jocul.

— Asta-i ceea ce Jon are nevoie, să se distreze și să învețe să se joace din nou, răspunse Jenny

mai mult pentru sine, decât pentru prietena ei.

Ochii lui Sarah se îngustară, gândindu-se că doctorul Jon McCallem trebuie să fie un psiholog deosebit de înțelept. Păstrându-și gândurile pentru sine, o îmbrățișa din nou pe Jenny.

— Ăsta-i biletul tău, scumpo, profită de el. Înainte ca Sarah să plece, Jenny îi dădu cele câteva coli de hârtie de stânjenele, pe care le păstrase pentru creația artistică a prietenei ei.

— Sper că fiul tău apreciază talentul mamei lui. Vrei să luăm cina împreună.

Sarah râse din toată inima.

— Oh, puștiul știe foarte bine acest lucru. Îi trimit zilnic zeci de mesaje mentale pentru a-i reaminti acest lucru. Luă colile de un verde-pal din mâna lui Jenny.

Trebuie să-mi iau ceva rezistent la ploaie pentru cina din seara asta. Profesorul Whitney Angus Cluster al III-lea m-a invitat să iau cina în modesta lui locuință din apropiere de Otfertail Loake. Ceva în legătură cu evaluarea unor gravuri...

Jenny izbucni în râs.

— Whitney Angus Cluster?

— Al treilea, adăugă Sarah foarte serioasă.

— Afară, afară! strigă Jenny, împingându-și prietena spre ușă. Am de lucru.

— Și eu, spuse Sarah, râzând. Trebuie să citesc câte ceva despre gravuri. Ne vedem mâine, scumpo. Oh, și bun venit din nou la viață. Vei vedea, e ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată cu adevărat.

După ce Sarah își luă la revedere și plecă cu

vechiul ei microbuz, Jenny se apucă de lucru, începu să pregătească stuful pe care-l fiersese cu o seară înainte. Făcea totul ca un somnambul, pentru că mintea îi era plină de gânduri legate de întâlnirea cu Jon McCallem. Se gândi la sfatul dat de Sarah, în timp ce pregătea terciul din care urma să facă hârtia. Ieși afară și amestecă terciul cu o soluție apoasă, după care lăsă la scurs amestecul în niște site speciale. Toate aceste treburi ocupau un loc secundar în mintea ei, deoarece nu înceta să se gândească la cuvintele și gesturile lui Jon, care îi pătrunseseră până în cele mai adânci colțuri ale inimii sale. Pentru prima dată, de la moartea lui Richard, se simțea vie... dar îi era totuși teamă. Teamă de necunoscut...

La ce ar putea duce o relație între ei doi? se întrebă ea. Ar putea fi prieteni? Oare el dorește mai mult? Dar ea? Jenny nu putea judeca obiectiv... Amețită, așeză ultima sită la uscat pe bușteanul pe care îl folosea întotdeauna pentru așa ceva.

Vor trece câteva ore până ce foile se vor usca la soare. Încercase de-a lungul timpului multe alte metode mai rapide, cum ar fi uscatul cu ajutorul uscătorului de păr sau la cuptorul încins. Dar toate se dovediseră a fi nesatisfăcătoare. Hârtia se încrețea întotdeauna la căldura artificială. Și avea nevoie de coli netede, neîncrețite, pe care să le poată stanța cu diferite desene obținute cu ajutorul unor matrițe de lemn, făcute de mâna ei. Sarah o ajutase să-și descopere acest talent ascuns, dar Jenny făcuse un pas mai departe: vindea produsele creației ei artistice. Pe hârtie de

porumb ştanţase desene tăiate din cocean, pe hârtie de grâu şi ovăz imprimase scene ce reprezentau grâнарul Battle Lake, iar pe hârtie de stof ținuta imperială a pescăruşului mascul, simbolul insulei Minnesota. Aceasta din urmă se vânduse foarte bine, dar Jenny făcea întotdeauna din fiecare un număr limitat de exemplare, pe care îl fixa înainte ca piaţa să fie testată. În felul acesta adăuga un plus de valoare obiectelor cumpărate de clienţii ei. Rezistase oricăror sugestii comerciale de producţie de masă, dar era plăcut să ştie că îşi putea câştiga existenţa pe seama acestui talent nou descoperit. Putea face ceea ce dorea, atât timp cât avea chef. Era o situaţie ideală.

În schimb, toată această poveste legată de Jon nu era ceva ideal. O înnebunea pur şi simplu. Furioasă pe sine că se lăsase antrenată în ea mai mult decât îşi dorea, îngrămădi reziduurile verzi pe lopata de grădină şi coborî spre ţărm pentru a le arunca. Concentrată asupra muncii ei, nu-l văzu şi nici nu-l auzi pe Jon apropiindu-se. El stătea ca vrăjit într-o canoe, la câţiva metri de ţărm. Călduraţ soarelui nu avea cum să-i potolească dorinţa pe care o simţea în timp ce o urmărea pe Jenny. Era îmbrăcată şi mai sumar ca în ziua precedentă, cu un şort roz-a prins şi un tricou asortat. Părul blond îl avea strâns într-o coadă, care i se legăna pe spate în timp ce muncea. Jon îi urmări mişcările corpului şi realizează că era tulburată de ceva. Acţiunea crispat, plină de o tensiune care venea din interior.

Mişcările nu mai aveau graţia şi degajarea

din ziua precedentă, când muncise în ritmul muzicii. Încruntându-se, puse imediat diagnosticul. Era clar ca bună ziua că fusese tulburată de gluma lui copilărească cu tipurile de sărut. Toate emoțiile ei fuseseră răscolite. Trupul ei o avertizase că dorea mai mult decât o relație platonică cu el, dar mintea o avertiza că nu era încă pregătită.

Jon era recunoscător pe de o parte experienței lui profesionale, care îi permitea să citească atât de ușor printre sentimentele ei. Dar era al naibii de obosit ca să analizeze mereu emoțiile răvășite ale oamenilor. Avea nevoie de această vacanță de vară, tânjea după relaxare și puțină distracție. Nu era suficient să-și spună: „La naiba cu toți ceilalți și cu problemele lor... trebuie să am acum grijă de mine”. No putea face. Indiferent dacă îi plăcea sau nu, știa că va fi atent cu sentimentele lui Jenny. Odată luată această hotărâre, își ridică ochelarii de soare și o strigă:

— Hei, copilule, vrei să vii să te joci?

Ea își îndreptă spatele și-i arunca un zâmbet amețitor, iar toate spaimile și incertitudinile îi fură alungate de expresia copilărească de pe fața lui Jon.

— La ce te-ai gândit, Jonny?

Fusese oare o mică nuanță de cochetărie în vocea ei? Ușurel, băiete, își spuse în sinea lui. Este curajoasă pentru că o despart câțiva metri de apă de tine. Fața lui se luminează de plăcere în timp ce vâslea ușor către țărm. Felul în care ea stătea în apă, cu capul ușor înclinat într-o parte și coada odihnindu-se pe sânul stâng, în timp ce mâinile îi

erau fixate în șolduri, îl provoca parcă la o întrecere.

— Ce-ai zice de o întrecere cu bărcile? De vreme ce sunt total ieșit din formă, nu va fi nesportiv să mă întrec cu o fetiță mică și slabă ca tine. Se opri din vâslit la câțiva metri distanță de ea. În afară de asta, ego-ul meu n-ar suporta o înfrângere, adăugă el. Gândindu-se că orice bărbat i-ar fi invidiat constituția athletică, ea îi acceptă invitația, fără să stea pe gânduri.

— Ești prea bine crescut pentru a fi șovin. Cred că realizezi că nu te voi menaja deloc, McCallem. Mă întrec pentru a câștiga. Porni spre țărm și sprijini lopata de trunchiul unei sălcii. Apoi, întorcându-se spre el spuse foarte mândră și serioasă:

S-ar putea să fiu mică, dar sunt foarte puternică.

El rămase liniștit în canoe. Bucuria stârnită de amintirea întrecerilor de altă dată îi străluci în adâncul ochilor.

— Mai bine pune banii jos, Larson, decât să te lauzi atât, o provocă el. Învinsul prepară cina. Ea râse voioasă.

— S-a făcut. Ca o creatură mlădioasă a pădurii, ea își îndreptă canoea spre apă și sări în ea sprijinindu-se în vâslă. Amintește-mi odată să-ți arăt trofeeze mele, adăugă ea. El râse.

— Încerci să-l intimidezi pe psiholog, Jenny?

— Vai, doctore, cât ești de perspicace! exclamă ea. Ochii ei strălucitori întâlneau scântele din ochii lui. Ne întrecem de la capătul insulei mele până la Weston's Point și înapoi. Asta

înseamnă aproximativ o milă. E prea departe pentru tine?

Jon își umflă pieptul musculos și-i răspunse:

— Merg oricât de departe vrei tu, frumoasa mea... Vâslă lângă vâslă!

El o tachina, dar ea simțea o forță nebănuită ce se ascundea sub zâmbetul lui devastator. Pentru o clipă arătase ca regele junglei, pândindu-și prada. Apoi imaginea dispăru. Jenny scutură din cap pentru a goni acea imagine sălbatică.

Cine vorbește despre intimidarea adversarului! se gândi ea nervoasă, căutându-și cel mai bun loc și așezându-se chiar în mijlocul bărcii. Răspunzându-i pe același ton, îi strigă:

— Eu sunt gata, dacă și tu ești. Înfumuratule! Cu un: „Pe locuri! Fiți gata! Start!” rostit de Jon, întrecerea începu. Jenny își mobiliza fiecare mușchi al spatelui și al brațelor pentru a vâsli cât mai adânc în apa limpede și albastră. După zece lovituri de vâslă conducea deja cu lungimea unei bărci și râse peste umăr spre Jon, care vâslea cu hotărâre pentru a o ajunge. La Weston's Point se afla tot în frunte și profită de avantajul de a ști cum să întoarcă repede și eficient canoea.

Dar de această dată rămase fără suflu și fu nevoită să respire adânc pentru a putea continua să vâslească. Pe ultimul sfert de milă Jenny își mobiliza toate resursele fizice pentru ci că tîga. În spatele ei auzea monologul furios al lui Jon: și - La naiba! Concentrează-te, McCallem! Doar n-o să te lași învins de o femeie. Vâslește! Mișcă-te! Depășește-o. Că tigă, câștigă, că tigăaș și-și Luă Jenny i se părea că îi simte respirația fierbinte în

ceafă. Apoi el alunecă ușor pe lângă ea și prelua conducerea. Nu se uită nicio clipă spre ea. Avea privirea fixată la linia de sosire. Pentru o clipă, ea șovăi, fascinată pe moment de conturul mușchilor spatelui lui. Dumnezeu! ce corp frumos avea se gândi ea, și toată concentrarea de până atunci dispăru. Asta era tot ce-i trebuia lui Jon. Că tigă, darș foarte strâns. Se ridică în canoe și se bătu în piept victorios, urlând spre cer în semn de triumf. Și chiar în acel moment barca îi alunecă de sub picioare, iar el ateriza în apă. Când reapăru la suprafață era un balon de furie. Se încruntă supărat spre Jenny, care se amuza copios. Încă hohotind, ea se apropie pentru a-i recupera vâsla care plutea, în timp ce el se prinse de marginea bărcii lui.

Când ea ajunse în dreptul lui, el apucă o latură a bărcii ei și bombăni:

— Atât de mult zgomot pentru un ego! La auzul, acestor cuvinte, Jenny izbucni în alt hohot de râs.

— Ar trebui să te trântesc în apă pentru că râzi de mine, o amenință el, clătinându-i canoea. Își îngustă ochii datorită luminii soarelui, de parcă și-o imagina din nou cu un tricou ud.

— Eliberează-mi vasul, îi ordonă ea teatral. Am de ce râde de modul în care ai că tigat. La urma urmei, acum trebuie să-ți pregătesc cina, îi spuse ea cu o voce serioasă. Aceste cuvinte readuseră pe fața lui Jon un rânjet triumfător.

— Hei, așa e! La ce oră să vin?

Ea scutură atât de tare din cap, încât coada îi flutură în aer.

— Oh, nu amice. Va trebui să mă ajuți mai întâi s-o prind. Apoi urmează gătitul.

Asta va fi încă o lecție de a te învăța cum să te distrezi din nou. Zâmbi senină, văzând expresia lui mirată. Vei merge la pescuit? El începu să protesteze.

— Nu mă pricep la pescuit. În afară de asta, adăugă plin de speranță, nu am undiță.

— Bun! declară ea. Atunci înseamnă că nu vei avea idei preconcepute. Lasă-te pe mâinile mele, tinere. Încă agă îndu-se de canoa ei, care se clătina, el rânji și

— Plăcerea va fi de partea mea, doamnă, dar ce-i cu apelativul ăsta?

Nu poți uita puținii ani diferență dintre noi?

Dacă asta te face să te simți mai bine, eu mă simt cu zeci de ani mai bătrân decât tine. Ai avut doi ani la dispoziție în care ai putut să te refaci. Eu de-abia am ajuns aici, încheie el pe un ton serios. Deodată, ea simți că roșește jenată.

— Îmi cer scuze, Jonny. Ai dreptate. Căiva ani diferență nu înseamnă nimic. Ț - Mai ales între prieteni, așa-i? adăugă el răutăcios.

— Așa-i, aprobă ea simțind fiori la auzul cuvintelor lui. Acum, du-ți canoa la țarm.

Vom merge cu a mea. Ascultându-i cu strictețe cuvintele, el fu curând lângă ea și privi atent cum deschide o ladă mică construită în interiorul dealului. Scoase de acolo două undițe, fiecare având ața răsucită în jurul unui bețișor subțire și un mincioc în care peștii puteau fi menținuți în viață. Ca un cățeluș ascultătorul o urmă, în timp ce ea se îndreptă spre grădină, de

unde luă un cocean de porumb timpuriu. Incapabilă să mai reziste tăcerii lui, ea îi studie tricoul gri, pe care îl îmbrăcase, și citi cu voce tare: „Doctorii o fac numai cu programare!”

El râse plin de sine.

— A fost ideea mamei mele, explică el. Are un simț al umorului foarte dezvoltat. Își scoase tricoul ofensator și-l agăță de creanga unui copac. În apărarea mea, trebuie să adaug că s-a înșelat! Trăsăturile lui Jenny se înăsprirea.

— Da, știu. O pot face peste tot. Jon simți amărăciunea din vocea ei și scoase un fluierat slab. Era din ce în ce mai intrigat. Jenny era ca un roman misterios, care te capta și el hotărî că trebuie să afle ce gândea ea cu adevărat. Dar nu acum. Va stoca și această informație și va reveni asupra ei altă dată. Acum, voia să păstreze tonul vesel al conversației.

— Vai, soră Larson, o necăji el, lovindu-i ușor vârful nasului ars de soare. Cum vorbești Cuvintele lui îi alungară proasta dispoziție și ea râse din nou, umplând atmosfera de veselie.

— Ridică ancora, colega. Trebuie să pescuim cina. El o răsuci cu fața spre el.

Încercând să-și stăpânească veselia din privire, o întrebă autoritar:

— Ah, ce fel de pilot sunt, căpitane? Principal sau secundar?

Adoptând același ton, ea răspunse:

— Cred că ești mai degrabă responsabil cu controlul, amice. Acum, dă-i drumul! Ochii lui sclipiră încântați și rânji.

— Am înțeles, căpitane. O luă de mână și o

trase în jos, după el, spre canoa care aştepta, strigând: La navă! Işi luă cu greu privirea de la muşchii lui, în timp ce Jon vâslea, purtând doar o pereche de pantaloni scurţi. Ea îşi conduse elevul spre un loc situat la câţiva metri mai departe de capătul insulei ei, la intrarea în golful Mallard. Acolo aruncă ancora, în formă de ciupercă, în adâncul apei.

— Acesta e locul! anunţă ea. Acum. Jonny, priveşte cu atenţie.

Îţi voi arăta o singură dată, după care va trebui s-o faci singur. El o urmări cu atenţie, în timp ce înfigea câteva boabe succulente de porumb în cârligul auriu, acoperindu-l în întregime. Apoi, i-l întinse şi făcu acelaşi lucru pentru undiţa ei.

— Priveşte în adâncul apei, Jonny, îi indică ea. Priviră amândoi spre direcţia indicată de ea şi Jon fu uimit să vadă un banc mare de peşti care înota în jurul unei anumite zone din nisip, care, presupuse el, era probabil locul unde îşi depuneau icrele. Dacă stăm foarte liniştiţi, şopti Jenny, aproape că îţi poţi alege peştele pe care vrei să îl prinzi. Hai, încearcă!

Desfăşurând câţiva metri de aţă de pe băţ, el aruncă cârligul în apă şi-l orientă spre gura unui peşte care stătea nemişcat, privind seminţele de un galben strălucitor. Apoi, cu o mişcare rapidă, animalul apucă momeala în gură şi a nu şi spre adâncuri. Cuprins de dorinţa de supravieţuire a unui pustnic, Jon smuci cârligul şi începu emoţionat să-şi tragă prada spre barcă.

— L-am prins! L-am prins! ţipă el, încercând să stăpânească zvâcnirile peştelui viu colorat. Îl

înșfacă și fu pe dată răsplătit cu o tăietură produsă de una din aripioarele ascuțite ale peștelui, în pulpa degetului mare. Sunt rănit mortal! se vaită el, încruntându-se când o văzu pe Jenny izbucnind în râs.

— Nu cred că vei muri, doctore, îl necăji ea. Oricum, ai mai văzut sânge până acum.

— Dar nu al meu... și nu de curând.

— Spală-te în apa lacului.

— Ce? Și să fiu prins de rechini? gemu el

— Nu sunt rechini, doar pești răpitori, Văzându-i privirea înspăimântată, adăugă: Nu au dinți.

— Probabil voi muri de frică, protestă el comic, scufundându-și degetul rănit în apă. Jenny, cu precizia unui expert, prinse peștele care se zbătea și-l băgă în minciocul legat de o parte a bărcii, atârând în apă.

În treizeci de minute, Jon învăță să pescuiască și prinse împreună cu Jenny zece pești... mai mult decât suficient pentru o cină. Jenny prelua sarcina vâslitului înapoi, din cauza „rănii” lui Jon. Odată ajunși, îl rugă să ducă prada la masa cioplită dintr-un trunchi de copac. După ce împrăstie rațelor boabele de porumb rămase, scoase un cuțit subțire și ascuțit dintr-o cutie și îl urmă pe deal. Cu priceperea unui chirurg, ea începu să secționeze și să curețe peștii.

— Faci treabă bună, soră Larson, o complimentă el, bucuros că ea nu insistase ca el să thvețe să curețe peștele... nu acum, cel puțin.

— Mulțumesc, doctore. Am multă experiență, răspunse ea. Peștele e un aliment care face bine la

creier.

— Ciudat, dar n-am învățat niciodată așa ceva în școală, spuse el.

Gândește-te ce deștept aș fi devenit, dacă aș fi mâncat pește de trei ori pe săptămână.

— Ești destul de deștept și-așa, copil-minune, îi strigă ea, râzând.

— Dacă n-ai ține lama aceea tăioasă în mâna ta mică și fierbinte ți-aș arăta că am mai multă experiență decât un băiat necopt. Privirea lui insistă asupra corpului ei.

— Las-o baltă, colega, îi răspunse ea serioasă. Sunt prea înfometată.

— Păi, eu despre ce naiba credeai că vorbesc? gemu el exasperat. Mor de foame... după tine!

— Elevii se îndrăgostesc întotdeauna de profesoarele lor, spuse ea oftând, legănând peștele despicat în mână și îndreptându-se spre scările care duceau în casă. Vei găsi o groapă acoperită cu un capac de metal, după tufișurile alea, îi arătă ea.

Aruncă măruntaiele acolo și vino apoi în casă. Oh, și ține-ți respirația când ridici capacul, izbucni în râs când îl văzu ținându-și respirația și înroșindu-se din cauza lipsei de aer. Mergând repede, Jenny dispăru în josul scărilor. Puse peștele într-o strecurătoare în chiuvetă și merse apoi la baie pentru a se spăla. Când se întoarse, îl găsi pe Jon stând în centrul livingului.

— Nu glumeai în legătură cu trofee, nu-i așa? întrebă el, uitându-se spre rafturi. Ai o casă frumoasă, Jenny. Era sincer impresionat. N-aș fi

crezut niciodată că locuitul sub pământ poate fi atât de... atât... de aerisit. Ea zâmbi plină de grație, apoi strâmbă din nas.

— Pfu! Miroși a pește. Te poți spăla acolo și apoi îți voi arăta cum poți scăpa de miros. Peste cinci minute, el stătea lângă ea frecându-și sceptic mâinile cu zeama de lămâie. După ce se spală, își duse degetele la nas și zâmbi surprins.

— A dispărut!

— După cum am mai spus, soră Larson, faci treabă foarte bună.

— Dacă tot veni vorba de treabă, hai să ne apucăm. Îl luă de mână și-l conduse afară în grădină, unde Jon învăța foarte repede cum să extragă boabele de fasole din păstăi. Jenny culese trei feluri de salată și scoase din pământ șase morcovi, apucând de partea verde și trăgând cu putere.

Întorși în bucătărie, ea spală și tăie frunzele pentru salată. Apoi pregăti un sos din diverse mirodenii, care umplu camera de o aromă îmbietoare. Peste o oră erau așezați confortabil la masa veche de stejar, savurând peștele fript în mălai, sote de morcovi, boabe de fasole aurie și pâine crocantă de casă. La desert, Jenny servi prăjiturile cu cacao și ceai de ierburi. Oftând satisfăcut, Jon își întinse picioarele sub masă și se rezemă de spătarul scaunului.

— A fost o cină excelentă, Jenny. Mulțumesc.

— Întotdeauna e plăcut să iei cina cu un prieten, îi zâmbi.

— E un sentiment plăcut, nu-i așa? Știind că el se referea mai mult la sensul figurativ al

cuvintelor, ea aprobă din cap.

— Unde te-ai născut, Jenny? întrebă el leneș.

— Într-un hambar... în Missoula, Montana. Îi văzu expresia mirată și anticipă următoarea întrebare: Și trebuie să-ți spun că tata m-a adus pe lume.

El se ridică în scaun.

— E din ce în ce mai interesant. Explică-mi.

— Nu e o poveste chiar atât de neobișnuită, spuse ea. Tatăl meu e medic veterinar.

Dacă cunoști Montana, știi că există spații deschise, unde bate viscolul pe timp de iarnă. Ei bine, mama a intrat în travaliu și cum noi locuiam... ei locuiau în afara orașului, la o fermă, tata. a trebuit să mă aducă pe lume.

— Ce făcea mama ta în hambar... în afară de a te naște pe tine?

— E asistentă veterinară. Părinții mei tocmai terminaseră de ajutat o iapă să nască prematur. Viscolul începuse să sufle cu putere și n-au mai putut ajunge înapoi în casă. Tatălui meu nu i-a mai rămas altceva mai bun de făcut decât să-i pregătească mamei un culcuș confortabil și să o ajute să nască.

— Deci micuța Jenny Larson s-a născut în iesle, murmură Jon. Am știut din prima clipă, în care te-am văzut că ești o ființă deosebită. Cum de-ai ajuns aici?

— Proprietatea asta a aparținut familiei mele de mult timp. Când bunicul a murit, în urmă cu câțiva ani, mi-a lăsat-o mie, pentru că știa cât de mult o iubesc. Simțea cât Jon voia o explicație mai clară decât îi dăduse. Voia să știe ce o făcuse să

vină aici, după moartea soțului ei, dar ea nu avea puterea să înceapă să povestească despre acest lucru și el păru să înțeleagă. Ea încheie povestea cu cuvintele: E rândul tău, doctore. El râse depreciativ.

— Nu voi reuși să te epatez, Jenny. Nu sunt nimic altceva decât un băiat născut la oraș, în Chicago. M-am născut pe timp de caniculă. Toată lumea era afară, iar eu eram la spital împreună cu mama, departe de mulțimea dezlănțuită. Mama mea e artist plastic. A încercat din răputeri să-mi transmită ceva din înclinațiile ei artistice, dar se pare că eu l-am urmat în carieră pe tatăl meu. Tata e medic de familie. Încă mai lucrează la clinica pe care și-a deschis-o în urmă cu treizeci de ani. Biata mama, a încercat întotdeauna să-mi amintească să mă și distrez în viață, să fiu puțin mai sălbatic și mai lipsit de griji, dar eu am avut alte idei. Restul cred că-l cunoști, Jenny. Practic, am ascultat de propriile mele instincte și am încercat să fac tot ce-am crezut că-i mai bine.

— Se pare că instinctele tale au fost puțin în contratimp, Jon. Sper că acum te vor lăsa să te odihnești o vreme, spuse ea. Ai forțat nota prea tare.

— Vorbești din nou ca mama, o avertiză el. Ea râse plină de sine.

— Ai spus cumva că mama ta e artistă? Când el aprobă din cap, ea căzu pe gânduri. Rose McCallem este cumva mama ta? Din nou, el aprobă din cap.

Vai, Jonny, îi admir munca de ani de zile. E una dintre cele mai talentate pictorițe în acuarelă

a zilelor noastre, spuse ea entuziasmată. Trebuie să fii foarte mândru

— Sunt, spuse el. Necazul este că am fost întotdeauna unicul spin din coroana ei de glorie. Nu mi-a plăcut niciodată munca asta artistică, în care te murdărești de vopsele și stai în mirosul acela urât al diluanților. De fiecare dată când a încercat să-mi trezească interesul, am simțit mirosul de terebentină și am vomitat.

— Ai vomitat din cauza mirosului de terebentină? întrebă ea uimită, înăbușindu-și hohotul de râs. El i se alătură, râzând triumfător.

— Era modul cel mai ușor de a scăpa de acolo... Mă făceam că-mi vine să vărs și fugeam! repetă el, făcând un gest prin care o amenință că poate să-i exemplifice.

— Să nu îndrăznești! țipă ea. Oh, mama ta ar fi trebuit să te pedepsească. Ai fost un răsfățat.

— M-a pedepsit. M-a pus să curăț murdăria. Se strâmbă. Urăsc să fac acest lucru.

Pune-mă într-un laborator de cercetare curat, ordonat, organizat și stau acolo cât e ziua de lungă, spuse el, cu ironie în voce. Jenny se ridică și începu să spele vasele.

— Mă mir că n-ai vomitat când a trebuit să arunci intestinalele peștilor.

— De unde știi că n-am făcut-o? spuse el. Privi spre cuțitul din mâna ei și spre maldărul de farfurii și pahare din mâna cealaltă. De ce oare de fiecare dată când vreau să te cuceresc, ai o armă în mână? Ea ridică din umeri.

— Caută-mă!

— Oh, Jenny, chiar crezi că... am voie? o

imploră el, alergând după ea în bucătărie, ca un adolescent plin de speranță.

CAPITOLUL 4

După o îndelungată discuție în legătură cu cine va spăla și cine va șterge vasele, Jon ieși că tigător.ș

— Urăsc să șterg vasele, Jenny. Mai târziu, hotărârea să meargă la Weston's Point pentru a privi asfințitul. Alunecară unul lângă altul pe suprafața unduită a lacului, aducându-și bărcile la țarm. Apoi, mână în mână, urcară dealul, la timp pentru a prinde splendoarea soarelui, care apunea la linia orizontului.

— Spectaculos! spuse Jon, oftând încântat.

— Când a fost ultima oară când ai privit un apus de soare... sau un răsărit? îl întrebă Jenny cu o voce foarte serioasă. Se întoarse spre el și îl privi cu ochii strălucindu-i de acrimi. Dacă am învățat ceva de când mă aflu aici. Jonny, continuă ea, este să mă bucur de viață. Viața e atât de scurtă.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui și o trase în jos pe covorul gros de iarbă.

— Vrei să-mi povestești despre moartea soțului tău?

Simțindu-se dintr-odată vulnerabilă, ea dădu înapoi.

— Încerci să-ți faci meseria cu mine, doctore McCallem?

Fără să-și ia ochii de la privirea ei suspicioasă, el scutură din cap.

— Vreau cu adevărat să știu, Jenny. Liniștită, ea începu să-i povestească:

— Richard a murit din cauza unui atac de cord. A tras de el foarte mult de-a lungul anilor. În cele din urmă, inima s-a oprit pur și simplu, incapabilă să țină pasul cu cerințele lui mult prea mari. După moartea lui, m-am concentrat asupra muncii mele de la spital, dar am constatat că îmi pierdusem încrederea în mine, în capacitatea mea profesională. Zidul meu profesional a început și el să se prăbușească, dar în timpul nopții îmi auzeam propriile mele strigăte de spaimă.

Privi spre apa purpurie din cauza luminii asfințitului, adunându-și parcă amintirile.

— Așa că am venit aici, continuă ea. Acum, asta e casa mea. Aici am reușit în cele din urmă să mă regăsesc. Oftă și se cutremură la amintirile ei triste. Ar fi fost mult mai multe de povestit, dar nu în seara asta. Nu era încă pregătită să le împartă cu altcineva. Fără să scoată un cuvânt, Jon îi ridică mâna la buze și îi sărută palma.

— Îți respect foarte mult curajul, Jenny. Ea îi simțea respirația caldă pe piele. Îl bătu prietenește pe braț cu cealaltă mână.

— N-ai fi gândit așa în urmă cu doi ani, spuse ea.

— Dar asta cere timp, Jenny. Știi doar. Uite ce am învățat eu astăzi. M-am distrat cu adevărat pentru prima dată în ultimii ani și trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta. Fără s-o avertizeze în vreun fel, se aplecă și o sărută. Buzele lui erau calde și nu cereau nimic. Ea simțea cum brațele lui o protejează și încet, el o trase și o lipi de

corpul lui suplu. Îi cercetă cu blândețe gura, controlându-și cu grijă pasiunea și dorința de a o strânge cu putere în brațe. În timp ce ea simțea că se topește la căldura corpului lui, el își lipi buzele cu putere de locul, care pulsa, de la baza gâtului ei subțire și șopti:

— Îți mulțumesc, draga mea Jenny. Îi mulțumesc pentru această zi minunată. Ț Cuvintele lui o aduseră la realitate. Ce se întâmplase? Pentru o clipă, ea îi răspunse la sărut. Dorise să fie cuprinsă de brațele lui într-o îmbrățișare protectoare. Nu! își spuse ea. Nu!on îi simți tensiunea din corp și-i dădu drumul.

— M-am distrat de minune, Jenny, accentua el, dorind să readucă conversația lor la un ton obișnuit și platonice. Ea se ridică în picioare repede și își îndepărtă cu mâna firele de iarbă inexistente de pe haine.

— Pentru asta sunt prietenii, Jonny. Dar e timpul ca acești prieteni să meargă acasă. Lumânăricile așteaptă.

— Lumânăricile?

— Azi-dimineată prietena mea Sarah mi-a adus vreo treizeci de fire, cu flori cu tot. Dacă vreau să fac mâine hârtie din ele, va trebui să le fierb din seara asta, îi explică ea.

— Pot să asist și eu mâine? întrebă el nerăbdător.

— Poți să ajuți, dacă vrei. Dar te avertizez, e o muncă în care te murdărești, deși e foarte terapeutică. Voi începe în jurul orei opt. Când el gemu din cauza orei prea matinale, ea îi spuse că trebuie să se apuce de lucru de dimineată, pentru

a avea timp să se usuce foile la căldura soarelui de prânz.

— Voi fi acolo, promise el, ajutând-o să se urce în canoe și împingându-i apoi barca de lângă țărm. Mulțumesc încă o dată, Jenny. Somn ușor.

— Și ție la fel. Jonny. Noapte bună. Mai trecură multe ore până ce ea căzu epuizată în pat, dar nu reuși totuși să doarmă liniștit din cauza lumânurilor care încă mai ardeau la Jon în căsuță.

Dimineața prevestea o zi frumoasă. Jon sosi exact la ora opt și amândoi se apucară de complicatul proces al fabricării hârtiei. El înghiți în sec când Jenny răsturnă plantele fierte într-o strecurătoare și le clăti îndelung. Apoi se strâmbă dezgustat când o văzu amestecând fiertura cu apă până când obținu un piure foarte fin. Jenny îl privi întrebător și zâmbi.

— E aceeași strecurătoare și lingură cu cele folosite aseară? întrebă el, schimbându-se la față. Ea chicoti.

— Ți se va face rău de la stomac dacă-ți spun că sunt aceleași, răspunse ea. Când el

O privi alarmat, ea îl bătu pe brațul puternic, observând că pielea începuse deja să

I se bronzeze. Folosesc alte ustensile pentru gătit. Pe cuvânt! Acelea din dulap.

Uită-te acolo, dacă nu mă crezi. El zâmbi prostește.

— Te cred. După care se convinse pe el însuși de a participa la procedurile laborioase de realizare a hârtiei, învă înd să se bucure de munca lui. Tocmai Ț terminaseră de curățat și își admirau roadele muncii, când afară se auzi trântindu-se

portiera unei mașini.

— Lu-huu, Jenny! Ești acasă?

— Vino înăuntru, Sarah, strigă Jenny. Împreună cu Jon o privi pe prietena ei traversând cu greu fâșia îngustă de pământ care unea peninsula cu restul pământului. În timp ce se cățara, Sarah bombăni:

— Dacă nivelul lacului va continua să crească, peninsula ta se va transforma în insulă și vei fi nevoită din nou să folosești vaporeșul John pentru a putea traversa lacul, îi prezise Sarah.

— Vaporeșul Jon? șopti Jon către Jenny.

— Vaporeșul John, răspuse ea. E acel vaporeș care e acostat în apropiere.

— Nu mai spune! Au botezat un vapor cu numele meu.

Jenny nu se obosi să sublinieze diferența de pronunție dintre cele două nume și strigă către prietena ei:

— Cum a fost aseară, Sarah? Ai reușit să vezi gravurile profesorului Cluster?

Pufnind fericită, Sarah răspuse:

— Trebuie să-ți spun că totul a decurs minunat, draga mea. Foarte... curgător. De fapt, ne-am încheiat seara, înotând în lac! Dintr-o singură privire observă expresia șocată a lui Jenny și realizează prezența frumosului necunoscut. Oh, încetează să mă mai privești atât de scandalizată, iepuraș, și prezintă-mă. Acesta e bărbatul despre care mi-ai povestit? Din ce în ce mai șocată, Jenny văzu expresia de mulțumire de pe fața lui Jon. Era îngrozitor de plin de sine.

— Jon, aș vrea să ți-o prezint pe buna

meaprietenă... până în clipa de față...

Sarah Gabriel. Sarah, el este Jon McCallem, noul nostru vecin de la Weston's Point. Jon făcu un pas înainte și luă mâna pe care Sarah i-o întinse cu mai mult decât o politețe formală.

— Sunt încântat să te cunosc, Sarah, șopti el.

Fascinant! Născută în iesle și având o prietenă cu numele de Gabriel. Poate ar trebui să-mi schimb subiectul muncii mele de cercetare din vara asta. S-ar putea să dau peste ceva deosebit de semnificativ!

— Bună, Jon, răspunse Sarah, zâmbindu-i. Semnificativ sau nu, pe mine va trebui să mă scoți din joc. Sunt prea bătrână pentru tine.

— Asta e ceea ce crede și Jenny.

— Prostii!

— Foarte corect, doamnă Gabriel. Jenny rămăsese în picioare, ascultând toată această discuție stânjenitoare. Apoi se grăbi să schimbe subiectul.

— Hai să vedem ce-ai făcut cu hârtia de stânjenel, spuse ea, întinzând mâna spre acuarela din cealaltă mână a lui Sarah. Drăguț! o complimentă ea.

Jon luă pictura și o examina cu atenție.

— Uimitor! Și e semnată cu numele unui ingerie din ce în ce mai interesant, adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Jenny și zâmbind satisfăcut când aceasta roșii până în vârful urechilor. Sarah observă schimbul de replici dintre cei doi și, ca de obicei, tăie în carne vie.

— De fapt, ce ai gând cu adevărat să faci în vara asta. Jon? Acesta răspunse nevinovat:

— Jenny mi-a promis să mă învețe să mă joc. Apoi, înlocui aerul nevinovat cu un zâmbet viclean. Jenny începu imediat să-i povestească prietenei ei despre munca lui de cercetare pe perioada verii.

— Jon face un studiu despre diverse aspecte ale vieții de familie. Roșii din nou când el râse satisfăcut, auzindu-i explicația.

— Nu poți face asta douăzeci și patru de ore pe zi, protestă Sarah, bucurându-se în secret de fiecare dată când Jenny roșea.

— Și-gu-i! Când văzu strâmbătura lui Jenny; în așteptarea explicației finale, el o lăsă mai moale și continuă: M-am gândit să-mi încerc mâna cu puțină pictură.

Mama mea a vrut să mă învețe ani de zile. Spune că am talentul unui pictor primitiv. Așa am învățat că acesta era felul ei drăgăstos de a-mi spune că sunt lipsit de talent.

— Mama lui e Rose McCallem, Sarah.

— E minunat, strigă ea plină de entuziasm. Cu ce preferi să lucrezi, Jon?

El ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar îmi place să fiu foarte curat... și detest mirosul de terebentină. Lăsară privi spre pantalonii lui scurți, de culoare verde, marca Nike și clătină din cap.

— Mi se pare că ai fi un bun candidat pentru tempera. Am un set de vopsele în furgonetă. Mai am și câteva pensule și cred că voi găsi un șevalet vechi și câteva pânze goale. Vino cu mine. Să vedem ce putem găsi.

În timp ce toți trei coborau dealul, Jenny îi șopti lui Jon:

— Eu numesc fu rg o netă ei „Sacul fără fund al lui Gabriel”. Îneebunești până reușești să găsești ceva acolo. Când Sarah deschise ușa, dând la iveală un munte de materiale trântite unele peste altele, el îi făcu cu ochiul.*

Gestul lui Jon făcu ca o portiță din interiorul lui Jenny să se deschidă, ieșind de acolo un val de căldură. Fu surprinsă de reacția ei în fața unui gest atât de banal, dar închise ochii și se lăsă învăluită de senzație, admirând în sinea ei că eraț comparabilă cu atingerea lui fizică. Când redeschise ochii, privirea i se încrucișa cu a lui. El o privise în tot acest timp, bucurându-se de răspunsul pe care ea, fără să scoată un cuvânt, i-l dădu. Ea tuși pentru a-și drege vocea și se înroși imediat.

Era ridicol, se certă ea. Nici măcar Richard nu-i produsese asemenea reacții. La urma urmei, nu-i făcuse decât cu ochiul!

— Aha, am găsit, strigă Sarah, din interiorul furgonetei. Cu fața roșie și zâmbind fericită, îi întinse materialele lui Jon. Știam că trebuie să fie pe undeva, adăugă ea. Aruncă dezordinii dinăuntru, acum și mai mare, o privire plină de dezgust. La naiba! Va trebui să fac curățenie aici într-una din zile. Jenny râse.

— Ah, da, Sarah? Spui asta de doi ani.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute. O menajeră.

— Sau un majordom? Sprâncenele lui Jenny se arcuiră. În timp ce amândouă schimbară priviri complice. Visând la cele spuse de Jenny, Sarah se sprijini de ușa deschisă.

— Mmmmi Ai dreptate, Jen, fata mea illn majordom priceput ar putea face totul, începu din nou să caute înăuntru și scoase o pensulă, pe care o băgă sub nasul lui Jon. Poftim, Jon! spuse ea. Asta te va împiedica să faci prostii un timp. Privi spre Jenny, care se așeză jos, și începu să râdă până simți că o doare burta.

— Nici măcar nu voi încerca să descifrez toate aceste mesaje cifrate, promise Jon, fără să încerce să-și ascundă bucuria în fața lui Jenny. Cred că voi, fetelor, vorbiți prostii... și prefer să nu aflu despre ce este vorba, mai spuse el, ceea ce le făcu pe Sarah și Jenny să izbucnească într-un alt hohot de râs. Când în cele din urmă, încetară, adăugă serios: Sarah, nu pot primi toate aceste materiale. Te rog, lasă-mă să ți le plătesc. Par îngrozitor de scumpe.

— Prostii! exclamă ea. E contribuția mea la programul tău de joacă pe durata verii.

El observă scânteile din ochii ei și dădu din cap, acceptând darul. Apoi o sărută zgomotos pe obrazul rozaliu.

— Mulțumesc, scumpă doamnă. Ești un adevărat înger. Ea îl bătu matern pe umăr și-i întoarse zâmbetul.

— Lasă timpul să zboare, Jon. Nu te apuca de lucru. Amintește-ți, ai venit aici ca să te simți bine.

— Da, doamnă, răspunse el ca un băiat ascultător. După ce Sarah se urcă în furgonetă și plecă, el rămase privind cu admirație în urma ei. E o adevărată doamnă.

— Cu siguranță, fu de acord Jenny, începând să urce dealul. M-a readus la viață.

Când văzu expresia lui întrebătoare, începu să-i explice: Curând, după ce am venit aici, Sarah mi-a devenit prietenă. M-a bătut la cap să mă apuc de ceva nou, ceva care să mă scoată din starea în care mă aflam. Și, iată! Am început să fac hârtie și să o ștanțez cu diverse modele cu ajutorul matrițelor de lemn. Cu blândețe, m-a readus la viață. M-a ajutat să văd unde judecasem greșit, acuzându-mă de greșeli de care nu eram vinovată. Oftând emoționată, Jenny realizează că spusese mai mult decât avusese de gând să divulge. Pe scurt, m-a făcut să fiu ceea ce sunt astăzi... un artist independent. Ochii ei voalați întâlneau privirea limpede din ochii lui Jon, transmiându-i că acesta era, pentru moment, sfârșitul poveștii. El nu o forța să-i destăinuie mai mult.

— După cum am mai spus, e o adevărată doamnă. Hei, crezi că hârtia noastră e suficient de uscată pentru a o lua de la soare? întrebă el.

— Păi, va trebui să vedem, răspunse ea, bucuroasă că el abandonase deocamdată subiectul legat de trecutul ei dureros. Examinară împreună fiecare sită. Jenny îi arată cum să testeze și să vadă dacă colile sunt perfect uscate. Soarele fusese deosebit de puternic, așa că ea hotărî că majoritatea colilor erau uscate. Cu ajutorul unei pile metalice, deosebit de fine, desprinse marginile colii din fiecare sită și apoi o trase ușor. După care îi propuse lui Jon să încerce același lucru la colile făcute de el. Plin de mândrie el privi cele două coli făcute de mâna lui.

— Hei, e ceva nemaipomenit! exclamă el entuziasmat. Dacă mă hotărâsc să rămân aici, am

putea forma o echipă, am putea deveni asociați. Ce spui de asta, Jenny?

Ignorându-i ultimele cuvinte, ea îi întoarse zâmbetul mândru.

— Faci treabă bună, doctore. Lăsând pila și colile jos, îl privi din nou. Acestea două sunt ale tale. Le poți păstra, Jon. Poate vei face o tempera pe ele, când te vei simți

— Reprezentând lumânărici?

— Dacă vrei. Țasta-i următorul meu proiect. Vreau să fac matrite, reprezentând un grup de lumânărici, pe care să le ștanțez apoi pe această hârtie.

— Te superi dacă-ți împrumut ideea?

— Ești invitatul meu, răspunse ea încet, simțindu-se dintr-odată abătută.

Jon îi percepu imediat schimbarea stării de spirit și o luă ca pe un semnal.

Realiză că ea are nevoie să rămână singură pentru moment. Își adună lucrurile dăruite de Sarah, așezând cu grijă cele două coli de hârtie între pânze.

— Cred că la voi duce acasă... în brațe. Canoea mea e incertă, după eșecul de ieri. Vin mai târziu s-o iau. E bine?

— Sigur, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Ne vedem mai târziu. El începu să coboare dealul spre Weston's Point, fluierând vesel. Mai târziu, după ce făcu un duș și mâncă, Jenny încercă să-și liniștească sufletul răscolit", Nu ești complet vindecată, fetițo", se avertiză ea". Nu te băga în ceva căruia nu-i poți face față. Va fi destul pește în mare... atunci când vei fi pregătită pentru așa

ceva”.

Dar toate aceste sfaturi nu avură ecou în inima ei. Apariția lui Jon în viața ei părea ceva predestinat. Părea că îl așteptase tot anul să apară. Dar cum va reuși până la urmă să se descurce cu această situație? Pentru prima dată, de luni de zile, se simțea îngrozitor de singură.

CAPITOLUL 5

Deși amurg, Jon încă nu se întoarse. Simțindu-se singură în mica ei locuință.

Jenny își luă chitara dintr-un colț al dormitorului și coborî treptele în spirală, care duceau la ușă. Ieși din casă și porni spre colțul cel mai îndepărtat al insulei. Se opri și privi lacul, simindu-și sufletul cum se liniștea în fața întinderii deț apă. Apoi se urcă pe unul dintre bolovanii uriași din granit, care se înșirau de-a lungul țărmului. De câte ori stătuse oare acolo, imaginându-se a fi căpitanul propriului vas, îndreptându-se spre viitor cu pricepere și încredere? De ce, se întrebă ea, începuse din nou să se simtă ca un vas fără cârmă, plutind pe o mare agitată? Rezistă tentației de a recunoaște față de ea însăși că se simțea așa din cauză că Jon lipsea de lângă ea, de la cârma vasului. Abătută. Își acordă instrumentul și începu să intoneze câteva note care îi reflectau zbuciumul interior. În timp ce se lăsă cuprinsă din ce în ce mai mult de melancolie, Jenny începu să fredoneze toate cântecele triste pe care și le amintea, încheind cu o melodie pe care o compusese cu un an în urmă.

„Când ai sărutat-o, dragostea noastră a devenit o minciună.

Mi-ai zdrobit inima înainte de a-ți lua la revedere”.

Genele ei lungi se umeziră de lacrimi, care apoi începură să curgă pe obrajii ei catifelați, în timp ce continua să cânte:

„Aventura ta a ucis dragostea noastră, și m-a lăsat aici singură, plângând...”

— N-am auzit niciodată cântecul ăsta, se auzi vocea șoptită a lui Jon, aducând-o, brusc, la realitate, își ridică surprinsă capul. Un zâmbet amar îi apărui pe buze.

— Poate pentru că n-a fost publicat niciodată.

— Tu ai scris versurile? Ea aprobă din cap.

— Și ai și trăit ceea ce ai scris? îl privi, iar el descoperi răspunsul afirmativ.

— Vrei să-mi povestești despre asta, Jenny? o încuraja el cu vocea cea mai blândă de care era în stare. Ea ridică tristă din umeri.

— Nu-i mare lucru de povestit. E aceeași poveste veche pe care ai auzit-o probabil de un milion de ori. Cu o săptămână înainte de a muri soțul meu, am aflat că avea o legătură. Câteva eleve-asistente bârfeau despre asta în hol, când eu am apărut. Nu m-au recunoscut și au continuat să vorbească. Eu stăteam acolo, înlemnită, ascultând, refuzând să cred. După ce am aflat toate detaliile, a apărut asistenta de la acel etaj. A realizat ce se întâmplase și m-a luat de acolo. Jon rămase tăcut lângă ea pe bolovanul neted. Acum îi înțelegea teribila tristețe, când fusese vorba de faptul că nu avea copii. Se confruntase cu sentimente

contradictorii. Tânjise după un copil, dar fusese ușurată, în cele din urmă, că nu avusese unul.

— Iar soția e ultima care află, șopti el. Ea aprobă din cap.

— Ce-a făcut când i-ai spus că ai aflat?

— Nu i-am spus. N-am mai avut când. Aveam de gând să stau de vorbă cu el în noaptea în care a murit, dar am fost chemați pentru o urgență. Atunci a făcut stopul cardiac. A murit, crezând că secretul lui e bine păstrat. Dar secretul lui ucisese deja adevărul pe care-l împărțisem ată ia ani împreună. Mi-era teamă să nu fac vreo greșală. Nu mai aveam pic de încredere în mine. Când am plecat, nu știu cine a răsuflat mai ușurat... eu, sau elevele-asistente cărora prezența mea le amintea permanent de gafa făcută.

— Ai fost la vreun sfătuitor atunci?

— Nu. Mi-e rușine s-o spun, dar am alergat... aici, pe insula mea. Era primăvară și am locuit într-un cort până ce s-a terminat construcția casei. Asta mi-a luat gândul de la durerea mea și m-a făcut să am cu ce-mi ocupa timpul. Rămase tăcută.

— Mai e mult de adăugat la poveste, nu-i așa, Jenny? Râzând, mai mult dureros, ea spuse:

— Vai, doctore, cât ești de perspicace! Ți-ai greșit vocația. Trebuia să te adâncești în psihologie. El ignoră sarcasmul din vocea ei, știind că încearcă să-și mascheze astfel vechile răni, care începuseră din nou să sângereze.

— Mai mult decât orice altceva, sunt prietenul tău, Jenny. Spune-mi restul... te rog.

Ea oftă din nou și începu să vorbească cu voce scăzută, plină de durere:

— Mult timp am ținut frica ascunsă adânc, în interiorul meu. Sarah îmi era deja prietenă și ea m-a ajutat să văd cât de greșit am judecat. Se opri din vorbit, căutându-și parcă cuvintele. Jon aștepta răbdător, hotărât s-o facă să se simtă în siguranță împărtășindu-i secretele. Adevărul este că mi-era teamă. Teamă de ceea ce știam, de ceea ce simțeam în momentul când Richard a murit. Eram aproape convinsă că nu făcusem tot ce era cu putință ca să-l salvez. Poate că l-am lăsat să moară pe drumul acela părăsit. În subconștient, credeam că am răzbunat dragostea noastră, care murise, lăsându-l pe el să moară. Acest lucru aproape că m-a înnebunit.

— Acum mai ai îndoieli în legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Se întoarse spre el și zâmbi, de data aceasta cu mult mai multă încredere.

— Nu. Cu ajutorul lui Sarah am reușit să fac ordine în gândurile mele. Am analizat acea săptămână minut cu minut... Ce am făcut, ce am simțit, cum am reacționat. Acel tunel al timpului mă paralizase aproape un an. Când am avut curajul să privesc înapoi, am realizat, fără dubii, că am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi salvez bărbatul. Niciun doctor nu l-ar mai fi putut salva. Murise chiar înainte ca eu să opresc mașina. Jon rămase tăcut. Liniștea se prelungi minute lungi, în timp ce el rămase cu capul în mâini.

— Jon, strigă ea, te-am tulburat. Îmi pare rău. Jenny se blestemă în sinea ei pentru că îl plictisise cu această poveste, când știa că el de-abia putea face față propriei lui vieți. El ridică capul și zâmbi

trist.

— Cred că tu ți-ai greșit vocația. Poate că tu ar fi trebuit să fii psihologul și eu să renunț. Sunt măgulit că ai avut încredere să-mi spui povestea ta. Îți promit că nu te voi întreba mai mult.

— Știu asta, spuse ea. Dar s-a terminat, Jon. Am reușit să-mi refac viața.

— În timp ce a mea e pe cale să se rupă în mii de bucăți, bombăni el. Am adormit după-amiază și am avut din nou acel coșmar. Am crezut că o schimbare de decor și o pauză în cercetarea mea va alunga acest coșmar. Dar țipetele continuă să existe. Râse amar. A trebuit să trec printr-un adevărat coșmar ca să ajung la o concluzie: Doctorul ăsta nu e în stare să se vindece pe el însuși. Se înfioră, frecându-și absent fruntea și ceafa. Dumnezeu, n-am mai dormit o noapte întreagă de nu mai știu când. Sunt total epuizat. Cu blândețe, Jenny își puse mâna pe brațul lui, făcându-l să nu se mai simtă atât de singur.

— S-ar putea să te ajute, dacă vorbești despre asta. Sunt un bun ascultător.

— E o poveste plină de amărăciune, Jenny.

— Dacă o împărți cu un prieten, s-ar putea să nu mai pară atât de apăsătoare. Spune-mi.

— Ai toată noaptea la dispoziție? întrebă el trist.

— Bineînțeles, dacă asta te va ajuta, răspunse ea prompt. El privi peste apa întunecată, urmărind luna care se ridica ușor. Apoi începu să vorbească cu o voce lipsită de orice intonație, aruncând parcă cuvintele în aerul nopții.

— Ți-am povestit despre abuzurile asupra

acelui copil. Altă crimă care se desfășoară în tăcere este aceea a soțiilor care sunt omorâte în bătaie. Aproape patru mii de femei au fost omorâte în bătaie în ultimul an... patru mii, pentru numele lui Dumnezeu! Își încleșta furios pumnii. Majoritatea oamenilor cred că de vină sunt muncitorii, că ei își bat cel mai des soțiile, dar nu-i chiar așa. Luna trecută am avut o pacientă care era soția unui demnitar. Era nevoită să se încuie în limuzina lor, Lincoln Continental, în fiecare sâmbătă seara ca să scape de pumnii și de picioarele bărbatului e. Îți poți imagina așa ceva? L-a părăsit când i-am spus că îl poate da în judecată pentru un astfel de comportament.

— Îmi pare bine că ai putut s-o ajuți, șopti Jenny, încercând să umple un lung moment de tăcere. Nervos, el se ridică în picioare și lovi într-un trunchi de copac.

— Parțial, acest lucru se datorează vechii concepții că femeia este proprietatea bărbatului. Știi că expresia „regula degetului mare” derivă dintr-o regulă străveche care spune că bărbatul are dreptul să-și supună soția cu un băț nu mai gros ca degetul mare? continuă înainte ca ea să poată răspunde: Și majoritatea idioților cred că femeile care stau cu acești bătauși o fac dintr-o plăcere masochistă, când, de fapt, o fac numai de frică! E cumplit de trist când te gândești că bietele femei încearcă să aibă o căsnicie bună... și asta le face să cadă în capcană. Gemu din cauza frustrării. Jenny aștepta în tăcere să-și continue povestea.

— Profesiunea medicală întreține un astfel de

mod de gândire. Medicii se așteaptă să vadă o femeie psihotică, mai rău, chipohondrică. Îi prescriu tranchilizante și-i spun să se întoarcă acasă.

— Cercetarea ta a reușit să arate care e, de fapt, miezul problemei? întrebă Jenny.

— E atât de al naibii de greu să arăți care e miezul problemei, spuse el pe un ton de lamentare. Există reprezentanți din toate categoriile care își bat soțiile. Un bărbat care își bate soția e, de obicei, un consumator de alcool, dar nu o bate din cauză că e beat. Unii bărbați, dintre cazurile studiate de noi, și-au pierdut serviciul și asta le accentuează sentimentul de nesiguranță. Le este teamă că soția i-ar putea părăsi, încep să țină cu dinții de prezența ei, nerealizând că ei sunt, de fapt, cei care o gonesc. Vor să dețină control absolut asupra tuturor acțiunilor soției... și ucid astfel orice urmă de dragoste. Se opri pentru a-și căuta cuvintele.

— Este o spirală a nenorocirii și a mizeriei, începu el din nou. Am descoperit că mulți dintre cei care își bat soțiile au fost, la rândul lor, bătuți în copilărie.

Cumva, au fost frustrați emoțional în tinerețe și aceasta a lăsat amprente.

Practic, acum își bat soția pentru că pot să o facă. Nimic din cele spuse de el nu era nou pentru Jenny. Cât timp lucrase la spital, văzuse ce putea face o ceartă dintr-o căsnicie.

— Am lăsat ca durerea pacienților mei să-mi afecteze propriile resurse sufletești, spuse el, oftând. E o problemă cum plită. Acestor femei le

este rușine de situația în care se află. Ceea ce-i mai rău este că se cred singure. De aceea am lucrat din greu să avem în toate cărțile de telefon, din țară, numere de urgență ale serviciilor de abuzuri și de aceea atât de multe orașe au acum centre de adăpost pentru soțiile și copiii bătuți. Cineva trebuie să-i ajute. Jon se așează alături de ea.

— Ah, Jenny, sufletul meu e amorțit. Mă simt atât de bătrân. De aceea am știut că trebuie să plec pentru o vreme. Nu știu însă dacă asta mă va ajuta la ceva.

Ea îi cuprinse tandru capul între mâini, dându-i la o parte șuvițele de păr din ochii marcați de durere. Îi șterse cutele de pe frunte, apoi își trecu degetele reci de-a lungul obrazilor, coborând pe gât. Ochii îi erau plini de compasiune. Ai lui erau încețoșați și tulburi. Zâmbindu-i încurajator, ea șopti:

— Totul va fi bine. Jonny. Ai încredere în mine. Ai doar nevoie de timp.

El dădu din cap și închise ochii, cuprins de durere.

— Ești un prieten adevărat, Jenny Larson, murmură el, cu vocea plină de emoție.

— Și tu la fel, răspunse ea încet. Fețele lor erau foarte aproape în întuneric. Când el deschise obhii, ea văzu că durerea dispăruse. Ochii lui ardeau acum din cauza altei emoții. Ar fi vrut s-o sărute și ar fi făcut-o, dacă ea rămânea acolo unde era.

Cu o privire dulce-amară, ea clătină din cap în semn de negare și se ridică în picioare.

— Ei bine, după cum ar spune Sarah, suntem amândoi într-o situație dificilă. Ce ne face acum, amice? El o apucă de mână și se ridică lângă ea. Privi întâi în ochii ei albaștrii, și clari, apoi la apă, pentru ca în cele din urmă să-și ridice privirea spre cerul înstelat.

— Ai dreptate, prietene. E timpul să alungăm tristețea. E lună plină, cerul e plin de stele... Hai să mergem să înotăm!

— Bine! fu ea de acord, luându-și chitara și apoi pregătindu-se s-o ia la goană pe deal. Numai să-mi pun costumul. Dar Jon o prinse în brațe.

— U-huu! Hai să înotăm dezbrăcați! Trăsăturile feței lui luară expresia celor ale unui băiețel cuminte. Copiii o fac deseori, argumentă el. Jenny își înclină capul într-o parte.

— Înotatul în pielea goală nu e permis sexelor diferite, răspunse ea, amabil dar

— Nu suntem de sexe diferite, protestă el. Suntem amândoi... prieteni, unul cu altul.

Oh, haide, nu poți uita de regulă și să vii să ne jucăm?

— De asta mă tem! Ea simți un fior rece străbătându-i corpul, care începea să ardă de dorință. El își puse mâinile pe umeri ei și o depărta de el, privind-o adânc în ochii plini de îndoială, încercând s-o facă să se simtă în largul ei.

— Promit să nu te ating, Jenny. Vreau doar să fiu cu tine. Cu prietenul meu. Înăbușindu-și frica și potolindu-și căldura din interior, ea îl luă de mână și îl duse la barca lui. Oprindu-se doar pentru a-și lăsa chitara și a lua două prosoape.

— Va fi absolut nemaipomenit, spuse Jon entuziasmat, în timp ce vâslea spre plaja cu nisip. Mă simt fericit numai când mă gândesc că voi înota în pielea goală.

Ea îi aruncă o privire severă.

— Nu pot crede că în toți anii ăștia nu ai avut această plăcere. El zâmbi fericit.

— Am dus o existență searbădă. Ea pufni pe nas, într-un mod foarte neelegant.

— Mda, dar ai avut o copilărie absolut depravată, McCallem.

— Ai grijă, Larson. Dacă-mi strici chefu, s-ar putea să vărs și să fug.

— Și să cureți murdăria din urma ta, îi strigă ea. Amândoi izbucniră în râs.

Apoi, ca doi copii sfioși, alergară în tufișuri și-și dezbrăcară hainele. După care strigară într-un glas:

— Pe locuri! Fiți gata! Start! și o luară la goană spre apa rece și întunecată. Jon se ținu de cuvânt, adică n-o atinse, cu excepția unei singure dați când o apucă de picior și o trase la fund, ipând, ea scăpă din strânsoarea lui și se întoarsete

atacându-l. El o amenință pe un ton plin de veselie că va plăti pentru asta. Dar ea se scufundă și apoi înotă la mare distanță de țărm, cât mai departe de intențiile lui și răzbunătoare.

Când nu mai putu respira se ridică la suprafață și trase adânc aerul în plămâni, în timp ce pe furiș căuta în jurul ei silueta lui Jon. Trecu o clipă până ce îl văzu. La început, fu cuprinsă de fi la crezând că el a pățit ceva, nefiind obișnuit cu lacul. Răsuflând ușurată, îl văzu stând liniștit

lângă țârm. Avea genunchii ținuți strâns sub bărbie, brațele îi țineau picioarele lipite de piept. Înotă imediat spre el. Neluând în seamă faptul că era complet dezbrăcată, se așează lângă el și-i atinse ușor capul plecat. El tresări la atingerea ei.

— N-are niciun rost, Jenny. Nu pot înceta să nu-mi amintesc coșmarurile acelea blestemate. Mi-e teamă să merg la culcare. Mi-e tearnă chiar să încerc să dorm.

Cuvintele lui, pline de durere, treziră în Jenny instinctele profesionale. Începu, mai întâi cu blândețe, apoi din ce în ce mai ferm, să-i maseze ceafa și umerii, înlăturând tensiunea din mușchii în cord ați. Efortul ei fu răsplătit de un suspin de ușurare din partea lui.

— Mmmm, e atât de bine, Jenny.

— Relaxează-te. Lasă-mă să te mai masez.

— Ai mâini binecuvântate, murmură el. E atât de bine! își ridică capul și se întoarse spre ea, petrecându-i brațele în jurul gâtului lui. Atât de dulce! gemu el, sărutând-o ușor. Ea simți că inima i se rupe de dragoste pentru el. Trebuia să-l ajute cumva.

— Vino cu mine, Jonny, îl rugă ea. Hai să mergem la apă adâncă, unde vei putea pluti. El se ridică și o urmă. Mergând către apă, îl încuraja cu o voce blândă, ținându-l în permanență de mână, în timp ce ochii îi erau ațintiți în ochii lui plini de durere. Știa că ea este singurul lui punct de sprijin.

— Culcă-te în apă. Jonny. Vorbea cu voce blândă, dar profesională. Încearcă să plutești. Îți voi ține eu capul sus, ai încredere în mine. Docil,

el făcu ceea ce ea îi ceru. Deasupra lor, cerul era total întunecat. Luna dispăruse în spatele promotoriului, iar apa era netedă ca o pojghiță de gheață. Totul era liniștit și întunecat, cu excepția respirației agitate a lui Jon și a corpurilor lor albe în apa neagră. În depărtare, auziră strigătul sfâșietor al pescărușului. Simțind că Jon se înfioară la țipătul pescărușului, Jenny începu să-i spună o poveste.

— Știi, pescărușul este o pasăre frumoasă, cu penajul lui alb, stropit cu negru. Are un inel de pene negre în jurul gâtului lung și subțire. Îți voi povesti cum a căpătat acel inel. Continua să povestească, atrăgându-l în lumea misterioasă a legendelor.

— Cu mult, mult timp în urmă, frumoasa Iarna, o regină de temut, a hotărât să domnească întregul an. Indienii, care trăiau aici, au început să moară de foame, pentru că nu aveau cum să-și cultive pământul. Au început să se roage Dumnezeuului lor, Glooskap, să-i elibereze. Știindu-și copiii pe moarte el a călătorit spre nord pentru a se lupta cu atotputernica Iarna. Dar săgețile lui n-au putut străpunge învelișul de gheață. Înfrânt și aproape mort, Glooskap s-a ascuns într-o peșteră de gheață pentru a scăpa. Însoțitorul lui, pescărușul, a venit lângă el și, cu ultimele puteri, Glooskap i-a petrecut în jurul gâtului un șirag de mărgele negre, spunându-i: „Du-te, prietenul meu. Găsește-o pe Primăvară și adu-o la mine”. Pescărușul a zburat spre sud. În zorii celei de-a treia zile a găsit

Primăvara. Căzându-i la picioare, a implorat-o

să vină cu el la Glooskap pentru a-l salva, pe el și pe poporul lui. Primăvara a atins șiragul de pietricele negre de la gâtul păsării și a știut că aceasta spune adevărul. Ca prin minune, s-au întors înapoi într-o singură zi. Drumul le era presărat cu flori, iar jivinele pădurii se jucau voioase. Când Primăvara a ajuns față în față cu Iarna, aceasta a suflat un aer înghețat peste corpul ei maiestuos. Ea a zâmbit și suflul de gheață s-a transformat în stropi calzi. Iar când a început să arunce cu săgeți de gheață, acestea au căzut la picioarele Primăverii, transformându-se în râuri repezi de munte. Iarna fusese învinsă și se pregătea să plece pentru totdeauna, dar Primăverii i s-a făcut milă:

„Poți veni spre sud, dar numai trei luni pe an”, a spus ea.

Apoi pescărușul a condus-o pe Primăvară în peștera unde se ascunsese

Glooskap, care dormea parcă somnul morții. A suflat respirația ei caldă peste trupul lui și el s-a trezit și i-a văzut surâsul strălucitor ca al soarelui. Din acea zi, pescărușul, salvatorul lui Glooskap, poartă colierul negru pentru a duce legenda mai departe. Jenny rămase tăcută, observând, satisfăcută, că respirația lui Jon se liniștise și căpătase un ritm regulat. Când pescărușul țipă din nou în liniștea nopții, Jon deschise ochii și privi cerul plin de stele.

— Plutesc printre stele, Jenny. Nu știu unde mi se termină corpul și unde începe apa. Ea cunoștea această senzație. Linia orizontului făcea ca apa întunecată și cerul înstelat să pară unul și

același lucru. Stelele se reflectau în suprafața nemișcată a apei și-ți dădeau impresia că te-ai scufundat în Univers.

— Plutește prin Univers, Jonny, șopti ea cu voce melodioasă. Simte-te liber. Uită de orice altceva. Gonește toate gândurile din minte. Mul, uimește-te doar să exiști. Eu te voi ține, îți promit.

Timp îndelungatei pluti în apa mângâietoare, privind direct la stele, lăsând orice sentiment de frustrare și de oboseală să-i părăsească corpul.

Tot timpul, Jenny continua să-i vorbească cu o voce hipnotică, liniștitoare.

— Fiecare respirație îți eliberează tensiunea. Cu fiecare respirație devii mai calm.

Mușchii ți se relaxează. Mai adânc... tot mai adânc... Sunt aici și-ți voi da putere. Odihnește-te acum... odihnește-te! După un timp, el suspină adânc și se ridică.

— Te simți mai bine? întrebă ea, mângâindu-i obrazii cu vârfurile reci ale degetelor. El întoarse capul și-i sărută podul palmei.

Încă ținându-i mâna pe obraz, ea simți barba aspră, care-i crescuse peste noapte.

— Ții minte că ți-am spus, că mă simt foarte bătrân? o întrebă el. Ea dădu din cap.

— Mâinile tale miraculoase și cuvintele liniștitoare m-au făcut să mă simt din nou copil. Protejat, iubit. Și, partea cea mai caraghioasă, e că-mi vine să plâng. Își scutură capul, nevenindu-i să creadă. Nu-mi mai amintesc de când nu mai m-am simțit în felul acesta.

— De ce te simți așa? întrebă ea blând.

— Deoarece știu că există milioane de copii

care vor crește fără să știe vreodată ce înseamnă să aibă cineva grijă de ei, să se simtă în siguranță. Ține-mă, Jenny. A trecut atâta timp de când nu m-am mai simțit în siguranță.

Instinctiv, ea îl trase în brațele ei calde.

— Relaxează-te, șopti ea. Totul e bine acum. Sunt aici. Închise ochii, dar continuă să vadă stelele și reflexia lor în apă ca într-o oglindă. Fără să realizeze faptul că erau dezbrăcați, se ținură în brațe unul pe altul până ce, pe nesimțite, pasiunea începu să le pulseze în trupuri. Gradat, precum o căldură latentă, ea începu să devină conștientă de excitarea lui Jon. Mâinile lui se mișcau peste pleoapele ei închise, peste obraji, coborau apoi pe gât, în zona unde pulsul se vedea bătând puternic, până ce o cuprinse în brațe, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Prinsă în vârtoarea noilor emoții, Jenny îi răspunse la sărutări, în timp ce mâinile ei îi explorau corpul, căutând eliberarea în aceeași măsură ca și el. Știa ce voia el, de ce avea nevoie. Cu toate acestea, o parte din ea era prudentă. Ce trebuie să fac? își întreba inima care ardea de dorință.

Jon era conștient de tensiunea din corpul lui Jenny. Simțea lupta care se dădea în interior, dar nu putea face nimic pentru a o ajuta, nu acum. O sărută, atingându-i ușor buzele calde și pline. Simțind-o cum se topește în brațele lui, sărutările îi deveniră mai profunde, căutând căldura degajată de inima ei. Deodată, își depărta gura de a ei și o cuprinse într-o îmbrățișare care îi opri respirația. Ea simți aerul părăsindu-i plămânii, dar se ținu strâns de el, știind că era un moment

important.

— Oh, Jenny, strigă el, n-am avut de gând să las să se întâmple așa ceva.

Dar, Dumnezeu mi-e martor cât te doresc! Am atâta nevoie de tine, draga mea.

Oh, Jenny, lasă-mă să-ți cunosc dulceața, dragostea. Te rog! spuse el răgușit, ținând-o strâns în brațe. Rugămintea lui disperată deschise poarta inimii ei. Îl luă de mână și-l scoase afară din apă. Luă prosoapele și-și petrecu unul peste umeri, iar pe al doilea îl înfășură în jurul mijlocului lui Jon.

— Mergem la tine acasă, șopti ea. Ținând-o de mână, de parcă asta era legătura lui cu normalitatea. Jon urcă dealul alături de ea și intrară împreună în livingul întunecat. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele situate spre nord-vest și le lumina drumul spre dormitor. Aproape reverențios. Jon o luă în brațe și-i dădu jos prosopul din jurul umerilor. Când corpurile lor se atinseră, amândoi fură străbătuți de un curent electric. Amândoi își ținură simultan respirația. Din nou Jenny prelua conducerea și-l duse spre pat, folosindu-și toată priceperea pentru a-i stăpâni angoasele și temerile.

— Întinde-te, Jonny, șopti ea, dând la o parte cuvertura de pe pat. Întinde-te și eu te voi ține în brațe. Stătură amândoi întinși și se îmbrățișară pe pătura groasă. Jon întinse mâna și scoase agrafa, care-i ținea părul strâns, privind fascinat cum buclele ude se răsuceau în jurul degetelor lui. Își îngropă fața în pletele ei, absorbindu-i parfumul și cuibărimdu-se tot mai adânc.

— Vindecă-mă, jenny, șopti el. Gonește teroarea din sufletul meu și fă-mă să mă simt din nou întreg. Cum ar fi putut o femeie să respingă această rugămintă disperată? Jenny nu era în stare. Se întoarse într-o parte, ținându-l strâns lângă ea și-i șopti la ureche:

— Liniștește-te. Jonny. Vei fi din nou puternic... Te voi ajuta. Întinde-te pe spate și lasă-mă să te iubesc. El se prăbuși pe pernă, respirând superficial.

Ea începu să-i trateze corpul... și sufletul. Ușor, începu să-i mângâie părul des și coborî până ce ajunse la picioare. Atingerea ei n-avea menirea să-l excite sexual și, spre surprinderea ei, el rămase liniștit sub atingerea mâinilor ei fermecate.

Ea îl încuraja să se întoarcă pe burtă și repetă tratamentul asupra spatelui lui. Respirația lui deveni mult mai relaxată, în timp ce Jenny observă că a ei crește în intensitate. Degetele ei ardeau acolo unde mângâiau și ea își simți sânii întărindu-se și devenind grei, din cauza dorinței crescânde pentru el. Incapabilă să se oprească, se întinse peste el ca o mantie de mătase. Trezit din reverie, Jon se cutremură și începu să-și onduleze soldurile și să le frece de ale ei. Își întinse brațele peste cap și șopti în pernă:

— Acum vreau să mă întorc, Jenny. Ea își ridică corpul.

— Da, Jonny, și eu vreau să te întorci. Cuvintele ei îi produsese fiori de-a lungul cefei. Ca o pisică sălbatică, el se răsuci și brațele lui puternice o traseră peste el.

— Nu face nimic, Jonny, insistă ea rugătoare. Lasă-mă pe mine. Doresc acest lucru.

Fără să scoată un cuvânt, Jon se predă și-și slăbi strânsoarea. Cu o pricepere deosebită, Jenny îl sărută pe gât, își plimbă respirația fierbinte peste pieptul lui, apoi îi găsi sfârcurile întărite și începu să le încercuiască cu buzele până ce el fu cuprins de excitare. Atunci, se ridică încet de pe pieptul lui și-i puse mâinile pe părțile laterale ale corpului ei. Începu să se unduiască ușor, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. După care încetă și îi cuprinse erecția, care pulsa, mângâind-o intim.

Geamătul lui de infinită plăcere îi spori dorința. Deși niciodată nu avusese conducerea în actul sexual când fusese cu soțul ei, el dorise întotdeauna să fie stăpân pe reacțiile lui, Jenny descoperi acum că știa instinctiv ce trebuie să facă.

Jon aproape își pierdu controlul când ea alunecă de-a lungul corpului lui și se lipi de el. Părul aspru de pe pieptul lui îi înfiora sfârcurile și le întări din nou. Își lipi urechea și îi auzi inima bătând nebunește, în același ritm cu a ei. Mâinile ei îi mângâiară umerii și coborâră pe brațele lui până la pumnii încleștați. Ea îi deschise și își înlănțui degetele cu ale lui, în timp ce își lipi puternic șoldurile de bărbăția lui. Deodată, el se opri și se trase din îmbrățișarea ei.

— Așteaptă! Jenny, așteaptă. Ești protejată, draga mea? întrebă el.

Inima lui Jenny se încălzi în fața neașteptatei lui griji. Îi zâmbi, amețindu-i din nou toate simțurile.

— Da. E-n ordine. Sunt protejată. El răsuflă ușurat și pasiunea îi deveni puternică ca o furtună dezlănțuită. O trase spre el, din ce în ce mai aproape, simțindu-i dorința crescând în intensitate. Agă îndu-se de pieptul lui, încercă să prelungească această clipă, simțindu-și corpul arzând pentru împlinire. Deodată, totul începu să se învâртеască, când Jon o întoarse pe spate și se adânci cu putere în ea. Îi supse buzele și o sărută, așa cum nu mai sărutase vreodată pe altcineva.

— Trebuie să termin, Jenny. Iartă-mă, dar numai pot aștepta. Mă faci să-mi pierd mințile. El continuă să se adâncească în ea, din ce în ce mai mult, iar Jenny își petrecu picioarele peste soldurile lui, trăgându-l în ea pentru a-i satisface nevoia de pasiune. Apoi, dintr-odată, ceva explodă între ei, ca un meteorit căzut din ceruri. Corpurile lor neobosite își găsiră în sfârșit eliberarea. Rămaseră amândoi îmbrățișați, uimiți de această minune. Jon o strânse cu putere la piept, unde ea putu să audă bătăile regulate ale inimii lui. Satisfăcut pe deplin, el îi îndepărtă șuvițele de păr căzut pe față.

— Atât de dulce! Atât de neașteptat de dulce. Jenny a mea, gemu el. Dulcea mea Jenny. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Trecură câteva momente până ce ea realizează că lacrimile lui de fericire și eliberare se amestecau cu ale ei.

— Îmi pare rău, șopti el. Mă simt ca un idiot. Ea îi sărută lacrimile, având grijă ca el să nu simtă obraji ei uzi.

— Nu trebuie niciodată să-ți pară rău pentru

emoțiile adevărate, Jonny. E felul în care natura îndepărtează suferința.

— Mă simt curățat de demonii care mă posedau. Ești atât de bună pentru mine.

Jenny... dulce Jenny... Jenny a mea... Când el adormi, ea trase ușor cuvertura și-l acoperi, apoi încercă să se desprindă din brațele lui.

— Nu pleca, Jenny. Rămâi, o rugă el adormit. Lasă-mă să te țin în brațe toată noaptea... El n-ar fi fost în stare să doarmă dacă ea pleca, își spuse Jenny.

Ascultându-i respirația regulată, ea cedă și în cele din urmă adormi, deși se trezi de mai multe ori, în timpul nopții, tulburată de gândurile ei.

CAPITOLUL 6

În zori, Jenny se desprinse din strânsoarea brațelor lui. Pentru o clipă, rămase lângă marginea patului, privind trăsăturile liniștite ale lui Jan. Părea atât de tânăr! Încă se mai zăreau câteva cearcăne întunecate sub ochi, dar ea știa că după niște ore bune de somn, acestea vor dispărea definitiv. Când se va scula, se va simți altfel. Dar cum se simțea ea după noaptea lor plină de pasiune? Nu prea bine, trebuia să recunoască. Sentimentele ei erau din nou total răscolite, îmbracă o cămașă a lui Jon, pe care o găsi trântită pe spătarul unui scaun, și îi încheie repede nasturii din față, după care îi răsuci mânecile lungi.

Se simțea ca un pitic într-o haină prea mare. Adună prosoapele mototolite de pe jos și privi din

nou spre Jon. Îi urmări respirația regulată și profundă, apoi zâmbi când el se întoarse pe o parte și luă în brațe perna ei. O strânse cu putere la pieptul gol și zâmbi, iar Jenny speră că pentru prima dată, după atâta timp, visa din nou un vis frumos. Fără să facă zgomot, ieși din cameră și trase ușa după ea. Rămase în mijlocul livingului. Fusese de multe ori în interiorul acestei cabane și știa că majoritatea mobilei era primită de la rude și prieteni, între pereții vechii cabane, doamna Weston reușise să creeze o atmosferă relaxantă pentru un loc de refugiu pe perioada verii, combinând canapelele comode și fotoliile cu măsuțe din stejar și lămpi pentru citit. La tot acest amestec de mobilier diferit adăugase draperii viu colorate, carpete și pernțe decorative, Lui Jenny îi făcuse întotdeauna plăcere să vină aici, dar în această dimineață sentimentul de confuzie îi diminua plăcerea. Făcuse oare ceea ce trebuia? Da, răspundea inima ei. Sosise momentul. Dar pentru Jon? Întrebă conștiința ei. Făcuse dragoste cu el pentru adevărate le motive pentru care se făcea acest lucru? Oare îl ajutase sau îl rănisese și mai mult? În momentul de față nu putea spune. Avea nevoie de timp pentru a se gândi.

Scotocind într-un sertar din bucătărie găsi o hârtie și un stilou și începu să-i scrie un bilet. Stătu multă vreme și-și cântări cuvintele. Trebuia să aibă grijă ce spunea și cum spunea.

Bună dimineața, Jonny, scrise ea. Pentru că dormeai când eu am plecat, s-ar putea să nu citești acest bilet până diseară! Sper că ai dormit bine. Erai epuizat.

Se opri din nou, mușcând capătul stiloului și meditănd. Cum avea să-i spună ceea ce avea de gând, fără să-l facă să creadă că se îndrăgostise de el, sau, mai rău, dacă va interpreta el greșit dragostea pe care ea i-o arătase?

Ceea ce am împărțit noaptea trecută a fost frumos, dar nu a fost real, Jon, continuă ea să scrie. Ai trăit prea mult timp pe muchie de cuțit și era normal să-ți pierzi o dată controlul. Și eu am vrut să răspund nevoilor tale. A fost un tratament medical... pentru amândoi. Nu regret nimic. Dar nici nu vreau să-l repet. Ai nevoie de o relație amicală în această vară, nu de o aventură oarecare, în afară de asta, eu nu i-aș putea face față. Nu acum. Nici altă dată.

Plec pentru trei zile. Ezită o clipă. Dacă el interpreta asta greșit? Trebuia să-l facă să înțeleagă că, de fapt, nu fugea. Voi participa la o expoziție.

Sarah mă va însoți. Mă întorc luni după-amiază. Acum trebuia să-i dea de înțeles că nu existau resentimente. Sper să ne vedem atunci. Succes în cercetarea pe care-o faci, dar nu uita să te joci. Jenny.

Nu-i spuse unde va sta, cât timp va fi plecată. Nu voia să-l vadă până ce nu-și va analiza sentimentele. Și el avea nevoie de timp. Ea știa acest lucru, chiar dacă el nu-l realiza. Puse stiloul și restul de hârtie înapoi în sertar și merse până la frigider, unde fixă biletul pe ușă cu un magnet în formă de nufăr, pe care i-l dăruise doamnei Weston, vara trecută. Era una dintre creațiile ei favorite și un desen identic, în mărime naturală,

ștanțat pe hârtie de nuferi culeși din Lacul

Stuart și înrămat într-o ramă din stejar, atârna la loc de cinste deasupra căminului. Se mai uită încă o dată la Jon, apoi părăsi cabana, pășind peste bârnele de lemn care trosneau îngrozitor. Când ajunse afară respiră ușurată, apoi se îndreptă spre fâie îngustă de plajă. Oprindu-se numai cât să-și adune hainele, oș luă la goană ca un hoț pe cale să fie descoperit: Aproape fără suflu năvăli în casa ei, aruncă hainele și prosoapele și începu să pregătească bagajele pentru călătorie, nepermiându-și o singură clipă de meditație. Nu era timp acum pentru ț așa ceva. Într-o oră făcuse deja duș; se îmbracă în blugii de un albastru-deschis și o cămașă albastră-înflorată. Se în că lță cu o pereche de mocasini maro, împacheta trei rânduri de schimburi și le puse în geanta ei de călătorie și începu să care bagajele spre vârful dealului, unde, sub un stejar, se afla bicicleta ei cu remorcă.

După ce toate bagajele fură încărcate în remorcă, mai aruncă o privire prin casă, sperând că n-a uitat nimic, apoi își luă vechea geantă de umăr și încuie ușa în urma ei. Având experiența numeroaselor sale călătorii, Jenny porni în josul dealului, spre locul unde avea mașina decapotabilă, veche. Îngrămădi la repezeală toate bagajele în spatele mașinii, lăsând loc suficient pentru bagajele lui Sarah.

Apoi se urcă și mașinuța porni imediat, la prima cheie. Jenny depuse un sărut de mulțumire pe vârful degetelor, pe care apoi îl plantă pe bordul mașinii.

— Asta-i fetița mealân timp ce se îndepărta de parcare și se apropia de marginea pădurii, privi îngrijorată în urma ei, sperând ca Jon să nu-facă jogging pe acolo.

Răsuflă ușurată când văzu că în zare nu se vedeau decât câteva păsări și fluturii multicolori. După un scurt drum ajunse la căsuța albă a lui Sarah. Ascunzându-și sentimentele răvășite, Jenny sări din mașină pentru a-și ajuta prietena la căratul bagajelor.

— Ce zi frumoasă, Jenny, spuse Sarah veselă. Sper că vom avea succes la expoziție.

— Probabil că vom avea, răspunse Jenny, luând bagajele de pe verandă. Dar va fi bine că ne vom întâlni cu ceilalți artiști și artizani. Întotdeauna găsești ceva nou de învățat!

— Așa-i! Dar nu mi-ar strica să pice și niște bani. Va fi grozav dacă îmi voi putea vinde mostrele... iar dacă voi obține și câteva mii de comenzi nu mă voi supăra!

— Visezi! o certă Jenny. Câteva zeci, poate. Dar îl ai pe incomparabilul profesor Custer, al III-lea, adăugă ea. Sarah pufni pe nas. Hai, femeie, o strigă Jenny. E timpul să pornim deja spre Paul Bunyan.

— E „numai la o sută de mile distanță, Jen, îi spuse Sarah. Am informații foarte exacte că în Bemidji nu se ridică trotuarele, până la căderea iântunericului, iar acum e de-abia opt dimineața. Căutând într-o geantă uriașă scoase două mere roșii și-i întinse unul lui Jenny. Ăsta-i micul dejun. După cum se vede, n-ai avut timp să te hrănești pentru drum. Râzând, Jenny apucă mărul și-și

înfipse dinții în el, simțind cum sucul i se prelinge pe bărbie, în timp ce intra pe autostradă.

Conducând cu o singură mână, se folosi de cealaltă pentru a se șterge. Pielea sensibilizată o ustură și-i aminti de clipele de pasiune care avuseseră loc doar cu câteva ore în urmă. Gândul la Jon o făcu să se excite și-i produse un val de căldură prin interior. Foindu-se în scaun, își împinse puternic piciorul pe pedala de accelerație și-și scutură capul pentru a goni acele gânduri. Condu! își porunci ea. Nu era momentul acum să se gândească la nimic altceva, ci doar să conducă.

Sarah purta o conversație lejeră care o antrena și care o făcu să nu se mai gândească la Jon.

— Sper că vom putea să ne luăm câteva ore libere pentru a vizita muzeul Paul Bunyan. Tot ce face el este măreț, exact ca statuia lui Paul și a boului său albastru, Babs, de jos, de lângă lac.

— Întotdeauna mi-au plăcut poveștile alea cu Babs, spuse Jenny. Într-o iarnă era atât de frig, încât ne-a dat înghețată în loc de lapte. Rapid în rezolvarea oricărei probleme, Paul a pus ochelarii lui de soare în dreptul ochilor lui Babs și, bineînțeles, când s-a uitat afară, totul părea verde și a crezut că a venit primăvara. Problema era rezolvată!

— Îmi place, râse Sarah, mușcând dintr-un sandviș cu omletă. Întinzându-i-l lui Jenny, întreabă: Vrei puțin?

Dorindu-și mai degrabă un borcan din iaurtul pe care îl făcea singură în casă.

Jenny luă totuși ce mai rămăsese din

sandvișul oferit de Sarah, în mai puțin de două ore ajunseră în fața sălii de expoziții din Bemidji. Parcarea era deja plină de mașini și furgonete, aparținând artiștilor care expuneau. După ce-și salutară mai mulți prieteni, Jenny și Sarah începură să despacheteze și apoi meraseră să rezerve o cameră la motel.

Camera de motel era identică cu toate camerele de motel din lume, dar cel puțin era curată și paturile solide promiteau un somn bun peste noapte. Își despachetară repede lucrurile aduse. Expoziția trebuia să înceapă în acea zi la prânz și avea să dureze până duminică seara. Jenny aruncă o privire rapidă prin cameră, dar observă telefonul situat lângă pat și pentru moment inima ei cochetă cu gândul de a-l suna seara pe Jon... doar pentru a vedea dacă se simte bine, își spuse ea. Dar mintea ei n-o lăsă să prelungească mult acest gând.

Ce i-ar putea spune oare, se întrebă ea caustic". Bună. Cum a fost, iubitele?"

Fu mulțumită că Sarah se afla în baie, când izbucni brusc într-un acces de plâns.

Nu a fost doar așa ceva, protestă ea, suflându-și repede nasul și ștergându-și ochii umezi. Nu fusese doar o aventură de o noapte. El avusese nevoie de ea și

Dumnezeu îi era martor, și ea avusese nevoie de el. Fusese atât de frumos!

Când auzi ușa băii deschizându-se, își plasă un zâmbet pe fața înroșită de plâns și alungă acele gânduri neliniștitoare înapoi în colțurile întunecate ale minții. Nu era în stare să se

gândească acum la asta. Acum avea treabă. Dar nu se putu abține să nu se simtă o lașă.

Era ora două după-amiază când Jon se trezi. Deschise ochii, apoi zâmbetul lui fericit luminează parcă încăperea. Aruncă la o parte cuvertura și sări din pat. Se întinse cu mâinile până la tavan și-l atinse. Imaginea goliciunii lui îl făcu să rânjească și să se gândească la Jenny care probabil îl aștepta în living. Își luă mai întâi halatul din cuierul ușii de la baie și, aruncându-l pe el, deschise ușa dormitorului și ieși în camera următoare, strigând:

— Jenny! Dulce Jenny! Unde ești, dragoste? Mă simt ca un om complet nou!

Dar cuvintele lui răsunară ca un ecou în casa goală. Jenny dispăruse. Abia atunci zări biletul lăsat de ea. Sprijinindu-se de dulap, începu să citească și să recitească adevăratul înțeles al cuvintelor el, scăpând minții lui. Încă adormit îl puse alături și își făcu cafeaua, apoi îl luă din nou și se trânti într-unul din fotoliile adânci din

— Ce vrea să spună de fapt? Cuvintele lui răsunară sinistru în încăperea goală, în timp ce încerca să citească printre rânduri. „Ceea ce am împărțit noaptea trecută a fost frumos, dar nu a fost real”, repetă el. Deci îi spunea să se retragă, hotărî el”. A fost un tratament medical... pentru amândoi”. Oh, da, Jenny, se gândi el. A fost atât de bine! Și îi spunea că și pentru ea a fost la fel de bine.

„Dar nu vreau să se mai repete”. Ochii lui se îngustară la aceste cuvinte. Dar când îi citi motivația venită din adâncul inimii, „...eu nu i-aș putea face față. Nu acum. Nici altă dată”. Înțelese

care erau sentimentele ei adevărate. Îi era frică să se implice emoțional într-o nouă relație. Profesional vorbind, putea înțelege cu ușurință ezitarea ei. Suferise mult la sfârșitul căsătoriei ei și nu credea că ar mai fi în stare să treacă din nou prin așa ce va. Trăda rea soțului ei omorâse nu numai încrederea în el, ci în toți bărbații. Poate că omorâse chiar și încrederea ei în dragoste. În timp ce-și examina teoria, încercând cu atenție să-și păstreze propriile sentimente, îi trecu prin cap că poate ea încă nu plecase.

Se îmbracă repede și alergă de-a lungul țărmlui. Se opri când văzu că mașina ei dispăruse. Dar în loc să se întoarcă la cabană, continuă să se învârtă în jurul casei ei. Bătu la ușă și strigă:

— Jenny! Jenny! mai ești încă acasă? Jenny! Chemarea lui rămase bineînțeles fără răspuns. Realiză că în subconștient știuse de mult că ea plecase deja.

Urcă scările ce duceau la pajiștea de pe acoperișul ei și se trânti pe iarba moale, epuizat de parcă alergase la maraton. Forându-se să respire adânc, își fixă privirea asupra norilor pufoși de deasupra, încercând să găsească în imaginație forme și reprezentări pentru fiecare. Văzu un câine. Și un uriaș care dormea. Apoi văzu un înger, după care privi fascinat cum copilașul grasuț și înaripat se lungește și se subțiază, luând o formă asemănătoare corpului senzual al lui Jenny. Ridică mâinile deasupra capului și le întinse spre cer și amintirile nopții trecute îl năpădiră. Gelos, se întrebă dacă mai există oare vreun

bărbat care să privească acea formațiune și să i se pară că vede corpul lui Jenny, cu sânii ei ademenitori, strălucind în soarele de dupăramiază. Înjurând furios, Jon se ridică în picioare și porni cu pași mari.

— Ce dracu' îți trece prin cap, omule? Ți-ai ieșit complet din minți?

După ce parcurse lungul drum până acasă, bău mai multe cești cu cafea și continuă să studieze biletul lui Jenny. Trei zile". Gemu.

— Vor fi cele mai lungi trei zile din viața mea, spuse el cu voce tare.

Știa că un timp nu va fi capabil să gândească Rațional în legătură cu această problemă, așa că! i ocupă orele cu un program de redresare for ață. Se plimbă peș Ț autostradă, după care se întoarse din nou la cabană. Înotă în jurul lui Weston's Point și apoi traversă Baby Stuart spre golful, luându-și cu el o plută din material plastic, amintindu-și avertismentul lui Jenny despre faptul că ar putea fi cuprins de momente de slăbiciune fizică, întors acasă, își făcu un sandwich uriaș, mușcă din el de trei ori, apoi îl înveli în folie de plastic, știind că va fi cina lui din acea seară. Se duse la canoe și începu să vâslească paralel cu țărmul. Deși tot conturul lacului putea fi cuprins cu ochiul Sillber, era totuși o distanță de câteva mile și când se întoarse era epuizat. Trase canoea la țărm, după care plonja în apă pentru a se răcori și a îndepărta transpirația de pe piele. Dar hotărî să nu înoate spre plaja nisipoasă, pentru că acel loc îi amintea prea mult de Jenny și de noaptea lor de dragoste.

La asfințit scoase restul sandwichului din

frigider și îl mănca, apoi bău un sfert de litru de lapte. Acum va merge la culcare, hotărî el căscând și trântindu-se în pat.

Stătu întins câteva minute, dar ochii refuzau să i se închidă și corpul părea că e străbătut de milioane de electrozi minusculi.

— Așa nu merge! gemu el, aruncând cuvertura și îmbrăcându-se din nou. Petrecu noaptea citind și lucrând, până ce literele începură să tremure în fața ochilor lui obosiți. În zori, căzu, în sfârșit, epuizat, cu capul pe masă, odihnindu-se pe brațele ce-i țineau loc de pernă. Nu mai fu bântuit de coșmarul care îi chinuia orele de somn, dar se trezi după un alt vis. Visase că era împreună cu Jenny și încerca s-o convingă că el nu era soțul ei mort, că ceea ce ei doi împărtășeau împreună era ceva deosebit, ceva ce trebuia ocrotit, o relație care se putea transforma în ceva mult mai mult. Poate în ceva la fel de important ca dragostea. Își frecă fruntea și-și trecu palma peste ochi. Pe fața lui era întipărit un zâmbet prostesc.

— Să fiu al naibii! exclamă el încet. O iubesc! Când se ridică în picioare, gemu din cauza amorțelii, dar asta nu-i diminua bucuria noii lui descoperiri.

— O iubesc pe Jenny! strigă el pe fereastra bucătăriei, speriiind gă tele sălbatice cea pluteau pe Jac. Ele bătură din aripi și şuierară furioase la vestea anunțată de el. El râse fericit și le strigă din nou:

— Da, o iubesc ă Dar bucuria momentului fu de scurtă durată.

— Acum ce vei face în legătură cu asta, geniule? Petrecu restul weekend-ului închis în cabana sa, cu excepția plimbărilor pe care le făcu în jurul Insulei lui Jenny.

Cerul senin se acoperi cu nori negri de furtună care se potriveau cu starea lui de spirit, în timp ce se gândea cum să cucerească dragostea lui Jenny. Rezultatul final fu puțin mulțumitor, dar era totuși un început. Spera. Se va mulțumi deocamdată cu o relație strict platonică. Va avea grijă de sentimentele ei rănite, fiindu-i doar prieten. Era ceea ce și el avea nevoie, își spuse. Voia să o poată cunoaște pe Jenny... și ea trebuia să-l cunoască pe el. Acest lucru odată stabilit, se așază și concepse biletul pentru ea.

Ploaia torențială, de la sfârșitul săptămânii, nu afectă cu nimic numărul mare de vizitatori ai expoziției din Bemidji. Turiștii, incapabili să pescuiască sau să înoate, luară cu asalt sala de expoziții, dornici de orice distracție în timpul vacanței. Mulțimea era bucuroasă să vadă orice lucru mai neobișnuit și era dornică să cheltuiască sume uriașe de bani.

— Privește, Martha, nu-i așa că-i nemaipomenit de drăguț? Iisuse! Femeia are niște gusturillenny râse spre prietena ei, în timp ce urmărea vânzarea acelui obiect. Apoi cele două femei merseară la următorul stand, lăudând, fericite, obiectul cumpărat.

— Nu sunt invidioasă, fetițo, spuse Sarah. Îmi pare bine că acel obiect s-a vândut.

Tot ce aș vrea. e ca oamenii să aibă mai mult gust, asta-i tot.

— Acel artist a descoperit ceva ce place oamenilor, Sarah dragă, spuse Jenny ca s-o liniștească. Cine știe? Poate fi un nou Picassolăarah rânji.

— Ai dreptate, sigur. Uneori uit că societatea capitalistă n-are nimic de-a face cu bunul-gust. Privi spre ceea ce Jenny lucra. Aproape ai terminat desenul cu lumânărici. Va fi ceva deosebit de frumos. Nu m-ar deranja să am unul în dormitor, bătu ea un apropo. Jenny își compuse pe chip o expresie comică.

— Oh, draga mea! Și eu care tocmai ți-am cumpărat de la artistul de lângă noi cadoul de Crăciun, se plânse ea, apoi izbucni în râs, văzând expresia de groază de pe fața prietenei ei. Fiecare artist care expunea părea că în ultimele ore ale expoziției reușea să vândă cel mai mult. Jenny și Sarah vândură tot ce aduseseră cu ele. Amândouă făcuseră demonstrații legate de munca lor. Sarah arătase cum se amestecă vop-lelele și cum se așază în straturi de grosimi diferite, pentru a obține o imagine tridimensională pe pânză. Jenny explică cum se foloseau diferitele unelte de tăiat pentru a obține matrițele din lemn. Deși obosite, amândouă erau emoționate și fericite în timp ce-și strângeau materialele de lucru și le cărau la mașină pentru a se întoarce repede în pamera de motel și a-și număra câ sigurile.ș

— Ne-am descurcat bine, copilule! spuse Sarah, cu o voce groasă, ca de bărbat.

Cred că micuțele doamne vor mai avea bani ca să putem trece de iarnă, hm?

Ridică dintr-o sprânceană și rânji cu gura

până la urechi.

— Așa se pare, fu Jenny de acord. Crezi că le-ar deranja dacă vom cheltui ceva din acești bani greu că tiga i pe niște carne și cartofi? și;

— Drace, n-are cum să le deranjeze! Ne-am putea permite chiar să dăm și bacșiș!

Ieșiră pe cu a, ținându-se de braț și meraseră la restaurant, unde erau mulți dintre prietenii lor cu care se întâlneau zilnic la masă. Petrecură foarte bine timp de două ore, mâncând și glumind cu restul grupului.

Noaptea târziu, când se întoarseră, Jenny se întrebă dacă va fi în stare să doarmă.

De-abia reușise în cele două nopți care trecuseră. Stătu mult timp întinsă în pat, în camera întunecată, ascultând zgomotul făcut de mașinile care treceau. Numără una, două, trei cutii de bere care fuseseră aruncate pe asfalt, în parcare de lângă motel, apoi auzi râsul unor bărbați beți care se urcau într-o mașină. În cele din urmă zgomotele de afară se diminuează și ea reuși să cadă într-un somn agitat.

Dimineața mâncară pentru ultima dată cu prietenii lor și porniră spre casă. După un timp, Sarah vorbi:

— Bun, Jenny. Spune-mi acum ce te frământă? rămase cu ochii ațintiți asupra parbrizului din fa a. La început, Jenny negă că se întâmplase ceva. Dar când Sarah îi spuse că strigase în somn noaptea trecută și că știa că nu dormise bine în ziua când sosiseră, Jenny trase mașina pe un rum lateral și opri. Privind fix volanul, spuse:

— Acum am, nu unul, ci doi psihologi care își

exersează meseria pe mine.

— Eu nu fac așa ceva. Crezi că Jon face? Jenny scutură din cap și se lăsă pe spătarul saunului.

— Nu, n-a greșit cu nimic față de mine. Atâta doar că nu cred că realizează ce se întâmplă, Sarah. E la fel de derutat ca și mine. Sunt foarte sigură de asta. Are nevoie de timp ca să se refacă și să-și reîncarce bateriile. Nu are nevoie de o aventură de-o vară. Sarah ridică o sprânceană, surprinsă, dar își păstră gândurile pentru ea.

— Și ce vrei de fapt, Jenny? spuse ea blând.

— Vreau să continui să trăiesc așa ca până acum. Nu sunt pregătită pentru mai mult. Își mușcă cu putere buza inferioară, luptând contra lacrimilor care amenințau să curgă dintr-o clipă în alta.

— De ce ți-e teamă că se va întâmpla, dacă nu vei continua să trăiești ca până acum? Jenny se întoarse spre Sarah și cedă în fața expresiei de pe fața prietenei ei mai vârstnice. Lacrimile începură să curgă și Sarah o luă părintește în brațe.

— Mi-e teamă că e pe cale să se îndrăgostească de mine.

Mi-e teamă să nu confunde prietenia cu dragostea. Mi-e teamă că va suferi, și nu vreau acest lucru, spuse ea printre sughituri.

— Și tu ai putea suferi din nou, nu-i așa? Jenny izbucni mai tare în plâns și plânse până ce nu mai avu lacrimi.

— Oh, Sarah, n-aș mai putea trece prin suferința pe care am îndurat-o când am aflat că Richard avea o legătură. De îndată ce Jon se va

reface, mă va părăsi și se va întoarce la prima lui dragoste... proiectul lui de cercetare. Eu nu vreau să părăsesc insula.

— Nu te poți ascunde la infinit, scumpa mea, spuse Sarah, pe tonul unei mame. Nu te poți ascunde de dragoste.

— Dragoste? Sarah zâmbi și murmură:

— Ții la el. Recunoscând că prietena ei avea dreptate, Jenny își plecă ochii și șopti nefericită:

— Da, țin la el. Sarah scoase un pachet de batiste din geantă și i le oferi.

— Dragaș mea, de ce n-ai lua-o mai ușor? Nu cred că ești corectă față de sentimentele lui Jon. De ce nu-i acorzi puțină încredere? S-ar putea să vrea numai asta, să-ți fie prieten. Așa că fi prietenul lui, pentru început. Încearcă să-l cunoști, s-ar putea să existe o șansă pentru un compromis la un moment dat. S-ar putea ca el să fie bărbatul pe care îl aștepti, Jenny. Nu arunca această șansă de fericire. După cum am mai spus, a sosit timpul!

Suflându-și nasul și ștergându-și ochii, Jenny zâmbi slab și o sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Ești o prietenă adevărată. Cum de ai reușit să ajungi așa înțeleaptă?

Ea râse din toată inima.

— Păi, să-ți povestesc. N-a fost prea ușor. Întâi, trebuit să-l cresc și să-l orientez în viață pe acel eu încăpă înat al meu, timp de vreo două decenii. Apoi, am ținut cunoscut-o pe prietena aia ciudată a mea, care se ascunde pe insulă. Mai târziu, a trebuit să înfrunt vicleniile unui oarecare Whitney Angud Cluster - Al treilealadăugă Jenny i izbucniră amândouă în râs. Apoi Jenny intră din

nouș pe autostradă i se îndreptară spre casă.ș

CAPITOLUL 7

Luni dimineață devreme, Jon își luă șevaletul și celelalte ustensile și coborî pe plajă. Curând fu absorbit de această primă tentativă serioasă de a picta. Dar se opri în clipa când Jenny se întoarse. Făcu tot ce putu pentru a se stăpâni când auzi portiera mașinii ei trântindu-se și când o văzu împingând căruciorul încărcat cu bagaje. Pictând furios, și-o imaginea intrând în casă. Acum era înăuntru, îi văzuse probabil biletul. Îl citea. Aleargă pe potecă direct în brațele lui.

Idiotule! își spuse el. Îi recitea probabil cuvintele, încercând, exact așa cum făcuse și el, să vadă printre rânduri. Poate că se încrunta în timp ce tot trecutul ei îi revenea în memorie, încercând să priceapă ce voise el să spună. Mergea probabil spre fereastră, gândindu-se, încercând să ia o hotărâre. Oh, te rog, Jenny, se rugă el în gând, acceptă-mi cuvintele ca atare. Ceea ce el își imagina era destul de aproape de adevăratele mișcări și gânduri al lui Jenny. Ea îi reciti biletul, care fusese prins cu un nufăr alb de ușa ei de la intrare.

Jenny, începea simplu, mi-a displăcut enorm să mă trezesc singur. A fost o nouă experiență pentru mine. Dar sunt recunoscător pentru ceea ce s-a petrecut între noi. Singurul regret este că eu ți-am dăruit atât de puțin. A fost un tratament de cea mai înaltă calitate și îți mulțumesc că ai răspuns rugăminții mele incoerente pentru ajutor,

cu mângâierea ta liniștitoare. Îngerul meu plin de milă, dulcea mea Jenny. Sunt perfect de acord. Niciunul din noi n-are nevoie de o relație trecătoare pe perioada verii. Căldura ar putea distruge prietenia noastră... o prietenie pe care o prețuiesc nespus. Înțeleg și apreciez ceea ce mi-ai spus. Ceea ce am împărtășit noaptea trecută n-a fost real. Ce scrisese el mai departe? Nu, ea nu putea crede ceea ce citea: A fost ceva dumnezeiesc!

Am muncit din greu la lucrarea mea în acest weekend. Azi este prima zi de odihnă. Mă găsești pe plajă, încercându-mi mâna la pictură. Te rog, vino să mă vezi. N-are niciun haz să mă joc de unul singur. Jon.

Jenny strânse biletul la piept și oftă.

— Totul va fi bine. Vrea încă să fim prieteni, spuse ea cu voce tare.

Păru o eternitate până ce el o văzu coborând veselă spre canoea ei. Părea fericită.

Va fi oare totul bine? El rămase lângă șevalet, privind cu coada ochiului cum ea împinge barca spre apă și sare în ea. Când își luă vâslele și privi spre plajă, el se întoarse complet cu spatele și începu brusc să picteze, dorindu-și să fi avut ochi la spate. Pictează, omule! își porunci el. Nu privi către ea. N-o lăsa să știe că ai văzut că se apropie, încercă să nu se gândească cât de frumoasă trebuie ea să fie, cu părul lung și blond fluturându-i în bătaia brizei și cu sânii tari și rotunzi lipiți de cămașă, în timp ce vâslea. Picta febril, improșcând cu pensula plină de vopsea, ca un cățeluș care-și scutură de apă, blana. Dar auzul îi era în

întregime orientat spre direcția din care Jenny se apropia. Auzea fiecare strop de apă aruncat de vâsle.

— Domnul Van Gogh, presupun? El își îngustă ochii și strânse cu putere pensula pentru a-și ascunde tremuraturul mâinii. Apoi respiră adânc și se întoarse spre ea, zâmbind copilărește, bucuros că nu-i putea auzi inima ce amenința să-i spargă pieptul.

— Nu. Realiză că și ea îi zâmbea și dintr-odată teama dispăru.

— Bună, Jenny. Bine-ai venit acasă. Cât de dulce îi păru lui Jenny salutul lui simplu!

Clipi des din ochi și-și recapătă vocea.

— Mulțumesc. Îmi pare bine că m-am întors. Au fost trei zile foarte lungi.

Cele mai lungi din viața mea, doamnă, își spuse el în gând.

— Nu te-ai simțit bine?

— Ba da, bineînțeles. Au fost însă... lungi, se bâlbâi ea, ridicând neajutorată din umeri, incapabilă să-i spună că el nu-i părăsise nicio clipă gândurile. Sări din canoe și o trase la țarm. Privi peste fața lui întrebătoare la ceea ce el pictase și șopti suficient de tare pentru a fi auzită:

— Încă unul care s-a apucat de pictură la bătrânețe!

— Nu mă simt chiar atât de bătrân protestă el.

— Un copil-minune?

— Nici atât de tânăr! El se uită pentru prima oară la creația lui matinală. Apoi zâmbi din nou. Ce-ai zice de bărbatul în floarea vârstei?

— Modest, n-am ce spune și... murdar. Râse, măsurându-l din cap până în picioare.

— Eu? Murdar? Niciodată! Întotdeauna sunt foarte curat, spuse el. Ți-am mai spus.

Nu mă murdăresc niciodată. Dându-se un pas înapoi pentru a-i examina hainele pătate, ea făcu următoarea observație:

— Cred că ai depășit faza de murdărie. Te îndrepti spre un adevărat dezastru!

Jon privi în jos, întrebându-se de unde apăruse toată vopseaua de pe hainele lui. Rânjind prosteste, aprobă din cap. Ea privi spre pata uriașă de vopsea roșie de pe paleta lui, luptându-se cu o dorință pe care, în cele din urmă, nu și-o putu înăbuși. Își înmuie degetele în vopsea și privi sever spre fața suspicioasă a lui – Nu te mișca, îi porunci ea, fixându-și ținta. Trei dungi te vor face să arăți gata de război. Terminându-și opera, în timp ce Jon stătea nemișcat ca o statuie, se dădu un pas înapoi și își admiră cu voce tare creația artistică: Marele Șef Față Pictată... Lucrare în tempera. Tuși și luă o cârpă pentru a-și șterge degetele, încercând să-i mascheze hohotul de râs. Încruntându-se. Jon făcu un joc deși cuvinte:

— Marele Șef, pierzându-și... calmul! Ea gemu la gluma lui proastă și el zâmbi viclean: Vrei să te joci de-a văcarul și indienii?

Începu s-o urmărească, gândindu-se cât de mult și-ar fi dorit s-o poată lua în brațe. Ea intră în joc, țipând și implorând milă, în timp ce alerga spre plajă. El o urmărea îndeaproape, amenințând s-o scalpeze. Dacă o va prinde, cu tomahawk-ulț lui reprezentat de pensula plină de vopsea. Dintr-

odată, ea se îndreptă spre canoe, dar Jon îi tăie calea și o trânti la pământ, încălecând peste corpul ei și ținând-o strâns între picioare.

— Oh, nu, nu vei face asta, spuse el. Canoea e pentru indieni. Văcarul va călări un mustang... i dacă nu încetezi să dai din fund, femeie, voi uita că ăsta-i un joc deși copii. Știa că amenințarea lui era foarte aproape de realitate. Jenny se opri brusc să se mai zbată. Respirând adânc pentru a-și recăpăta suflul, șopti:

— Ce ai de gând să faci? Era o urmă de nesiguranță în vocea ei, pentru că nu-i putea ghici intențiile. Se juca oare sau nu?

El se aplecă și o sărută cast pe gură, plin de tandrețe. Pieptul lui de-abia îi atinse sânii tari, dar ea simți că începe să ardă pe dinăuntru. Începu să-i încurajeze sărutările, uitând de tot ce-și propusese, dar el se opri, lăsând-o total nedumerită și rușinată.

— Bine-ai venit acasă, prietene. Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Jonny. Ochii lor duceau o luptă tacită. O va săruta oare din nou? Inima ei spera că da și ea își umezi inconștient buzele. Dar el avea alte planuri. Își ridică paleta și pensula. Apoi râse vesel și începu să răsucescă pensula în vopseaua galbenă.

— Nu pot trece peste această ocazie, o anunță el. Ar fi una pierdută.

Ochii lui scânteiau diabolic și își linse buzele ca o pisică flămândă.

— De-abia aștept! Ea începu să țipe și începu să-l lovească pe coapse, încercând să scape.

— Privește! spuse el, îngustându-și ochii. Toată lumea îți va spune Scarlett de acum încolo, adăugă el, răsucind pensula în vopseaua roșie. Șocată, Jenny încetă să se mai zbată și Jon se aplecă pentru a face ceea ce-și pusese în cap... să-i picteze o mustață exagerat de mare, dedesubtul nasului. Se lăsă pe spate și-și admiră creația artistică: Superb! exclamă satisfăcut.

— Îndrăznesc să spun că ție ți-ar sta mai bine! spuse ea cu o figură jalnică.

— Ai dreptate, fu el de acord și o sărută puternic, direct pe gură, frecându-și buzele de buzele ei. Când ridică capul avea o copie fidelă a creației lui deasupra zâmbetului copilăresc. Acum, frumoasa mea, spuse el cu tonul unui bandit dintr-o melodramă demodată, voi face ce vreau cu tine. Te voi mușca de gât, îți voi roade urechile, îți voi suge buza de jos... după care va începe adevărata distracție!

Râzând neajutorată, ea îl imploră să-i dea drumul.

— Lasă-mă să mă ridic, Jonny. Te rog. Dar el scutură din cap.

— Nu. Am o dorință cumplită să pictez pe o pânză vie... și tu vei fi aceea! Trase de cămașa ei până ieși din pantalonii scurți.

— Nu. Jonny. Rămase nemișcată sub el, după care începu să-l lovească din nou.

— Liniștește-te. Îi spuse el. Nu caut decât burtică ta drăguță. Văzând că n-are ce face, Jenny rămase nemișcată, în timp ce el se concentra asupra picturii lui. Ea încercă să nu se gâdile în timp ce perii pensulei se mișcau în jurul

buricului ei.

Când ridică privirea pentru a vedea ce făcuse, zâmbi. Jon desenase o margaretă, cu fiecare petală diferit colorată, chiar pe mijlocul abdomenului ei. Dar când el trase de marginile pantalonilor ei scurți, ea țipă:

— Ce vrei să faci acum?

— Caut un loc pentru tulpina margaretei, răspunse cu inocență.

— În niciun caz, domnule!

— Dar sunt doctor! protestă el, încă trăgând de pantaloni.

— Nu! Doctorii devin stricați la bătrânețe!

— Niciunul dintre ei n-are timp în tinerețe să se dedice înclinațiilor artistice. Vrei să-mi strici hobby-ul?

— Cu siguranță că ți-l voi strica! Acum lasă-mi pantalonii în pace!

Bombănind ca un copil de doi ani, Jon picta cu vopsea verde o tulpină scurtă și două frunzulițe.

— O margaretă cu o tulpină scurtă! Cine a mai văzut așa ceva?! spuse el supărat.

— E o margaretă pitică, spuse ea blând. Este o libertate permisă artiștilor. Eu îmi iau frecvent asemenea libertăți. Încă bombănind, el i-o trânti:

— Dar nu e la fel de amuzant! Seducător, plimbă vârful de lemn al pensulei pe marginea soldului ei. Îi zâmbi cu zâmbetul lui cel mai cuceritor și privi plin de speranță în ochii ei suspicioși. Am putea s-o ștergem și s-o facem din nou. Ce

— Spun că ai pictat destul pentru o singură

zi. Doar nu vrem să-ți epuizăm talentul, nu-i așa?

— Bine. O surprinse când sări în picioare și o trase după el. Du-te acasă și despachetează-ți lucrurile. Trebuie să fii din nou aici peste o oră. Vom face un grătar. Dându-se înapoi, Jenny încercă să scape de invitația lui.

— Oh, Jonny, nu cred. Sunt obosită din cauza drumului.

— Cum? Nu mă poți refuza, Jenny. Trebuie să mănânci. Și eu am mâncat singur în ultimele zile. Prietenii trebuie să mănânce împreună. Și.e rândul meu.

Ea dădu din cap în semn de acceptare. De fapt, în sinea ei, acceptase cu mult înainte.

— Mă voi grăbi, promise ea, și el o ajută să împingă canoea de la țărm. Jenny plecă fericită, după care Jon se aplecă să-și strângă ustensilele pentru pictat. În timp ce vâslea, Jenny îl auzi, fluierând vesel, și zâmbi cu toată gura.

— E la fel de bucuros că m-a văzut, ca și mine! se minună ea.

Următoarele trei săptămâni trecură pe nesimțite, libere și lipsite de griji. Jenny și Jon petrecură aproape fiecare minut împreună. Lucrarea lui Jon, referitoare la anatomia sărutului, lâncezi, pentru că el prefera să petreacă timpul împreună cu Jenny, buna lui prietenă și curând, spera el, iubita lui. Se concentra să mențină relația lor strict platonică, întotdeauna nerăbdător să învețe o nouă lecție despre cum să se relaxeze și cum să se joace. O ajută chiar în munca ei, dar dădu înapoi când ea încerca să-l facă să coloreze cu cerneală o matriță de lemn.

— Nu, prefer să te privesc pe tine, scumpo, spuse el. Jenny văzu licărirea din ochii lui și-i murdări vârful nasului cu cerneală neagră. Într-o după-amiază, o furtună puternică și neașteptată o făcu pe Jenny să alerge afară, cu Jon pe urmele ei.

— Vino! Trebuie să salvăm hârtia. Peste câteva secunde stăteau amândoi peste sitele în care hârtia se uscaseră parțial, protejând-o cu niște umbrele uriașe. Se sprijineau unul de altul, râzând isteric.

— Ploaia va face găuri în hârtie, îi explică ea, printre hohotele de râs.

Jon replică solemn:

— Nu vom permite ca ploaia să facă găuri în hârtia noastră.

După care căzură la pământ din cauza hohotelor de râs, deoarece, în goana lor de a proteja hârtia, o găuriseră cu vârful umbrelor. Deja uzi, aruncară umbrelele și începură să se tăvălească în iarba udă, fiecare dând vina pe celălalt pentru ceea ce se întâmplase. Pentru Jon fu o adevărată tortură, dar fu totuși mulțumit că o putea ține în brațe pe Jenny, deși era o simplă joacă și nu preludiul unui act de dragoste. Când nu lucrau la unul dintre proiectele ei, Jenny era o sursă nesecată de idei aventuroase, într-o zi, merseă cu canoa de la Stuart Lake până la East Battle și apoi prin West Battie, pentru i ca în cele din urmă să ajungă pe râu la Otter Tail Lake, o uriașă întindere de apă, măsurând paisprezece mile. Pe tot parcursul drumului, Jenny îi stârni interesul, dându-i diverse informații. ¶ - Dacă mergem spre nord, pe Otter Tail River, putem să

ajungem pe Red River, care face legătura cu golful Hudson, îl informă ea. Pe de altă parte, dacă mergem spre sud, traversăm Leaf Lake și ajungem pe Mississippi.

Jon privi de parcă cântărea serios una dintre alternative, apoi spuse dând din cap: - Nu, e prea departe pentru o excursie de o singură zi. Ar trebui să stăm peste noapte. În afară de asta, s-ar putea să mă trezesc cu un șarpe în sacul de dormit. N-am prea multă practică în mușcăturile de șarpe.

Ea îl privi neîncrezătoare și îl atinse ușor, cu vârta udă, în creștetul capului.

— Nu știi? Nu avem șerpi veninoși în această zonă. E mult prea frig în timpul iernii. Jon își șterse apa care se prelingea prin părul lui des, picurându-i pe nas.

— E foarte bine că acum nu este iarnă, spuse el întunecat.

Soarele cald, de prânz, îi încălzea trăsăturile feței, în timp ce ea încerca să-și dea seama ce voise el să spună. Apoi metodic, îl văzu începând să-și stoarcă apa din cămașă. În tot acest timp, o străpunse cu privirea. Când ea își dădu în sfârșit seama ce avea de gând, el râse, văzându-i expresia imploratoare.

— Asta e, femeie! Acum vei fi complet udă! Le luă aproape o jumătate de oră să îndrepte canoea și să-și adune proviziile. Răcitorul se rostogolise în dreapta lor, vâslele căzuseră în față, iar lucrurile din rucsac se împrăștiaseră.

Când, în cele din urmă, o porniră din nou, Jenny spuse:

— N-am încercat decât să-ți atrag atenția. Jon îi atinse umărul și-i întâlni privirea serioasă.

— E suficient să-mi vorbești, Jenny. Aud fiecare cuvânt pe care-l spui.

Sfârșiră acea zi, cerându-și scuze unul altuia și urându-și noapte bună.

Ziua următoare, Jenny aduse chitara pentru a-l învăța o nouă lecție de cum să se joace. Îl învăța mai multe cântecele pentru copii, care reprezentau diferite jocuri de cuvinte.

— Hei, dă-mi și mie să încerc. Se întinse după instrument și începu să cânte o melodie, surprinzând-o pe Jenny cu cunoștințele lui.

— Mă prosteam și eu cu așa ceva în anii trecuți, explică el. Îmi plăcea la nebunie să cânt diverse cântece satirice. Scriam chiar eu versurile.

— Să auzim!

— Erau destul de răutăcioase, o avertiză el. Versurile satirice așa sunt de obicei. Ea îi zâmbi, așteptând. Poate îmi amintesc unul. Ea nu spuse nimic. Tu mi-ai cerut-o, Jenny. Începu să cânte:

„Am cunoscut o doamnă cu numele Dixie, Era sprintenă și dansa ca un spiriduș l-am dat un sărut, a fost o adevărată fericire încât am plecat, conducând nebunește”.

— Pun pariu că nu poți compune nete versuri la fața locului, îl provocă ea, încântată de efortul lui.

— Da! El închise ochii și se concentra ca un elev care caută răspunsul la o lecție neînvățată. După câteva minute respiră adânc și începu:

„Există o femeie cu numele Jenny, atât de dulce

Care l-a pus pe jar pe bietul doctor Un sărut dulce ca mierea l-ar face atât de fericit încât ar străluci din cap până în picioare!” Zâmbi satisfăcut și-i întinse înapoi chitara.

— E rândul tău, puștiule!

— Da! Ea începu să ciupească corzile improvizând, pe aceeași melodie cântată de el, cuvintele. Spiritul ei competitiv era pus la grea încercare. Dacă Jonny putea, de ce n-ar putea și ea? își ridică fața spre soare și închise ochii, concentrându-se. Nu era conștientă de faptul că Jonny se concentra și el... asupra corpului ei ademenitor, care se contura sub cămașa de culoarea lavandei.

Câteva clipe mai târziu o idee începu să-i încolțească în minte. Deschizându-și ochii strălucitori, tuși pentru a-și drege vocea și începu să cânte:

„Există un doctor pe nume Jonny McCallem care vrea un singur sărut dulce, dar îi spun. Dacă sărutările mele sunt ca mierea înseamnă că valorează mulți bani. De ce să le dau pe gratis, când le-aș putea vinde?”

— Da! îi strigă ea, îngustându-și ochii, provocator.

— La naiba, femeie! Niciodată în viață n-am plătit pentru un sărut!

— Îmi amintesc că odată ai încercat.

— A fost o glumă.

— Ah, da? își ridică sprâncenele, neîncrezătoare. El nu reacționase așa cum ea se așteptase.

— Atunci am vrut mai mult decât un sărut,

Jenny, recunosc el rîzînd. N-ai idee cît m-a provocat scena aceea. N-am ştiut niciodată cît muzica country poate „arăta” atît de bine! Ea simţi cum se înroşeşte din tălpi pînă în creştetul capului.

— Cîntecele lui Willie au uneori efect asupra oamenilor, spuse ea încet.

Prinzînd sensul cuvintelor ei, el spuse:

— Ştiu eu...? Aş spune acest lucru mai degrabă referitor la Dolly (Dolly Parton - cîntăreaţă americană de muzică country). Ochii lui scînteiară. Are cel mai subţire mijloc! pufni la propriile-i cuvinte, încercînd s-o facă şi pe Jenny să rîdă.

Dar ea continuă să rămână serioasă.

— Există un motiv foarte întemeiat pentru acel mijloc subţire, doctore McCallem. Se opri, făcîndu-l curios. Cînd el înclină capul într-o parte şi ridică întrebător din sprînceană, ea răspunse: Nimic nu creşte bine la umbră.

Jonny se prăbuşi la pămînt din cauza hohotelor de rîs şi rîse pînă ce-i dădură lacrimile, Jenny etala un rînjet triumfător pe faţă. Se aplecă spre corpul lui aflat în convulsii şi şuiară:

În weekend-uri mergeau în oraşelul situat pe malul lui Battle Lake pentru a vizita talciocul care se organiza acolo timp de două zile. În acel loc, în urmă cu aproape două sute de ani, triburile indienilor Chippewa şi Sioux se înfruntaseră într-o aprigă bătălie. Zona se numea de altfel Ish-quoewining, un cuvînt al indienilor Chippewa care însemna „unde au supravieţuit doar cîteiva”. Oamenii încă mai găseau vîrfuri de săgeţi în nisip,

dar la sfârșit de săptămână locul era plin de oameni care se târguiau ore în șir, până obțineau prețul care le convenea.

Jon începuse să colecționeze niște vase de bucătărie din lemn și adăugă o nouă piesă colecției la fiecare sfârșit de săptămână. Jenny îl întrebă ce l-a apucat să colecționeze acele obiecte.

— Într-o bună zi voi avea propria mea bucătărie, răspunse el, și la voi agăța pe perete. Fugi repede, când ochii îi căzură pe un făcăleț vechi. Îl cumpără... fără măcar să se târguiască... și se întoarce în câteva minute, etalându-și triumfător achiziția.

— N-am știut niciodată că foloseau așa ceva! Tu știai?

În fiecare sâmbătă, Sarah și Jenny închiriau tarabe pentru a-și vinde produsele artistice. În acele zile, Jon era lângă ele, folosindu-și șarmul specific pentru a le convinge pe femeile tinere și bătrâne, să cumpere de la ele. Zâmbetul lui, spusese o femeie, putea înmuia inima oricui.

— E chiar atât de bun? șopti Jon îngrijorat. Hohotele de râs ale însoțitoarelor sale îl asigurară că era mai mult decât „bun”. Bine! exclamă el și le ameți pe amândouă cu o mostră din acel zâmbet. Cu această ocazie, Sarah o atenționa pe Jenny, șoptindu-i la ureche:

— Ai grijă, fetițo! Dacă nu pui tu mâna pe el, o fac eu! O fac!

— E drăguț, nu-i așa?

— Drăguț? pufni Sarah. Dacă zâmbetul lui poate face așa ceva unei femei, gândește-te cum ar fi să te sărute?!

— Știu, răspunse Jenny visătoare.

— Știi? Jenny aprobă timidă din cap și Sarah se luminează de plăcere.

— Oh-hoo! La exclamația ei zgomotoasă, Jon se răsucii, gata să se alăture glumei lor, dar Jenny scutură jenată din cap, refuzând să-i spună despre ce era vorba, după care îl întrebă dacă o cunoștea pe prietena ei, mașina umană de aer fierbinte, în aceeași seară, Jenny îl sărută tandru pe obraz, care acum arăta bronzat și sănătos. Jon trebui să-și folosească toată capacitatea de control pentru a nu da curs invitației ei. Și ceva se schimbă din acea după-amiază. Cu toate acestea, el nu era încă dispus să riște. Se gândise foarte mult în săptămânile care trecuseră, petrecuse multe nopți lungi, străbătând parchetul în lung și-n lat, scormonindu-și creierul pentru o soluție... și aproape că pusese la cale un plan. Nu avea de gând să strice totul acum. O iubea pe Jenny. Nici nopțile lui Jenny nu erau mai ușoare. Prețuia prietenia lui Jon mai mult decât putea rosti în cuvinte, dar simțea că era pregătită acum pentru o relație mai profundă. Era suficient să-l privească când el nu o vedea și se simțea străbătută de fiori. Respirația îi devenea dificilă și inima începea să-i bată cu putere.

— Mă îndrăgostesc de Jon, șoptea ea către stele, în seara când el îi acceptase sărutul feciorelnic și apoi îi urase noapte bună. Ce avea să se facă? Ea fusese cea care insistase, ca relația dintre ei să rămână pur amicală. De ce nu-i recepționa el semnalele că era acum gata de mai mult?

Poate că el n-o voia cu adevărat, strigă inima ei îndurerată. Poate era bucuros că erau doar prieteni, în felul acesta nu-i va fi greu să plece peste o lună.

Fără să ajungă la nicio concluzie, se trânti de-a lungul patului, privind afară la reflexia lunii în apa golfului Mallard. În cele din urmă, după un timp care îi păru nesfârșit de lung, se întoarse pe burtă și făcu un legământ.

— Măine voi trece la acțiune.

— Te iubesc, Jenny, șopti Jon către apă, în timp ce stătea pe plajă, privind spre casa ei. De multe săptămâni nu era în stare să adoarmă, până ce nu se asigura că totul era în ordine pe insula lui Jenny. Își aminti cât era de frumoasă în ziua când ieșise din apă, după ce înotaseră împreună. El profitase din plin de acele momente când ea era ocupată cu altceva și nu vedea că el o privește, savurându-i frumusețea, vrând mai mult... mult mai mult. Părăsind plaja și începând să urce dealul, șopti un avertisment către doamna sa mult iubită:

— Măine e ziua cea mare. Jenny. Fii pregătită!

CAPITOLUL 8

Planurile pentru ziua următoare fuseseră deja stabilite. Merseră să viziteze o moară, Phelps Mill, situată la șaptesprezece mile distanță, care deși veche de o sută de ani fusese restaurată și reprezenta acum o atracție turistică. Moara fusese folosită timp de o sută de ani de către fermierii din

regiune pentru măcinatul porumbului, griului și ovăzului, dar își încetase activitatea din anul 1930. În timp ce se plimbau, Jenny și Jon erau foarte prudenți cu ceea ce spuneau sau făceau. Dacă vreunul din ei îl atingea din greșeală pe celălalt, își cerea imediat scuze. Această stare tensionată ținu până când urcară treptele a doua mori de apă, ce fuseseră construite înclinat pe fluxul apei.

— N-am văzut niciodată o moară care să nu stea în poziție verticală, spuse Jon, ajutând-o pe Jenny să urce.

— S-au gândit probabil că cele două mori vor avea mai multă putere dacă sunt construite în felul acesta, zise ea. Sau poate că au fost construite de către un bețivălon o luă în brațe și o strânse cu putere. Jenny se abandonează senzației produse de brațele lui puternice în jurul trupului ei. Șoptindu-i la ureche, gura lui caldă îi producea fiori de plăcere care îi înmuiau picioarele.

— Dacă în preajma constructorului se afla cineva ca tine, îi pot înțelege dilema. Eu mă îmbăt numai când te privesc, Jenny. O îndepărtă ușor pentru a se putea uita în ochii ei mari și albaștri, încercând să citească reacția produsă de cuvintele lui. În cele din urmă se hotără.

— Te voi săruta, Jenny.

— Sper s-o faci, Jonny, răspunse ea încet. Buzele lui le atinseră cu blândețe pe ale sale. Ea rămase nemișcată în brațele lui, simțindu-și genunchii din ce în ce mai slabi. Cu o tandrețe infinită, el îi trase conturul gurii prin mici sărutări. Ea simțea cât de mult încearcă el să-și păstreze controlul. Ceva explodează în interiorul ei când limba

lui îi atinse colțul gurii, încercând timidă un loc pe unde să pătrundă înăuntru. Un geamăt îi scăpă din gât și fără să se mai stăpânească, își deschise gura, trăgându-i flămând limba înăuntru. Vag, undeva departe, auzi suspinul de ușurare al lui Jon. Mâinile lui începură să alerge de-a lungul spatelui ei, în timp ce-o săruta l-ai adânc și-și freca șoldurile de ale ei. Mâinile lui Jenny redescoperiră musculatura tare a pieptului i, începură inconștient să-i descheieș nasturii cămășii pentru a-i mângâia pielea caldă de dedesubt. Fără să-și dea seama unde se aflau, amândoi își urmară instinctele pasiunii fierbinți.

Deodată, tropăind zgomotos pe trepte, un grup de copii, toți în vârstă de aproximativ unsprezece ani, năvăliră în încăpere. Cei doi îndrăgostiți se smulseră din îmbrățișare și rămaseră amândoi roșii la față și respirând cu dificultate, în mijlocul grupului de cercetași care îi înconjura.

— Ha, v-am prins! urlă unul.

— Hei, domnule, nu știți că ăsta-i un loc public? întrebă altul.

— Ți-a sucit mințile, nu-i așa, domnule? întrebă al treilea, privindu-l atotcunoscător.

Incapabil să-și stăpânească râsul la auzul acestor replici, Jon se întoarse spre cercetași și zâmbi neajutorat. Cu o mână o cuprinse, pe Jenny, a cărei față ardea de rușine și o trase lângă el, în timp ce pe cealaltă o ridică în sus în semn de înfrângere.

— Ce pot să spun, băieți? Nu va trece mult, până ce o femeie frumoasă vă va suci și vouă

mințile! le prevesti el, apoi o conduse pe Jenny spre scări, înainte ca ea să poată rosti nu cuvânt, îl auziră amândoi pe șeful cercetașilor ținând la ceilalți băieți:

— Ce se petrece aici?

— Nimic, domnule Becker, se auzi o voce inocentă.

— Stăteam de vorbă cu perechea aceea drăguță, domnule Becker, spuse un altul.

După ce ieșiră din încăpere și urcară la etaj, amândoi se priviră și izbucniră în

— Monștrii ăștia mici! spuse Jon printre hohote de râs. Fetițele sunt oare la fel?

— Da, spuse Jenny chicotind, dar de obicei băieții devin preocupați de lucrurile astea abia peste cinci ani.

— Ai dreptate. Se pare însă că toate lucrurile se petrec acum mult mai repede decât pe vremea noastră. Eu aveam cel puțin treisprezece ani când am început să gândesc în felul ăsta.

— Și asta a fost cu mult timp în urmă!

— Ai grijă, Larson! Să nu începem din nou toată discuția asta!

— Ai dreptate, McCallem. Hai să mâncăm.

După-amiaza o petrecură, relaxându-se și purtând o conversație lejeră. Niciunul nu mai pomeni nimic despre incidentul legat de sărut și nici nu încercară să repete ceea ce se întâmplase în camera întunecoasă de la moară. Amândoi voiau să amâne până va sosi din nou momentul potrivit. Când se întoarseră acasă, înotară și făcură plajă. Jon o sărută de mai multe ori, iar Jenny îi răspunse cu mici atingeri și mângâieri,

dar niciunul nu voia să riște un nou moment de intimitate mai profundă. Mai târziu, Jenny începu să se îngrijoreze când văzu că Jon devine tot mai tăcut și mai închis în sine.

— S-a întâmplat ceva. Jonny? întrebă ea, începând să-i maseze umărul. Ai avut din nou coșmarurile acelea? El dădu din cap, privind în depărtare. Era evident că ceva îl preocupa, dar de ce? Vrei să vorbești despre ce te frământă?

El se ridică în picioare și o trase pe Jenny după el.

— Nu, nu pot vorbi acum despre asta. Mă gândesc la ceva. Am de luat o hotărâre importantă, legată de viitor. Jenny simți că inima i se oprește în loc. Încearcă probabil, să găsească o cale de a-i spune că pleacă. Asta trebuie să fie.

Părând că nu-i observă expresia îngrijorată, Jon continuă să vorbească. Sosise timpul să-și pună planul în aplicare.

— Ești invitată diseară la o cină oficială, în locuința mea de vară. Încercând să-i schimbe expresia serioasă de pe față, Jenny întrebă:

— Cât de oficială? El o privi la fel de serios.

— Păi, nu cred că poți veni în bikini.

— Vrei să spui că trebuie să mă îmbrac într-o rochie elegantă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Gândindu-se că ar fi preferat de o mie de ori ca ea să vină îmbrăcată exact cum fusese în ziua când se născuse, Jon tuși și făcu un compromis.

— Îmbracă-te în ținuta cea mai festivă pe care o ai. Va fi o seară specială.

Eu... aaa... vreau să te rog ceva. Putea să fi

spus alte câteva sute de cuvinte, iar ultima propoziție o făcu pe Jenny aproape să rușine. Jonny voia s-o roage ceva.

Simțind un fior trăbătându-i șira spinării, Jenny hotărî că se va gândi mai târziu la asta. Respirând adânc pentru a-și reveni, nu observă micile scânteii ce se aprinseră în adâncul ochilor lui.

— Să vin la ora obișnuită?

— Nu, cu o oră mai târziu. Pe la șapte și jumătate, dacă n-ai nimic împotriva. Am foarte mult de lucru ca să pregătesc această seară. Găsind o urmă de curaj, ea întrebă:

— Ceea ce vrei să mă întreb... crezi că-mi va face plăcere sau nu?

Dacă privirea ar fi putut topi o femeie, atunci Jenny ar fi trebuit să dispară sub privirea intensă pe care Jon i-o aruncă. Se apropie de ea și-i ridică ferm bărbia, cu un singur deget. Apoi, se plecă și îi sărută gura, după care zâmbi din nou privind-o intens.

— Sper din tot sufletul să-ți placă ce vei auzi, iubito, șopti el, imprimând fiecărui cuvânt o semnificație deosebită. După care o răsuci cu blândețe și arătă în direcția insulei ei. Du-te acum, draga mea Jenny. Ne vedem diseară.

Ea se îndepărtă de el, împleticindu-se. Nu fu nici măcar conștientă de clipa când intră în casa ei, până ce nu se trezi așezată în balansoar. Dintr-odată realizează, transfigurată de fericire.

— Are de gând să-mi ceară să mă căsătoresc cu el! Simțindu-se rușinată de felul în care Jon reușise s-o manipuleze, începu să se legene din ce

în ce mai tare, simțind cum temperatura îi crește, pe măsură ce mișcările i se accelerau. Ei bine, va avea o foarte mare surpriză! Răspunsul va fi nu! spuse ea după un timp.

Agitată și furioasă, hotărî să nu se ducă la cină. Apoi, după ce se mai liniști, se întrebă de ce era, de fapt, atât de supărată. Se va duce, hotărî ea. Vor trebui să discute despre asta ca doi adulți care raționează corect, asta-i tot!

Alergă pe trepte spre dormitorul ei, deschise larg ușa șifonierului și începu să scotocească prin el, unde avea câteva genți pline cu haine.

— Dacă vrea o cină oficială, asta va avea, spuse ea, scoandu-și ținuta preferată deț seară. Era o rochie scurtă, din sifon de mătase, de culoare verde-albastră precum marea. Petrecu restul după-amiezii aranjându-se. Mai întâi, făcu o baie relaxantă.

Turnă atât de multă spumă de baie, încât aproape că dădu pe dinafara căzii. Apoi își șamponă părul și îl uscă la soare, pieptănându-i până ce deveni o cascadă de ude aurii. Își făcu cu deosebită atenție manichiura și pedichiura... prima dată după luni de zile. Lacul de unghii pe care îl alese, un roz foarte slab, se potrivea de minune cu culoarea rochiei. Își puse lenjerie de mătase, după care își îmbracă corsajul de tafta. Apoi se așază și începu se machieze. Trebuia să acorde mult timp acestui lucru, pentru că de foarte mult timp nu mai folosisse un machiaj complet și nu voia ca în seara asta să arate ca un clown. Nu în seara asta! După ce termină de aplicat ultimul strat de machiaj albastru-argintiu

pe pleoape, trecu încă odată cu pensula cu fard, de culoarea prunei, pe pomeții Obrajilor și își mai dădu un strat de luciu pe buze.

Apoi pulveriza din flaconul cu parfumul ei preferat aer și trecu prin norul de vapor, învăluindu-și corpul în esență amețitoare. Jenny merse la oglindă și se examina, aranjându-și rochia în dreptul bustului. Aprobă reflexia din oglindă, dar își aminti că uitase ceva. Își scoase sandalele argintii, cu toc înalt, și se încălță cu niște sandale joase, cu bretele. Deși încerca să-l dea gata pe Jon McCallem, nu era totuși dispusă să-și rupă un picior de dragul lui. Își va schimba sandalele când va fi aproape de casa lui. Jon privea pe fereastră când ea apăru pe plajă, precum Venus din marea înspumată. Gemu când văzu cum plutește în sandalele argintii, cu toc înalt. Rochia ei făcea valuri sub razele soarelui și se unduia pe lângă și corpul ei subțire.

— Dumnezeule! spuse el printre dinți. Cum voi reuși să realizez ce mi-am propus pentru seara asta? De-abia reușesc să fiu coerent acum. Cumva, trebuie să găsească putere. Întregul lor viitor depindea de planurile pe care le făcuse pentru această seară. Trăgând adânc aer în plămâni, se rugă să-i poată menține controlul și merse în întâmpinarea apariției vrăjite care se apropia plutind de el.

Jenny îi întâlni privirea plină de admirație. Și ea îl urmărise de departe. Era îmbrăcat cu niște pantaloni gri-deschis, care îi accentuau soldurile înguste și se mulau perfect pe coapsele musculoase, și o cămașă de mătase cu mâneci

lungi în aceeași nuanță. Ea văzu cârlionții de păr aurii de pe pieptul lui bronzat, care se zăreau de sub cămașa deschisă la gât. Era deosebit de modern și de elegant în seara aceasta, se gândi ea, priviri du-i pantofii negri care luceau.

— Ești foarte chipeș în seara asta. Jonny. El se aplecă și o sărută pe obraz.

— Parfumul tău e amețitor, spuse el, sărutând-o și pe celălalt obraz, dându-i astfel ocazia să inhaleze mirosul de mosc al coloniei lui. Privirea lui arzătoare îi măsură corpul, oprindu-se în dreptul sânilor ce se profilau rotunzi sub materialul argintiu ce lucea în soarele de după-amiază. Rochia pare susținută doar de bucata de broderie ce trece peste piept, se gândi el, în timp ce-și cobora privirea. Atunci observă rozul-pal în care erau vopsite unghiile.

— Ca o zeităte a mării, șopti el, ridicându-și privirea încețoșată ce întâlnește ochii ei arzători. Mă lași fără suflu în seara asta. Jenny. Ești radioasă!

Îmbătată de laudele lui, ea nu fu în stare decât să pășească alături de el și să șoptească răgușit:

— Mulțumesc. Înăuntru, livingul era scăldat de lumina asfințitului, la care se adăuga atmosfera intimă creată de lumânări. Pe polița de deasupra căminului erau aprinse lumânări mici care pâlpâiau, iar pe masa rotundă, ce fusese așezată în fața căminului, ardea o luminiță albă în mijlocul unui aranjament cu flori de pădure.

— Te-ai întrecut pe tine, Jonny, îl complimentă ea, în timp ce el o conducea spre masa acoperită cu o față de masă de un alb imaculat.

El o sărută pe vârful nasului, dându-i la o parte buclele de păr ce-i cădeau pe față.

— E unul dintre talentele mele ascunse, dragostea mea.

Apoi scoase dopul unei sticle cu șampanie și îi întinse un pahar, în timp ce îl ridică pe al lui pentru un toast. Ciocnind ușor paharele, îi căută privirea și șopti provocator:

— Pentru începutul unei seri încântătoare. Să ne bucurăm din plin de această seară festivă. În timp ce beau fără să scoată un cuvânt, Jenny își simțea inima bătând nebunește. Toastul lui avea o mulțime de semnificații, rea liză ea. Poate că ea făcuse o greșală venind în felul acesta îmbrăcată. În seara asta el urma să-i pună o întrebare. Cum va găsi ea puterea să-l refuze, când el aranjase totul atât de minunat? Dar toți zeii din ceruri știau, chiar dacă Jonny nu știa, că ea îl iubea. Îl iubea suficient pentru a-și asuma acest risc. După două pahare cu șampanie, Jon simți cum dispoziția lui Jenny se îmbunătățește și începu nerăbdător s-o seducă cu preparatele culinare, special pregătite pentru această seară, Servi stridii în jumătăți de scoică. Jenny fu copleșită când află că el le comandase special de la un restaurant vestit din Minneapolis.

— Trebuie să fi costat o avere! spuse ea. Dar când el îi răspunse că într-adevăr așa fusese și că trebuie să le mănânce neapărat, ea nu se putu abține să nu chicotească, exact în clipa când prima înghițitură gelatinoasă îi alunecă pe gât.

— Așa te porți cu un afrodisiac de mare? bombăni Jon, încruntându-se, și ea izbucni într-un

nou hohot de râs. Urmă apoi o salată de sparanghel cu un sos picant. Și bineînțeles, un alt pahar cu șampanie. Fiecare fel era însoțit de o conversație liniștită. Jenny era în întregime fermecată de gazda ei cuceritoare. La ora nouă.

Jon servi un minunat Chateaubriand, însoțit de un sos de unt cu mirodenii. La ora zece, veni în spatele ei și-i trase, scaunul, după care o conduse spre canapeaua din fața focului ce ardea în cămin. După ce o așază, trase masa aproape și suflă în lumânare. Apoi aranja un maldăr de perne, viu colorate, pe blănița de cerb de la picioarele ei și o invită să-și scoată pantofii și să se simtă confortabil. Când o văzu relaxându-se, Jon aduse două pahare de cristal cu coniac vechi și se așază lângă ea, aruncându-și din mers pantofii din picioare. Îi întinse un pahar lui Jenny și-l luă pe celălalt pentru el, mișcând circular lichidul din interiorul paharului și inhalându-i aroma amețitoare. Statură amândoi și savurară băutura, privind focul care ardea jucăuș. Flăcările se reflectau în privirile lor visătoare și în lichidul auriu din pahare. Privind dintr-o parte, Jon văzu că Jenny era hipnotizată de jocul flăcărilor. Respirația ei era profundă și liniștită. Fața îi strălucea din cauza prea multei șampanii.

„Ei bine, asta e, bătrâne. Fă ce ai de făcut!” își spuse el, în timp ce-și șterse pe furiș palmele ude, de șoldurile încordate și-și așază paharul lângă cămin. Apoi se întoarse încet spre Jenny, îi luă paharul și-l așază lângă al lui.

— Jenny?

— Hmmm?

— Îți amintești motivul pentru care te-am invitat să ieși cina cu mine în seara asta?

— Doar vag. Oftă, cuibărindu-se între perne și întorcându-se spre ei. Cred că voiai să-mi spui ceva, nu?

— Da, și este un lucru foarte important, pentru care am nevoie de toată atenția ta. Jenny? Jenny! Te rog, așază-te pe canapea ca să putem sta de vorbă.

Ca o felină, ea se trase în sus și se așeză, întorcându-și spre el ochii albaștri, încetoșați, care spuneau clar că vrea să fie sărutată. Lui Jon îi fu necesar tot controlul de care dispunea ca să se poată stăpâni.

— Da. Jonny? murmură ea. Ce este?

Jon pierdu cel puțin cinci minute ocolind subiectul, până ce fu sigur ca Jenny ascultă cu atenție fiecare cuvânt rostit de el.

— Ceea ce vreau să-ți spun s-ar putea să te ia pe nepregătite, Jenny, o avertiză el.

Trebuie să recunosc că ideea mi-a trecut prin cap de-abia ieri, dar trebuie să te întreb. Ești singura ființă de pe lume căreia doresc să-i pun această întrebare.

Total absorbită de cuvintele lui timide, Jenny zâmbi înțelegătoare și se pregăti pentru cererea în căsătorie. Dacă în cele din urmă el va reuși s-o rostească, atunci va fi momentul s-o discute pe îndelete, ca doi adulți.

— Jonny, trebuie să rostești cuvintele, altfel n-am de unde să știu despre ce vorbești, spuse ea. Haide! Respiră adânc și dă-i drumul, bine?

— Bine. Am nevoie de tine... am foarte mare

nevoie de tine. Rosti cuvintele repede, ca un adolescent timid. Am nevoie de tine pentru cercetarea mea... ca un fel de cobai. Nu-mi pot continua cercetarea, dacă tu nu spui că vei participa la experiențe. Te rog, se poticni el. Știu că nu te așteptai la o cerere atât de îndrăzneță, dar sincer îți spun, Jenny, am nevoie de ajutorul tău. Spune că o vei face. M-aș simți ca un idiot, cerând asta unui străin. La urma urmei, suntem prieteni... și sper că vom fi întotdeauna prieteni. Așa că trebuie să-l rog pe cel mai bun prieten al meu... care întâmplător este femeie... și care sper că va binevoi să mă ajute în experimentele mele. Reacția ei fu exact așa cum el se așteptase. Stătea și îl privea, de parcă coborâse dintr-o farfurie zburătoare. Rămăsese cu gura deschisă de stupefacție. Ochii își pierduseră sclipirea seducătoare și erau măriți de uimire. Luându-i mâna într-a lui, el o imploră, spunând:

— Vezi tu, Jenny, ești singura căreia i-aș putea cere așa ceva. Oh, te rog, nu mă privi în felul ăsta. La naiba, știam că nu trebuie să profit de prietenia noastră. A fost o greșeală. Uită că te-am rugat. Jon își luă o expresie de câine plouat, deși ar fi vrut să arboreze un rânjet triumfător. În cele din urmă, ea își regăsi vocea.

— Asta e ceea ce voiai să-mi ceri? Întrebă ea nevenindu-i să creadă. Ai nevoie de mine pe post de cobai? Fu rândul lui să facă pe surprinsul.

— Dar ce altceva? Ea clătină din cap și începu să râdă decepționată.

— Ce altceva, într-adevăr? Și spuse pentru sine: Păcăleala anului!

— Ei bine? insistă el. Vrei s-o faci? Vrei să ajuți un prieten la nevoie?

În acel moment, ochii ei se îngustară suspicioși... exact așa cum i el prevăzuse.ș

— Mai exact, despre ce fel de experiment este vorba?

— Sărutări, bineînțeles! exclamă el. Avem amândoi o bună imaginație. Jenny își trase o palmă în sinea ei și spuse. Amin. Cu experiența noastră, am putea simula sentimentele unei situații date. Vreau să încep cu un prim sărut dintre o fată și un băiat, lipsiți de experiență și să ajung apoi până la sărutările adulților. Am stabilit toate reacțiile fizice care trebuie să fie monitorizate. Mi-am găsit chiar timp să scriu mici scenarii, progresiv, pentru fiecare etapă. Ce părere ai?

— Cred că este cea mai proastă glumă pe care am auzit-o vreodată! începu să-și încalțe sandalele...

— Crezi că te-aș minți?

— Jur pe inima mea și să mor dacă te mint. Își încrucișă degetele la spate, pe furiș, în timp ce o privea plin de inocență.

— Jonny, doi oameni care pretind a fi adulți, nu se pot întoarce înapoi la perioada când experimentau mici giugiuleli, protestă ea. Pur și simplu n-are cum să meargă.

— De unde știi?

— Știu. Gândul de a-l săruta pe Jonny, indiferent în ce fel, îi producea creșterea temperaturii interioare și îi umplea mintea de gânduri erotice. N-are cum să meargă, repetă ea.

— Dar măcar încearcă, Jen, o imploră el. Acordă-mi treizeci de minute din timpul tău și dovedește-mi că n-are cum să meargă. Eu personal, cred că va merge. Am conceput întreaga lucrare, dar dacă nu obțin participarea ta, înseamnă că voi pierde sute de ore de muncă. Împotriva corectei ei judecăți și întru totul conform planului lui Jon, ea se răzgânde.

— Oh, bine! fu de acord ea. Dar numai pentru jumătate de oră. Trebuie să-ți dovedesc că nu ai dreptate, asta-i tot!

— Mulțumesc, scumpă doamnă. Jon o răsplăti cu un sărut recunoscător pe gură. Așteaptă aici, până aduc întreg echipamentul. Se ridică și începu să meargă spre dormitor.

— Echipamentul? Imagini ciudate începură să-i treacă prin minte. Ascultă! N-am de gând să fac nimic ticnit. El privi spre ea.

— Ce Dumnezeu insinuezi, Jenny? întrebă el pe cel mai binevoitor ton.

Echipamentul de care am nevoie este format dintr-un stetoscop, un aparat pentru măsurat tensiunea și niște termometre speciale pentru luat temperatura cutanată, într-adevăr, soră Larson, mă surprinzi!

— Eu te surprind! îi răspunse ea țăfnoasă, simțind că toată fața îi arde de rușine.

Du-te! Adu-ți ce-ți trebuie, doctore. De-abia aștept să-ți dovedesc cât de mult greșești. Jon se grăbi spre cealaltă cameră, bucuros că-și poate ascunde zâmbetul de satisfacție.

Când Jon se întoarse, avea brațele încărcate cu tot felul de aparate de măsurat, grafice și dosare. Făcând mare caz de instalarea acestor echipamente, începu să-i spună câteva cuvinte despre ceea ce descoperise în cercetarea făcută.

— Sărutul datează de foarte multă vreme, începu el. Dicționarul spune că sărutul este un contact ușor al buzelor, în semn de afecțiune, salut sau venerație. Această definiție e destul de banală, dar am găsit alte două care mi se par interesante.

Prima, a unui tip cu numele de Anonymous, și a doua, dată de Cyrano. Ignoră zâmbetul mult prea dulce aruncat de Jenny și trase mai aproape măsuta de cafea pentru a-și putea întinde dosarele.

— Anonymous spune: „Sărutul este o contracție a gurii datorată măririi inimii”. De asemenea, mai spune că un sărut „nu poate fi dat fără să fie luat. Și nu poate fi luat fără să fie dat”. Îmi place chestia asta, ție nu? Fără să aștepte un răspuns, îl cită pe Cyrano: „Sărutul este punctul roz de pe i-ul verbului a iubi”. Zâmbi spre Jenny și o văzu, dându-și ochii peste cap.

— Nostim! admise Jenny, dar rămase nemișcată.

— Acum, poate ar fi bine să-ți împărtășesc câte ceva din propriile mele cercetări referitoare la cum a evoluat sărutul pentru a ajunge la ceea ce este astăzi. Începu să citească, fără să-i întâlnească privirea, dar continuând să-și aranjeze echipamentul și luându-și rolul foarte în serios. Păsările și diferite alte animale își hrănesc puii

gură la gură, spuse el, uneori cu mâncare dinainte mestecată. Aceasta reprezintă apariția instinctului sărutului la primate.

— Un răspuns inteligent, dacă am auzit bine! Privi repede spre ea, apoi continuă: Strămoșii noștri, care trăiau în peșteri, obișnuiau să sape pentru a găsi sare, după care își lingeau pe față prietenul. Mai devreme sau mai târziu venea și sărutul.

— Încă un „pfff”! spuse Jenny împreună cu un geamăt, strâmbându-se de repulsie.

Jon râse de sunetele scoase de ea.

— Lată ceva ce s-ar putea să te dea gata. În Roma antică, femeilor le era interzis să bea vin. Se spunea că sărutul era un obicei al bărbaților de a gusta gurile femeilor din familie pentru a vedea dacă i-au înșelat.

— Doar nu crezi cu adevărat așa ceva, nu-i așa?

— Păi, poate că limba se pune pe obraz! spuse el și Jenny gemu încă o dată. Hai să mai vedemâunde eram? Ah, da, la sărut! Știi, desigur, că francezii sărută pe amândoi obraji și că eschimoșii nu se sărută cu gura... ci doar își freacă nasurile.

Dar știai că până la vremea marilor descoperiri geografice, jumătate din populația lumii nu știa nimic despre sărut? Nu, doamnă! Jurnalele primilor exploratori sunt pline de relatări despre încercările de a săruta băștinașii.

Uneori, aceștia nu păreau să simtă-vreo emoție, alteori aveau reacții de oroare.

— Deștepți băștinașii, spuse Jenny,

strâmbându-se. Probabil se gândeau că vor fi mâncați de vii!

— Ciudat că ai adus vorba despre asta, adăugă el pe ton de conversație. Chinezii credeau că sărutul are conotații canibale. Iar mamele din Indochina obișnuiau să-și amenințe copiii cu sărutul.

— Asta-i chiar culmea!

— La fel am spus și eu. Dar să ne întoarcem la studiul meu. Sărutul, de-a lungul timpului, a avut sușuri și coborî un... N-am intenționat să fac un joc de cuvinte. Și în timp ce Jenny se încruntă, continuă: în Anglia, oamenii sărutau aproape tot ceea ce mișca. Asta până în anul 1665, când a apărut epidemia de ciumă. După asta, salutul se rezuma numai la ridicatul pălăriei și o reverență. Te plictisesc cumva?

— Oh, nu, spuse Jenny, căscând. Întotdeauna am privirea asta fixă când ascult o prelegere, indiferent cât este de interesantă.

— Am păstrat ce era mai interesant pentru la urmă, Larson. Ascultă, îi ordonă el. Superstiții legate de sărut. Sărutul sub o poartă aduce ghinion. Dacă te mănâncă nasul, te va săruta un nebun. Sărută-ți cotul și ți se va schimba sexul!

— O imposibilitate anatomică, enunță ea, scărpinându-și cu nonșalanță nasul.

— Absolut. Ce-ai zice să afli câteva legi care încă mai sunt în vigoare, referitoare! a durata legală a sărutului? Cinci secunde în Iowa, de exemplu, și numai o scurtă și rapidă secundă în Halethorpe, Maryland.

— E o adevărată minune că unii reușesc să se

mai și căsătorească acolo. Începu să râdă la înșiruirea lui de date. Spune-mi, știi care a fost cel mai lung sărut care a existat vreodată? Începea în sfârșit să devină interesată de subiect.

Jon zâmbi și răspunse repede:

— A fost un sărut de binefacere, în ziua Sfântului Valentin din anul 1980. Cinci zile și jumătate! în ceea ce privește numărul, am găsit un record realizat în 1978 de un englez, care a sărutat 4049 femei în opt ore... în public.

— Probabil a vrut să recupereze timpul pierdut cu reverențe și ridicatul pălăriei, răspunse ea. Știi citatul acela faimos al lui Arturo Toscanini? Spune că a sărutat prima femeie și a fumat prima țigară în aceeași zi.

— Foarte bun, Jenny. Te superi dacă îl folosesc? Ea clătină din cap și-l privi în timp ce ei nota repede citatul. Ca să ne bine dispunem și să ne reîntoarcem la vremea adolescenței, îți voi spune două glume foarte bune referitoare la sărut. O fată spune: „Nu, nu mă poți săruta și asta-i ultima dată când ți-o spun”. Băiatul răspunde: „Știam că vei ceda”. Jenny tresări, dar el continuă cu altă glumă:

— Fata spune: „Domnule polițist, opriți-l pe acel bărbat. A încercat să mă sărute”.

Polițaiul spune: „Nu vă faceți griji, domnișoară. Sunt sigur că va veni altul în curând”.

— Sunt îngrozitoare! încercă să-și ascundă zâmbetul.

— Da, știu. Nu te simți din nou ca o puștoaică?

— Bineînțeles, Jonny. Își dădu ochii peste cap

și se înroși. Sunt gata să fac o poznă și s-o iau la fugă!

— Ah, Jenny, încetează! Asta e ceva serios! Se ridică în picioare indignat. Dacă ai de gând să continui să te protestezi, mai bine uită că te-am rugat să mă ajuți.

Ea se ridică și se așeză față în față cu el, zâmbind răutăcios.

— Nu asta era vorba să facem? i-o trânti ea. Eu sunt gata, dacă și tu ești, doctore. Își închise ochii, de parcă aștepta să fie inoculată cu ceva.

— Touché, Jenny, spuse el admirativ. Hai să trecem la treabă. Uite, ăsta-i primul scenariu. Amândoi avem vârsta de treisprezece ani și stăm în fața ușii tale de la intrare. Tocmai te-am condus acasă de la un film. E vară și lumina de pe terasă e stinsă. Voi încerca să te sărut ca să-ți spun noapte bună. E prima mea încercare de a săruta. Sunt speriat de moarte. Tu știi ce se va întâmpla, dar n-ai mai fost sărutată până acum, așa că nu ești deloc pregătită. Gata?

— Gata. Jon îi luă mâna în mâna lui și se aplecă spre gura ei, nimerind aproape complet lateral de buze. Jenny chicoti în sinea ei, amintindu-și că eforturile făcute de el nu se deosebeau prea mult de primul ei sărut. Kenny Stiennacher o sărutase, de fapt, pe bărbie! De îndată ce timidul sărut se termină, Jon începu să-i numere bătăile pulsului, să-i măsoare tensiunea, numărul de respirații pe minut, temperatura cutanată și umiditatea pielii.

— Nimic! se lamenta el. N-ai simțit absolut nimic?

— Numai amintiri de demult, răspunse ea melancolică.

— Cred că tatăl meu a avut dreptate. A spus că, atunci când puștii se sărută e ca și cum ai împușca cu gloanțe oarbe. Zâmbiră amândoi aprobator, în regulă, trecem la cealaltă experiență, iată scenariul... și te rog, încearcă să intri în pielea personajului, de dragul cercetării, o rugă el. Suntem în timpul liceului. E a doua noastră întâlnire și sunt hotărât să te sărut la despărțire. Tocmai ne-am întors de la un meci de baschet, unde echipa mea a învins cu 101 la 99. Suntem bucuroși de victorie și vrem amândoi să sărbătorim într-un mod foarte personal.

El închise ochii pentru o clipă, încercând să-și imagineze scena. Urmându-i sfatul.

Jenny făcu același lucru. Cu toate acestea, aproape căzu pe spate când Jon se repezi ca un buldozer și o sărută, strivindu-i buzele între dinți. Nu o duru cu adevărat, dar îi aminti de un alt moment, de ceva ce i se întâmplase celei mai bune prietene a ei, Sandy Fredrickson. Un chicotit îi făcu buzele să tremure, sub sărutul de adolescent dat de Jon. Supărat, el se trase deoparte și o privi.

— Nu trebuia să râzi. Ce naiba e atât de amuzant?

Încă râzând, Jenny încercă să-i explice, bătându-l prietenește pe braț.

— N-are nimic de-a face cu tine... sau cu tehnica ta. Mi-a amintit de o poveste tristă, foarte tristă, dintre Sandy Fredrickson și Tim Summers.

— Așteaptă! Lasă-mă să-ți povestesc. Sandy și Tim hotărâseră să meargă mai departe cu relația

lor. Ca urmare, sărutările scurte s-au transformat în ceva mult mai fierbinte. Ei bine, într-o noapte, se sărutau pe malul lacului... și... și... izbucni din hou într-un hohot de râs.

— Și?

— Și au rămas blocați în aparatele de îndreptat dinții, pe care le purtau amândoi.

Când și-au dat seama ce s-a întâmplat, s-au speriat atât de tare, încât au tras cu toată puterea, până ce le-au rupt. Amândoi au fost nevoiți să meargă a doua zi la dentist, i-a costat o avere pe părinții lor, după cum mi-a spus Sandy.

— Ai inventat toată povestea asta, o acuză Jon, încercând să rămână serios, dar eșuând lamentabil.

— Jur pe ce am mai sfânt, spuse Jenny, ridicându-și solemn mâna în semn de jurământ. În același timp, ochii îi luceau jucăuși.

— Ai avut dreptate. Toată chestia asta n-o să meargă. Începu să-și îngrămădească la întâmplare hârtiile în mapă. În sinea lui se certa: „Ei bine, deșteptule, planul tău nemaipomenit a eșuat! De ce naiba nu i-ai spus direct? Idiotule! S-ar fi putut să spună da. În același timp, s-ar fi putut foarte bine să spună nu”.

Jonny pare într-adevăr supărat, se gândi Jenny. Și ea care tocmai începea să se distreze cu toate aceste experiența Ceea ce urma pe listă nu putea fi mai rău decât ceea ce fusese până acum.

— Ah, haide, Jonny. Nu te da bătut. Voi fi cuminte, îți promit. La urma urmei, după câte mi-ai spus, ai muncit mult la această lucrare de cercetare. Doar nu vrei să pierzi ocazia de a-i lăsa

în fund pe cei din Asociația Psihologilor Americani, nu-i așa? Nu poți renunța acum.

Știa de fapt, în adâncul inimii ei, că voia să experimenteze diversele tipuri de sărut ale adulților, pe care el dorea să le monitorizeze.

— Dacă într-adevăr crezi că vom obține niște rezultate care să merite oboseala... spuse el, gândindu-se de acum să lase totul în seama ei. Renunțase să mai spere.

— Nu vom ști niciodată, dacă nu încercăm.

Oh, Jenny, tocmai ai rostit cuvintele magiceise gândi el, ținându-și cu grijă privirea ațintita asupra hârtiilor din fața lui. Speranța începu din nou să încolțească în inima lui. Tuși pentru a-și recăpăta vocea i trecu la următorul scenariu. Asta era i mai i. Și ș

— Acum suntem la colegiu. Amândoi suntem în ultimul an, și să nu-mi trântești acum ceva referitor la diferența noastră de vârstă, pentru că eu eram în ultimul an în vremea când și tu erai.

— Ah, da, băiatul minune al psihologiei!

— Jenny! îi aruncă o privire severă.

— Sunt cuminte, promise ea, toată numai inocență.

— Bine. Amândoi vom absolvi în curând. Ne dăm seama că s-ar putea să nu ne mai vedem în viitor, pentru că avem planuri diferite pentru viață.

Această seară ne-a dat total peste cap. Curând, nu vom mai fi Împreună. Încercăm să ne scoatem asta din minte, dar emoțiile noastre o iau înainte. Acum, printr-un sărut, încercăm să exprimăm sentimentele ținute ascunse. Tandru, o

luă pe Jenny în brațe și o ținu strâns lipită de pieptul lui. Privi în ochii ei și văzu că ea intrase în rol, așteptându-i următoarea mișcare. O mângâie ușor pe obraz și îi dădu părul după ureche, spunându-i:

— Oh, Jenny, țin atât de mult la tine. N-am găsit nicio altă femeie care să-mi satisfacă cerințele în felul în care o faci tu. Șoaptele lui o transpuseră pe Jenny în propriul lor viitor. Îți respect inteligența, continuă el. Îți admir curajul și onestitatea, îți ador simțul umorului. Și înnebunesc de fiecare dată când privesc în ochii tăi nemaipomeniți. Oh, iubito, cum voi putea trăi mâine fără tine?

O sărută pe nasul ei rozaliu, trasându-i conturul cu vârful limbii. Atingerea lui îi produse lui Jenny un fior care-i străbătu întregul corp. Știa că trebuie să joace un rol, dar cuvintele lui o făcură să se gândească la realitatea căreia va trebui să-i facă față când el se va întoarce la Chicago. El continuă să-i sărute gâtul, până ce-i simți pulsul accelerat. Mâinile lui coborâră de pe gât pe șira spinării și apoi mai jos pe șold și în interiorul coapsei. Încet, o mângâie prin materialul rochiei, făcând-o să se simtă de parcă era gata să se topească. Buzele lui îi ardeau pieptul, coborând mai jos și trasând o dâră fierbinte în urma lor.

— Jenny, Jenny, spuse el trist. Cum te-aș putea părăsi?

Cuvintele lui acționară ca un catalizator asupra sentimentelor ei, care se pomeni strigând:

— Jonny, oh, Jonny! Nu pleca! îl sărută,

arătându-i din plin dragostea ei. Când gura lui îi acoperi buzele întredeschise, ea își strânse brațele în jurul gâtului lui, lipindu-și corpul mai tare de el. Una din mâini alunecă dedesubtul cămășii și începu să-i maseze pieptul și să-i excite sfârcurile. El tremura, incapabil să se stăpânească, prins în jocul pe care singur îl inițiasse. Sărutul lui deveni mai insistent, în timp ce degetele lui lungi alunecară sub rochia lui Jenny, începând să

1 exploreze pielea catifelată. Luptându-se pentru a-și redobândi controlul, el își desprinsе brusc gura de pe buzele ei moi și fluieră ușor.

— Uuu! Sărutul ăsta a dat rezultate nemaipomenit de bune, nu crezi, Jenny? Deși vocea i se frânse de emoție, făcu tot ce putu ca să pară complet stăpân pe sentimentele sale... un cercetător aflat la lucru. Lui Jenny îi luă ceva timp pentru a-i digera cuvintele. Dar el deja îi măsura bătăile pulsului, notându-și rezultatele și continuând cu numărarea respirațiilor și a temperaturii cutanate. Își apăsă degetele pe gâtul ei, în locul unde pulsul se vedea bătând puternic, și își privi ceasul.

— Pulsul tău e mai rapid decât pot eu număra. Continuându-și șarada, puse alături stetoscopul și o privi. Mormăind ceva de genul: „Încă o ultimă scenă, Jenny”, își așeză mâinile pe umerii ei goi și le lăsă să alunece în jos, peste sfârcurile sânilor și în jurul lor, examinând vârfurile întărite sub materialul rochiei. Aproape că își pierdu controlul când ea oftă și închise ochii. Se rugă să mai reziste câteva minute. Amândoi fură străbătuți de ceva asemănător unui curent

electric, dar el se întoarse repede, pentru a-și ascunde mâinile ce-i tremurau puternic.

— Foarte bine, Jenny. Păi, cred că ajunge pentru această primă ședință. Tuși și încercă să-și controleze vocea. Mulțumesc că m-ai ajutat, continuă el. După cum ai văzut, aceste experimente nu pot fi făcute cu cineva care-ți este absolut străin.

Jenny îl privi atent. Știa că și el era la fel de afectat ca și ea. De ce nu voia să continue? La început, îl suspectase că inventase toată povestea cu experimentele, dar acum începea să creadă că vorbise serios. În tot cazul, Jenny nu era dispusă să se oprească. Nu acum. Nu-și promisese oare că azi urma să facă prima mișcare?

Căută în minte o scuză, o scuză oarecare pentru a putea continua.

— Mi se pare, doctore McCallem, că aș mai putea adăuga câte ceva cercetărilor

— Sunt specializată să fac aceleași măsurători pe care mi le-ai făcut tu mie.

Lasă-mă să-ți măsoar pulsul și respirația. Se întinse și luă stetoscopul de pe masă. Așază-te și îți voi completa datele statistice. Fără să-i aștepte aprobarea, îi descheie nasturii cămășii și lipi stetoscopul rece de pieptul lui. Cu ochii măriți, numără bătăile inimii, după, care spuse calmă:

— Se pare că nici tu n-ai scăpat total neafectat, doctore. Apoi îi luă încheietura mâinii între degete și începu să numere bătăile pulsului. Când își aplecă capul în față, parfumul buclelor ei îl amețiră. Fără, să se gândească, ridică mâna și o mângâie pe cap. Ea își înălță privirea pentru a o

întâlni pe a lui.

— Da? Ce este. Jonny? O pasiune incapabilă de stăpânit îi accelerează sângele.

— Nu mai vreau să fac nicio experiență, Jenny. Mi-am ieșit din rol în urmă cu cincisprezece minute, recunosc el. Am nevoie de tine. Te doresc. Te iubesc.

Jenny. Am încercat să găsesc un mod de a-ți spune asta pe tot parcursul serii.

— Și eu te iubesc, Jonny, șopti ea, cu ochii pierduți în ochii lui.

Dintr-odată, el o luă în brațe și o strânse la piept, șoptind în părul ei mătăsos:

— Oh, Doamne! Dacă ai ști cât de mult am dorit să te aud spunând aceste cuvinte, Jenny. Te iubesc. Te iubesc din toată inima mea. N-am crezut niciodată că pot simți așa ceva. Dar mi-ai vindecat sufletul și mi-ai eliberat emoțiile inhibitate.

Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc, draga mea. O luă în brațe și îi sprijini corpul de pieptul lui.

— Da, Jonny. Da, sigur, hai să ne sărbătorim dragostea. Tocmai am realizat cât de singură și izolată am devenit. Ținând-o strâns se îndreptă spre cămin și stinse cele două lumânări.

Apoi o rugă să ia lumânarea de pe masă și să o ducă în dormitor.

— N-am făcut niciodată dragoste la lumina lumânărilor, draga mea. Vrei să experimentăm?

— Da, cred că voi deveni mai romantică. În dormitor, el așeză lumânarea pe măsuta de toaletă, de unde lumina se dispersa în întreaga cameră.

— La timpul lor, draga mea. Toate la timpul lor, spuse el cu un zâmbet devastator.

Seara asta e a ta, Jenny. Am de gând să-ți înlătur toate îndoielile și temerile legate de relația noastră. În seara asta te voi purta până la stele... și mai sus. O cuprinse într-o îmbrățișare puternică și o sărută atât de dulce, încât ochii ei se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, Jenny Larson, murmură el încet, i acum vei deveni a mea, pentru Ș totdeauna a mealăi trase fermoarul rochiei, descoperindu-i umerii bronzăți, după care lăsa rochia să alunece pe podea. Văzu cum ochii lui se măresc de plăcere în timp ce-i examina corpul. Aplecându-se, o sărută din nou, savurându-i din plin dulceața. Degetele lui Jenny începură să descheie nasturii mici și rotunzi ai corsajului. Când termină, lăsa corsajul să cadă, apoi ridică brațele pentru a-l atrage pe Jon lângă corpul ei gol. El oftă, când sfârcurile ei întărite îi atinseră pieptul, și o cuprinse în brațele lui. Cuprinsă de dorință, Jenny îl sărută și simți dorința explodând în interior. El începu să-i mângâie spatele, nescăpând niciun centimetru de piele, până ce ea simți că se prăbușește de slăbiciune.

Sărutările lui aprinse coborâra spre abdomenul ei plat până ce ajunseră la șoldurile rotunde. Gemând de excitare, îi sărută triumphiul auriu în interiorul căruia ardea focul ei.

— Te vreau toată, draga mea, șopti el răgușit. Vreau să te sărut peste tot.

Jenny își ținu respirația când el o atinse în locul ei cel mai intim și își arcui instinctiv

soldurile. Tremurând, fără să se mai poată stăpâni, se agăță de el.

— Jonny, te rog... Cu o singură mișcare o așeză pe pat.

— Ah, draga mea. Mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult de tine. Se depărta puțin pentru a-i privi corpul ce strălucea în lumina lunii. Ești deosebită, Jenny. Ești mult mai frumoasă decât mi-am putut imagina vreodată. Râse când o văzu ridicând o sprânceană. Da, știu, spuse el. Nu este pentru prima oară când stăm dezbrăcați în patul ăsta, dar atunci, pentru mine a fost ca un vis. Mi-e teamă că n-am fost cel mai atent iubit din lume. Îi fusese greu să recunoască acest lucru, dar ea zâmbi și el continuă: Acum e altceva, dulcea mea Jenny. Te voi iubi cum n-a făcut-o nimeni până acum. E o promisiune, șopti el, luând-o în brațe. Jenny nu mai putu scoate un cuvânt când Jon își începu explorarea amănunțită. Cu grijă, o mângâie și o excită din ce în ce mai mult. Buzele urmau traseul mâinilor, plasând sărutări care o ardeau. Fusese sincer când îi spusese că acest act de dragoste îi era în întregime dedicat și dorința le-a realiza acest lucru, îi dădea puterea să-și controleze propria pasiune. De repetate ori îi supse și-i mușcă sfârcurile, simțind-o cum se răsucește sub el, gemând răgușit.

Dar Jenny reuși să reziste eforturilor lui Jon de a-i provoca eliberarea totală. El simți acest lucru i-i șopti la ureche:

— Dă-ți drumul, dragostea mea. Abandonează-te dragostei. Vreau să mi te dai în totalitate, exact cum fac și eu cu tine. Dă-ți

drumul, murmură el. Vino cu mine până la stele și dincolo de ele. Oh, draga mea Jenny, voi avea grijă de tine, voi avea grijă de tine pentru totdeauna. Dă-ți drumul, dă-ți drumul... dă-ți drumul!

Cuvintele lui ridicară și ultima barieră. Ea îi simți mâna mângâindu-i interiorul coapsei, căutându-i locul cel mai intim. Eliberată în totalitate din închisoarea în care își ferecase emoțiile, își arcui orpul la atingerea lui.

— Oh, da, Jonny! Oh, da, dragostea mea, aprinde-mi focul. Da... oh, da! strigă ea, când îi simți mângâierea insistentă. Alunecând în josul corpului ei, locul mâinilor fu luat de buze, până ce se cuibări între coapsele ei desfăcute. Respirând întretăiat.

Jenny încercă să-l atingă, dar el se feri, conducând-o treptat pe culmile cele mai înalte al pasiunii. Simți că se mișca scăpată de sub control, arcuindu-și șoldurile sub sărutările lui intime, rugându-l s-o elibereze.

— Jonny, te rog... Nu pot să mai aștept. Te vreau, vreau să te simt înăuntrul meu.

El își ridică privirea, înlocuind buzele cu degetele.

— Așteaptă încă puțin, dragostea mea. Lasă-mă să te satisfac pe deplin.

După încă o clipă, Jenny era copleșită de excitație. Gemetele ei de eliberare umplură camera, în timp ce tot corpul îi tremura. Jon își continuă mângâierea erotică, mai blândă acum, dar cu o dorință crescândă. Corpul ei era străbătut de valuri asemănătoare celor produse de un curent electric și își înfipse degetele în părul

lui des.

— Te vreau acum. Sărută-mă, Jonny. El se ridică peste corpul ei și-i acoperi gura cu a lui. În același timp, Jenny își strecură mâna între corpurile lor și-i atinse erecția. Luat pe neașteptate, el scoase un geamăt de plăcere. Desfăcându-și larg coapsele, ea îl conduse spre locul ei cel mai umed, ridicându-și apoi picioarele în jurul soldurilor.

— Am nevoie de tine, Jonny, șopti cu o voce insistentă. Acum!

Jon știu că nu mai putea amâna acel moment. Ea i-o luase înainte și practic îi oprise intențiile lui le-a o face să treacă prin punctul maxim, de infinite ori.

— Oh, iubito, gemu el, simțind că pasiunea îi crește, auzindu-i cuvintele.

Mă vei avea, în întregime, dulcea, puternica mea Jenny.

Apoi pătrunse în interiorul ei, frecând-o ușor. Dar ea era mai puternică decât realizase el. Începu să-l excite, șoptindu-i:

— Mai mult, Jonny, mai mult! îl rugă ea. Du-mă sus și mai sus!

El începu să se miște în interiorul ei, frecându-și oldurile de ea, simțind-o cum seș topește dedesubtul lui. Când simți că se apropie de punctul final, Jenny se agăță cu mâinile de el. El încercă să mai amâne clipa finală, voind să-i simtă corpul în timp ce se mișca înăuntrul ei, dar reacția ei fu atât de puternică, încât el se cutremură, dăruindu-i întreaga lui dragoste. Își îngropă apoi fața în părul ei auriu, inspirându-i

parfumul, împărțind cu ea clipele de fericire.

Lui Jenny nu-i venea să creadă că trăise asemenea clipe în brațele lui Jonny.

— Ești incredibilă, murmură el. Tot ce-am vrut a fost să-ți dăruiesc eu ție, dar tu, draga mea Jenny, mi-ai dăruit mult mai mult. Vocea i se frânse din cauza emoției.

Ea îi sărută obrazii, pleoapele și în cele din urmă gura caldă.

— Dar nu înțelegi, dragul meu? Este exact ce mi s-a întâmplat mie în prima noastră noapte. Aveai nevoie de mine și nevoia ta m-a vindecat. În seara asta, eu am avut nevoie de tine. Cred că voi avea întotdeauna nevoie de tine, Jonny. Dar în seara asta, când mi te-ai dăruit, n-am făcut decât să-ți întorc darul.

— Cum de ești atât de înțeleaptă la o vârstă atât de fragedă? întrebă el blând.

— Sunt mai mare ca tine, îi răspunse ea râzând. Știai că o voi spune până la urmă, nu-i așa?

— Da. Dar, iubita mea, nu ți-ai dat seama cât suntem de potriviți? O ridică deasupra corpului lui excitat, pentru a-i arăta din nou cât sunt de potriviți.

Își petrecură noaptea, făcând dragoste. Ea se minuna de forța lui. Dar nu fu mai puțin surprinsă de propria ei dorință, de parcă amândoi își păstrasera intactă pasiunea, până ce s-au întâlnit. Era aproape de ora prânzului când s-au trezit.

Jon, ținând-o în brațe, fluieră încet:

— Ce femeie! Jenny i se cuibări adânc în brațe, murmurând la pieptul lui:

— Ți-am spus că sunt foarte puternică.

— Asta este afirmația anului, iubito! Își plimbă mâinile în sus și în jos pe spatele ei.

— Ești epuizată?

— Mai mult somnoroasă, decât epuizată. Se ru mă de întrebarea lui, deși petrecuserăș împreună noapte plină de pasiune. Dar tu? El râse din adâncul pieptului.

— Voi supraviețui, iubito, voi supraviețui. Jenny începu să chicotească, lipindu-și gura de pieptul lui pentru a-și înăbuși hohotul de râs. El se depărta și se încruntă.

— Bine, dă-i drumul. Să auzim. La ce te gândești?

— Nu, nu pot să-ți spun. Încercă să se așeze. E un joc de cuvinte, care nu-mi dă pace. Își scutură apul. Nu mă face să-ți spun, Jonny.

— Vino aici. O trase din nou peste el. Îmbră isând-o. Acum, stai liniștită și spune-l mi. Sunt pregătit pentru orice. Cuvintele lui o făcură să izbucnească într-un alt hohot de râs și încercă să răspundă:

— Oh, Jonny. Asta-i exact ce voiam să spun... nu chiar exact, recunosc eu ea. Voiam să spun că mi s-a părut că... ai rezistat admirabil! izbucni în râs fără să se mai poată opri. Jon gemu și începu s-o gâdile.

— Ai dreptate, a fost o glumă îngrozitoare. Se ridică în genunchi și privi la fața ei, încadrată de părul răvășitoare se zguduia de râs. Nu-i chiar atât de amuzant. Se dădu jos din pat și-i ridică corpul ușor pe brațe. Ai nevoie de o baie bună.

Ea încă mai râdea când el îi dădu drumul în

lac.

— La naiba, femeie! Trebuie să te fi îngrășat noaptea trecută... sau eu mi-am pierdut forța! Ea veni spre el. Împroșcând cu apă în toate direcțiile, deschizându-și brațele către el.

— Eroul meu! spuse ea, după ce îi stropi pieptul, cu un jet de apă ținut în gură.

— Asta e, puștoaice, strigă el. De data asta, chiar că ai făcut-o! Începură să se urmărească prin apă, apoi pe plaja nisipoasă și liniștită. După care încheiară un armistițiu și avântându-se în apă, plutiră unul lângă celălalt. Cât timp dură asta nu știu niciunul din ei. Dar știau că sunt total și pe deplin mulțumiți. Mai târziu, Jon se întinse și apucă mâna lui Jenny.

— Jenny? șopti el, privind spre cer.

— Mmmm?

— Ai făcut vreodată dragoste în apă? Jenny tresări surprinsă.

— Doar nu vorbești serios?

— De ce nu vii până aici să vezi cât de serios vorbesc?

Cum ar fi putut o femeie să refuze o astfel de invitație? se gândi ea alunecând spre brațele lui deschise.

CAPITOLUL 10

Dacă cineva i-ar fi spus lui Jenny că s-ar putea simți atât de liberă și fericită cum s-a simțit în săptămână care a urmat, ea ar fi negat cu hotărâre. Cele șapte zile și nopți, care au urmat, au fost pline de dragoste, de clipe minunate de

dăruire și cunoaștere. Jenny și Jon au devenit inseparabili... și păreau că nu se satură de noua lor intimitate. Orice moment părea potrivit. Orice loc părea potrivit. Orice idee erotică părea să merite a fi experimentată. Dacă ar fi făcut o listă la început, ar fi fost impresionați de varietatea descoperită. La fel de liberi ca primul bărbat și prima femeie de pe Pământ, ei își făcură unul altuia plăcere după plăcere. Făcură dragoste în iarba înaltă care acoperea locuința subterană a lui Jenny.

— N-am mai făcut niciodată dragoste pe un acoperiș, exclamă ei.

Făcură dragoste întinși în cada lui, apoi în picioare, sub jetul puternic al dușului.

— Un alt început! Unele dintre ideile lor includeau apa. Altele nu, dar sfârșeau tot în apă... ca în ziua când au încercat să facă dragoste în canoa lui Jenny și exact în clipa când atingeau punctul culminant, mișcările lor sălbătice au răsturnat barca și ei au căzut în apă. Erau aproape să se înece, până să-și dea drumul din îmbrățișare.

— Asta ar fi putut fi ultimul experiment! Total eliberați de orice inhibiție, fizică sau emoțională, se abandonară dragostei nou descoperite. Nu păreau să realizeze acest lucru, până în clipa când se atingeau. În timp ce lucrau, se jucau sau pur și simplu se odihneau, erau într-o căutare continuă a celuiilalt. Dar niciodată nu le lipsea simțul umorului. Într-o zi, stăteau întinși în pădure, pe un covor gros format de frunze și ace de brad, când Jon remarcă că acesta era un alt lucru nou de experimentat.

— Ah, haide, McCallem. O spui chiar mai des decât mine.

— Ți-am spus că am dus o existență searbădă până ce te-am cunoscut pe tine.

— Jon-nee! Doar nu vrei să spui că erai virgin!

— Ei, nici chiar atât de searbădă, recunosc. Își ascunse un zâmbet. Dar cât de inventiv crezi că poate fi un medic secundar, într-o debara întunecoasă de spital?

— Și mai încercai să mă convingi că n-ai profitat niciodată de asistente! Îi trase un pumn în stomac. Rapid ca un animal de pradă, el se răsuci și se așeză peste corpul

— Iubito, voi profita de orice poziție cu tine! o amenință el glumind. Apoi îi apăsă mâna pe frunte și luă o expresie serioasă de medic. Aha! Se pare că ai febră, draga mea. Asta necesită un examen medical amănunțit. Trebuie să aflăm ce-ți produce această misterioasă creștere a temperaturii. Ar putea fi periculoasa febră a junglei. Am auzit că a făcut ravagii în ultimul timp.

— În Minnesota? Dar el nu-i răspunse, iar ei nu păru să-i pese. Amândoi păreau să fie concentrați în a se examina reciproc. Puțin mai târziu, Jon îi șopti la ureche:

— Îmi place să mă joc de-a doctorul cu tine, iubito.

Sâmbătă dimineața meraseră la talcioc, luând-o și pe Sarah cu ei. În felul ei foarte direct, ea spuse:

— Credeam că ați murit amândoi sau ceva asemănător!

— Ceva asemănător! răspunse Jon, zâmbind cu gura până la urechi.

— Oh, chiar așa, nu? Jenny stătea între ei doi, cu fața roșie, găsim totuși curaj să bombăne:

— Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Sarah, zâmbind larg. Când cineva nu răspunde la telefon și scrie cu litere de o șchioapă că e plecat la pescuit, oricine își poate da seama că cei doi sunt îndrăgostiți. Schimbă priviri semnificative cu amândoi, după care îi întrebă direct: Deci, ce aveți de gând?

Jon se întinse și apucă mâna rece a lui Jenny, strângând-o cu putere. Își dăduse seama că ea era total nepregătită pentru întrebarea lui Sarah. De fapt, la fel era și el. Dar prelua responsabilitatea și răspunse pentru amândoi:

— Avem de gând să ne bucurăm pe deplin de acest lucru, dulce înger Gabriel. Și îți mulțumim că ne dai binecuvântarea ta.

— O aveți de atâtea săptămâni, prostuți porumbei îndrăgostiți! În aceeași seară, după ce mân cară acasă, Jenny îl conduse pe Jon pe treptele în spirală ce duceau spre dormitorul ei. Nu voise până atunci să-l aducă în patul ei, pentru a se proteja de singurătatea pe care ar fi simțit-o după plecarea lui. Cum va mai putea ea să doarmă singură acolo, după ce va face dragoste cu Jon? Dar seara aceasta adusese o schimbare în modul ei de gândire. Era într-un fel legată de răspunsul pe care el i-l dăduse lui Sarah. „Avem de gând să ne bucurăm pe deplin de acest lucru”, îi spusese ei. Astfel, Jenny realizează că mai putea să-l excludă din viața ei.

— Te iubesc, scumpa mea Jenny, îi șopti Jon cu gura lipită de buzele ei, în timp ce-i desfăcea sutienul și-l lăsa să cadă pe pătura de la picioarele lor. Te iubesc pentru totdeauna, jură el, în timp ce-și strânse buzele în jurul unui sfârc întări și-l trase înfometat în gură. Degetele lui îi coborâră elasticul chiloților și îi lăsa să cadă pe pode, apoi o ridică în brațe și o aeză cu or pe a temutul răcoros, și-și și Jenny simți o schimbare în felul lui de a fi în această seară. Nu mai era relaxat și părea îngândurat de ceva, lucru care nu se întâmplase toată săptămâna. Își dezbracă hainele și se așază lângă ea Trăgând-o spre el, o îmbrățișă strâns, încercând să-i atingă fiecare părticică de piele în același timp.

— Oh, Jenny, dragostea mea. Vocea lui era marcată de o emoție profundă. Am o nevoie disperată de tine în seara asta. Am nevoie de tine chiar mai mult decât în acea primă seară, pe plajă. Simțindu-se dintr-odată înspăimântată, Jenny îl ținu strâns în brațe și începu să-l sărute pe față, încercând cu disperare să-i alunge această neașteptată stare de depresie.

— Sunt aici, Jonny, șopti ea. Întotdeauna voi fi aici pentru tine, dragul meu.

— Oh, Jenny, sper asta. Nici nu știi cât de mult vreau să te cred.

— Ce te-a făcut să te îndoiești de mine, Jonny?

— Mă simt foarte nesigur în seara asta, spuse el.

Începu s-o mângâie prin locurile cele mai intime, făcând-o să uite de gândurile euubește-mă,

Jenny... te rog, iubește-mă cum n-ai mai făcut-o până acum.

Rugămintea lui fierbinte își găsi ecou adânc în inima ei și îi dăruie toată dragostea pe care o simțea. Făcură dragoste de parcă voiau să-și demonstreze că nu se pot despărți niciodată. Mângâierile tandre și excitările subtile nu făcură parte din această noapte. Amândoi își eliberară întreaga pasiune și făcură dragoste violent, arzând total, dăruindu-se unul altuia până ce căzură istoviți, cu corpurile scăldate de transpirație.

— Nu încă, Jenny. Nu încă. Nu vreau să se sfârșească.

— Avem nevoie unul de altul acum. Dragostea noastră nu se va sfârși niciodată, dragul meu, îi spuse ea. Făcură dragoste de parcă venise sfârșitul lumii. Lui Jenny i se păru o eternitate până fu în stare să vorbească din nou. Respirația lui Jon căpătase în sfârșit un ritm regulat, dar Jenny simțea totuși că atmosfera era încărcată de tensiune.

— Ce este, Jonny?

— Trebuie să plec. Cuvintele lui îi pătrunseră în inimă și ea simți un junghi du-re-ros. Vreau să vii cu mine. Jenny. Nu vreau să mai fiu din nou singur. Vreau să fii soția mea. Jenny se rostogoli din brațele lui și merse împleticindu-se la fereastră, privind spre golful Mallard. Se cutremură simțind briza răcoroasă a nopții și ochii i se umplură de lacrimi.

— Când trebuie să pleci? Cuvintele aveau gust de cenușă în gura ei.

— Trebuie să plec peste câteva ore... de

îndată ce se luminează.

— De cât timp ştii?

— Am aflat azi după-amiază. Am primit un telefon de la doctorul Hackner, cel care m-a înlocuit la continuarea proiectului. Au intervenit nişte probleme administrative... şi au nevoie de mine acolo. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi încercă să o lipească de el. Ea se îndepărtă şi îşi petrecu braţele în jurul corpului. El nu veni după ea. Tremurând, inima ei strigă: „E nevoie de tine aici!”

— Cât timp vei fi nevoit să stai acolo? El rămase în spatele ei, cu pumnii încleşaţi de frustrare.

— Nu ştiu, Jenny. Nu-ţi pot spune. De aceea vreau să vii cu mine. Te rog, draga mea, o imploră el. Avem nevoie unul de celălalt. Trecură câteva momente lungi, până ce Jenny fu în stare să vorbească din nou.

— Nu pot veni cu tine. Munca mea este aici.

— Ceea ce spui demonstrează că nu vrei, de fapt, să vii cu mine. Cuvintele lui tăiau precum o lamă ascuţită. Credeam că mă iubeşti, Jenny. Ea se răsuci repede şi îi întâlni privirea solemnă.

— Eşti nedrept, strigă ea.

Ştii că te iubesc, dar nu sunt încă pregătită să mă întorc acolo. Cu tine, a fost pentru prima oară când m-am dăruit în totalitate. N-am lăsat pe nimeni până acum să mă cunoască atât de profund. Începu să plângă. Îmi ceri mai mult decât

— Ce-am să mă fac fără tine, Jenny? Fără să-i dea seama, căzură unul în braţele celuilalt, strângându-se cu disperare.

— Întoarce-te cât poți de repede. Te voi aștepta. Nu va mai exista un alt bărbat pentru mine. Jonny. Dar nu pot să plec, nu încă. Râse amar. Și acum știi de ce îmi numesc astfel casa.

— Aș vrea să nu fi făcut niciodată psihologie, spuse el tăios. Îți înțeleg argumentele atât de clar, dar inima... și sufletul meu. Jenny. Urlă să te iau cu mine. Simt că mă rup în două.

— Și eu. Dar ai și alte responsabilități și nu le poți întoarce spatele. Știi asta la fel de bine ca mine. Îl mângâie pe fruntea încruntată. Îți iubesc inteligența și inima capabilă de atâta compasiune, Jonny. Trebuie să te duci acolo. Mă rog doar ca acel zid profesional, protector să fie din nou intact, pentru binele tău.

— Nu știu dacă voi reuși fără tine. Jenny. Ai devenit forța mea.

— Și tu a mea.

— Și nu este nimic ce-aș putea spune, care să te facă să te răzgândești? Nu pot face nimic?

— Poți să mai faci dragoste cu mine pentru ultima oară. Lacrimile aproape o sufocară, iubește-mă încet și cu foarte multă dragoste. Lasă-mi o ultimă amintire frumoasă la care să visez. O ridică în brațele lui puternice.

— Dulcea, neprețuita mea Jenny, murmură el, cu buzele lipite de buzele ei desfăcute. Cât de mult te iubesc! Ești o parte din mine... pentru totdeauna! făcură dragoste într-un fel dulce-amar de rămas-bun. Fiecare mișcare părea făcută cu încetinitorul, de parcă încercau să prelungească și să amâne clipa de despărțire. Când, în cele din urmă, terminară, Jon îi șopti la ureche, printre

șuvițele de păr mătăsos:

— Mă voi întoarce, Jenny. Să nu te îndoiești niciodată.

— Știu. Dar inima ei plângea, spunându-i la re vede re. În zorii zilei plecă.

Aflată parcă în stare de șoc, Jenny se apucă a doua zi de lucru. Nu auzea cântecul păsărilor, nu vedea zborul fluturilor din floare în floare. Totul părea cenușiu și lipsit de viață, la fel cum era și ea în interior. Nici măcar căldura soarelui de vară nu putea topi inima ei înghețată. Jonny plecase. Se simțea mai puțin decât doar pe jumătate vie și nu realiză decât adierea vântului peste fața ei udată de lacrimi.

Nu se va mai întoarce niciodată! Asta era frica ei cea mai mare. Era din nou în punctul în care se aflate în momentul când sosise prima oară pe insulă. Oh, dar acum era mult mai rău. De data aceasta, iubise cu toată inima ei. Se simțea era iatăș pe dinăuntru. Învăluită de gândurile ei depresive, nu o auzi venind pe Sarah, nici măcar atunci când parcă mașina în apropiere.

— Ce faci, scumpo? o întrebă Sarah când ajunse lângă ea.

Jenny se întoarse încet și o privi. Nu părea surprinsă de venirea prietenei ei.

— Mor de inimă zdrobită, răspunse ea sec. Nu-mi voi mai reveni de data asta. Am riscat... și am pierdut.

— Ce te face să crezi că ai pierdut, Jenny?

— Jonny nu se va mai întoarce. A fost chemat de prima dragoste... proiectul lui, șopti ea. Nu-l voi mai vedea niciodată.

— Prostii! Tonul lui Sarah o făcu să-și ridice capul. Cred că ai pierdut destul timp plângându-ți singură de milă.

— Oh, pleacă de aici și lasă-mă să mor în liniște, Sarah Gabriel, îi spuse Jenny. Cine te-a rugat să vii? Vreau să fiu singură. Râsul răgușit al lui Sarah umplu aerul.

— Vorbești ca o adevărată Garbo, spuse ea fără milă. Ai fi făcut milioane ca actriță, fetiță. O apucă de umeri și o scutură ușor. Când fu sigură că Jenny o ascultă cu atenție, vorbi din nou: Cine dracu' crezi că mi-a spus să-mi bag nasul aici?

Jenny clipi, încercând să înțeleagă sensul cuvintelor lui Sarah. Era posibil să fie adevărat?

— Jonny?

— Însuși ticălosul care zdrobește inimile! Dar când am vorbit cu el, se lupta să-și găsească controlul și m-a implorat să am grijă de tine. Pare într-adevăr un monstru fără inimă, nu-i așa?

— Oh, Dumnezeuule mare, nu va reuși să se descurce de unul singur!

Exact așa mi-a spus și el, spuse Sarah. Eu, personal, cred că poate face orice își pune în cap. E un tip isteț. Examina fața lui Jenny și constată că obrajii încep să prindă din nou puțină culoare. Se întorcea la viață. Dar știi, cred că ești nemaipomenită. Ar trebui să ai mai multă încredere în bărbatul ăsta. Să-ți fie rușine de tine, Jennifer Larson!

Jenny lăsă capul în jos și lacrimile îi năvăliră din nou în ochii înroșiți de plâns.

— Am suferit atâta, pentru că am avut încredere în oameni. Mi-a spus că se va întoarce,

dar eu nu cred c-o va face.

— N-are pic de încredere și mai e și complet oarbă! strigă Sarah.

Dumnezeule, fetițo, bărbatul ăsta e nebun după tine. Nu va înceta să te iubească doar pentru că mai are și alte responsabilități. Dacă sunt în stare să judec corect firea omenească... și sunt!... spun că se va întoarce alergând de îndată ce va putea. Acum, întrebarea este, ce vei face tu în acest timp? rămase în fața lui Jenny precum stânca Gibraltarului lângă o rândunică pierdută. Ei bine? întrebă ea.

— Mă voi topi?

— Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus! Sarah observă micile scântei de vioiciune care apărură în ochii lui Jenny. Vei lucra până vei cădea epuizată, doamnă. Vei face o hârtie nemaipomenită. O vei stanța cu cele trei matrițe noi despre care mi-ai povestit. Și îmi vei ține mie companie. Bătrânul Custer și-a cam pierdut interesul. Ai avut dreptate, o necăji ea. M-am lămurit în ceea ce-l privește, în urmă cu o săptămână. Jenny chicoti și-și dădu ochii peste cap.

— Îți spun, copilule, continuă Sarah, nu vei avea de ce să-ți faci astfel de probleme cu bărbatul tău. E genul care rezistă mult timp! îi făcu cu ochiul. Ai avea de ce să te îngrijorezi, dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânără. Drace, cu zece măcar! Mi-a spus cât de mult îi plac femeile mai în vârstă! O luă pe Jenny și o îmbrățișă matern. Haide, scumpa mea. Totul va fi bine. Îți promit.

Trebuie doar să ai puțină răbdare, asta-i tot.

Jenny o îmbrățișa la rândul ei, mulțumindu-i lui Dumnezeu că i-a trimis așa o bună prietenă. Acum, te rog, Doamne, nu poți să-mi trimiți și o răbdare fără sfârșit? se rugă ea. Astfel începu așteptarea lui Jenny. Cu ajutorul lui Sarah, fiecare zi trecea destul de ușor. Nu întotdeauna repede, dar până la urmă trecea, însă nopțile lungi, în care stătea trează în patul ei, păreau să dureze o veșnicie.

Chiar dacă muncea până cădea epuizată, corpul ei refuza să se odihnească.

Când, în cele din urmă, se întindea în pat, începea să fie bântuită de coșmaruri care făceau să i se clatine încrederea în dragostea lui Jonny. Se scula, nemaiputând să respire și uneori se pomenea strigând: - Jonny, știu că nu te vei întoarce! Și eu voi muri fără tine!

Alte dați, când stătea mai mult de vorbă cu Sarah, iar încrederea îi revenea, visa diferite visuri erotice, care o făceau să se trezească udă de transpirație, rugându-se către fantoma iubitului ei:

— Oh, Jonny, implora ea cu vocea plină de pasiune, vindecă-mă, dragul meu. Fă-mă din nou întreagă. Se scula din pat și începea să-l caute prin cameră, dar camera era întotdeauna goală.

Trecu o săptămână, apoi încă una. Jon îi trimitea mici scrisori la câteva zile. Conțineau puține noutăți..." Se întâmplă multe lucruri în jurul meu, dar eu nu sunt încă gata să mă implic". Îi spunea întotdeauna cât de mult o iubește și cât îi este de dor de ea". Mă voi întoarce de îndată ce voi putea, draga mea". Cu această promisiune se

încheia fiecare scrisoare. Jenny savura fiecare cuvânt și-i trimitea în schimb lungi scrisori”. Am făcut azi prăjiturile care-ți plac ție. Aș vrea să fi aici să poți mânca. Am pescuit pentru cină astăzi și m-am gândit la tine. N-am de fapt nevoie de nimic ca să-mi amintesc de tine. Jonny. Ești permanent în gândurile mele... și în visele mele. Te iubesc”.

Jon o suna în fiecare săptămână. Amândoi fură de acord că lungile lor convorbiri îi vor face fericiți pe cei de la telefoane. În a treia săptămână, Jonny o sună miercuri seara, târziu.

— Cât mai durează, Jonny? Lipi receptorul strâns de ureche în timp ce vorbea.

— Nu multjubito. Îneebunesc fără tine. Vom rezolva lucrurile aici în câteva zile.

Oftă din cauza distanței mari care îi despărțea. Mi-e foarte dor de tine, Jenny.

— Cât de mult? Era la fel de nefericită ca și el, dar încerca să-și păstreze simțul umorului.

— Cât de mult? Păi, hai să văd dacă reușesc să exprim în cuvinte. Urmă un scurt moment de tăcere, în care Jenny nu-i auzi decât respirația profundă. Știu! exclamă el apoi. Mi-e atât de dor, de tine încât dacă aș putea, mi-aș părăsi curatul și ordonatul meu laborator și aș veni să mă murdăresc cu cerneală, ștanând hârtieț împreună cu tine. Cum ți se pare? Jenny râse fericită.

— Mi-ar plăcea să dai o declarație scrisă despre asta, doctore McCallem. N-aș fi crezut vreodată că ai fi în stare să renunți la ordine pentru dezordine, cu atât mai mult să te și murdărești.

— Nu mă mai deranjează atât de mult dacă mă murdăresc, iubito. Nu de când am învățat cât de mult te poți distra în felul acesta. Oftă din nou, melancolic. Cum e vremea acolo? Suficient de caldă pentru înotat la miezul nopții? Înjură când o auzi răspunzându-i afirmativ. La naiba! Trebuie să plec odată de aici. Mă întreb dacă un duș rece îmi va ușura durerea?

— Bietul Jonny, se auzi vocea lui Jenny. Îl doare capul!

— Mda, gemu el disperat, exact între picioare! râse când observă că ea nu face niciun comentariu. Te-ai înroșit, copilule?

— Ar trebui să-ți speli gura cu săpun.

— Numai dacă vii și tu cu mine în cadă, iubito.

— M-ai ține până apa s-ar răci, m-aș îmbolnăvi și ar trebui să stau în pat și să chem doctorul. El gemu la celălalt capăt al firului, după care chicoti când ea adăugă:

Mi-ar plăcea să stau în pat cu doctorul.

— Și mie mi-ar plăcea să fiu în pat cu asistenta. Deveni dintr-odată serios: Jenny, te-ai mai gândit la propunerea de căsătorie, iubito? Vrei să-ți faci o familie, nu-i așa, cât încă mai ai timp din punct de vedere biologic?

— Vreau să-mi fac o familie, cu tine... da, Jonny.

— Păi, draga mea, amândoi provenim din medii conservatoare, și copiii înseamnă căsătorie, preferabil, înainte de a fi concepuți.

— Dar n-am stabilit încă nimic în legătură cu munca și insula mea. Simți că vocea i se gătuie de

plâns.

— Nu plânge, Jenny. Nu acum, când nu pot fi lângă tine. Uite, vom găsi o cale să rezolvăm toate astea. Ai încredere în mine. Îți promit că totul va fi bine. Te iubesc și sper că și tu încă mă iubești...

— Mai mult ca niciodată, îl întrerupse ea, suflându-și nasul, zgomotos.

— Părinții mei întotdeauna au spus: „Dacă vrei ceva cu adevărat, atunci poți

— Și părinții mei m-au învățat același lucru.

— Vezi? Atunci cum am putea da greș? Te iubesc, Jenny. Și voi veni acasă de îndată ce voi putea. După ce închiseră, Jenny rămase mult timp privind afară, la golf, ascultând zgomotele nopții. Acasă! El numise acest loc”, acasă”. Ar putea fi ceva mai potrivit? Se lăsă pe pernele moi, zâmbind senină când își aminti o frază celebră: „Acasă e unde îți este inima”. Apoi, pentru prima dată, de la plecarea lui Jonny la Chicago, căzu într-un somn adânc, fără vise. Totul avea să fie bine.

CAPITOLUL 11

Două zile mai târziu, vineri dimineață, Sarah plecă devreme.

— Ești sigură că poți să rămâi singură în weekend, Jen fetițo? Pot amâna vizita asta, dacă vrei să stau cu tine.

— Cred că ai făcut destul pe baby-sitter-ul cu mine, Sarah draga, spuse Jenny, zâmbind. N-ai de ce să-ți faci griji. E timpul să mergi să-ți vizitezi fiul neascultător. S-ar putea să-ți trebuiască o săptămână întreagă pentru a-l aduce din nou pe

linia de plutire, o necăji ea, sărutând-o pe obraz și îmbrățișând-o puternic.

— S-ar putea să ai dreptate, Jenny. Sarah își împreună mâinile în semn de rugăciune. Spune că vrea să-și schimbe facultatea... din nou! Dumnezeu să mă apere de copiii ăștia nehotărâți, inclusiv tu, scumpo! Arată acuzator cu degetul spre Jenny. Vai, Doamne! E o sarcină-foarte grea aceea de a fi mamă. Odată ce-ai intrat în joc, nu mai ai cum să dai înapoi! făcu câțiva pași, apoi se opri și se întoarse cu o încruntătură de îngrijorare pe frunte. Ești sigură, că te vei descurca?

— Sunt sigură, o liniști Jenny, în timp ce-o conduse spre furgonetă ei veche. Măsură din privire furgonetă de la un cap la celălalt și o întrebă pe Sarah: Tu ești sigură că te vei descurca?

— Cu Bessie? pufni pe nas. Sigur! M-ar duce până în Alaska și înapoi, dacă i-aș cere. Hei, n-ar fi o idee rea pentru vara viitoare. Mergem pe autostrada Alean până la Nome, unde adevărații bărbați dorm. Jenny se încruntă la versurile nereușite ale prietenei ei. Nu-ți place ideea mea, hm? Ei, eu plec oricum, așa că, o zi bună îți spun! Jenny se strâmbă la auzul rimei, și Sarah avu ultimul cuvânt, ca de obicei.

Se îndepărtă, cântând cât o țineau plămânii. Apoi, claxonând prelung, dispăru.

Insula lui Jenny deveni dintr-odată foarte liniștită. Numai zgomotele naturii mai întrerupeau din când în când tăcerea. Un pescăruș singuratic se tânguia după perechea lui. Trei veverițe

alergau una după alta printre crengile copacului bătrân și încovoiat, de la poalele dealului. Un colibri cânta în apropiere, vârându-și ciocul filiform drept în mijlocul unei flori roșii, ce creștea lângă țarm. Când Jenny văzu perechea colibri-ului zburând în preajma lui și apoi așezându-se alături, spuse cu

— Fiecare are pe cineva, în afară de mine. Bineînțeles, în adâncul inimii ei, știa că nu-i adevărat, dar în acest moment se simțea îngrozitor de singură. Se întrebă ce făcea Jonny acum. Își petrecu brațele în jurul ei și își răspunse singură:

— Muncește! Și asta vei face și tu! Merse direct spre masa din lemn pentru a finisa o matriță pentru o hârtie din păpădie, pe care o făcuse cu o zi înainte. Muncește până cazi jos, Jenny Larson. E singurul lucru care te poate salva în momentul de față. Munceștea după o cină solitară, gătită la repezeală și lăsată pe jumătate nemâncată, se hotărî să facă un duș. Stătu îndelung sub jetul mângâietor de apă, amintindu-și atingerea degetelor lui Jon. Gândul la degetele lui, plimbându-se pe pielea ei, îi făcu sfârcurile să se întărească și sânii să o doară de dorință.

— Trei săptămâni, spuse ea, gemând ușor. Cât va mai dura?

Nu putea sta în casă. Părea atât de goală, și, în același timp, prea plină. Plină de amintiri. Își luă chitara și ieși afară. Atmosfera era încărcată. Privi spre cer și se îndreptă spre stânca ei de granit. Soarele apusese deja, dar câteva raze mai luminau încă dinspre nord-vest. Se simte venind

un aer rece, se gândi ea. Va fi furtună la noapte. Nu-i era frică de furtuni. În clipa de față era chiar bucuroasă că va auzi tunete și va vedea fulgere, iar apoi va ploua.

— Cel puțin lucrurile se vor răcori un pic, spuse ea vântului rece, simțind cum halatul ei albastru se lipește de corpul gol. Se urcă pe suprafața concavă a stâncii încălzită de razele soarelui. Se așează într-o poziție comodă, apoi începu să ciupească corzile instrumentului, compunând o melodie pe niște versuri pe care le scrisese noaptea trecută, când nu putuse dormi. Era un cântec dedicat lui Jonny și spera că-i va plăcea. Dacă îl va auzi vreodată, se gândi ea.

Un fior de îndoială îi străbătu corpul. În același timp, tunete îndepărtate anunțau furtuna care se apropia. Sunt cam la o oră distanță încă, își spuse ea, după ce mai ascultă încă o dată tunetele. Va folosi această oră, stând afară în noapte, pentru a termina melodia la „Cântecul lui Jonny”. În timp ce tunetele se apropiau, rostogolindu-se parcă peste deal, ea fu în cele din urmă mulțumită de ceea ce compusese. Îl mai cânta încă o dată, pentru a verifica cum sună pe versuri:

„Mi-ai dat lumina soarelui de dimineată.

M-ai ținut în brațele tale până în zori.

Ochii tăi strălucesc în lumina stelelor de dragostea pe care ai descoperit-o cu mine.

Ești iubitul la care am visat, dragul meu Jonny.

Nu mai trebuie să-ți aștept întoarcerea Dragostea ta mi-a arătat tot ce voiam să știu. Cu

Jonny al meu alături Nu mai trebuie să-mi ascund visele... Inimile noastre sunt prinse în cântecul dragostei”.

Intensitatea tunetelor creștea din ce în ce mai mult. Jenny își ridică chipul spre vântul tăios și privi peste apa întunecată.

— Se pare că îl iubești pe norocosul ăla, Jenny. De ce nu te căsătorești cu el, făcându-l astfel fericit? Jenny întoarse capul și privi fix umbra creată de mintea ei singuratică. Imaginația îi jucase astfel de feste pe tot parcursul săptămânii, mai ales în timpul nopții, când se trezea dintr-un vis erotic. Minții, ei nu-i era greu să creeze astfel de imagini. Și, așa cum făcea de obicei, se adresa și acum acelei proiecții a gândurilor ei:

— Nu sunt sigură însă că mă vrea.

— Oh, te vrea, iubito. Să nu te îndoiești niciodată de acest lucru.

Jenny rămase uimită, chiar în starea de confuzie în care se găsea, de intensitatea cuvintelor ce păreau să fie rostite de umbra creată de mintea ei. Ciudat, se gândi ea, cum lucrează imaginația!

— Dacă mă vrea, atunci mă voi căsători cu el. Vocea ei clară ajunsese până la urmbă, iar aceasta se mișcă. Două mâini fierbinți o apucară de umeri și o ridicară în picioare.

— Te iubesc, Jenny. Ea clipi de mai multe ori și scutură cu putere din cap.

— Jonny! Ești într-adevăr tu? Oh, Dumnezeu mare! Ești aici cu adevărat! Se prăbuși în brațele lui. Undeva, într-un colț îndepărtat al minții, auzi

chitara alunecând și căzând la pământ. Dar când buzele lui Jonny îi acoperiră gura întredeschisă, simți căldura acumulată în cele trei săptămâni de despărțire și fu străbătută de un curent electric mai puternic decât cel care brăzda cerul întunecos. Dintr-odată, râdeau și plângeau în același timp, se sărutau și se îmbrățișau, se strângeau în brațe și se atingeau, pentru a se convinge că nu visau Jonny o ținea cu adevărat în brațele lui.

Jonny începu să-i acopere fața scăldată de lacrimi cu mii de sărutări.

— Ești aici! Ești cu adevărat aici. Oh, dragul meu, mi-a fost atât de dor de tine!

Fiecare cuvânt era accentuat cu câte un sărut. De ce nu mi-ai spus că vii acasă?

El o ținea acum într-o îmbrățișare tandră, dar continua să o sărute. Nevoia de a-i demonstra că se întorsese cu adevărat acasă nu era pe deplin satisfăcută.

— N-am știut până la prânz că pot, în sfârșit, să plec, iubita mea. Dar aveam lucrurile împachetate cu multe zile înainte. Odată ce eram pe drum n-am vrut să mă mai opresc pentru nimic în lume, nici măcar pentru un telefon. Când am fost nevoit să opresc ca să pun benzină, am hotărât să-ți fac o surpriză. Ești bucuroasă că mă vezi, iubito? Sărutările lui erau acum mai rare, dar pe Jenny o excitau și mai tare.

— Bucuroasă? Credeam că visez... din nou.

— Și eu am crezut același lucru. Apoi își îngroșă vocea și spuse pe un ton profesional: Spune-mi, domnișoară Larson. Ți se întâmplă des

acest lucru?

Jenny râse fericită. Îi trasă cu vârfurile degetelor conturul gurii lui senzuale, care era arcuită într-un zâmbet provocator. Îl putea simți, chiar dacă nu-i vedea decât ochii ce sclipeau jucăuși. Mă întreb dacă buzele necesită cincizeci de mii de sărutări pentru a vedea dacă sunt reale? se gândi ea, lipsită de orice urmă de rațiune. Apoi râse din nou și răspunse întrebării puse de Jon:

— În ultimele trei săptămâni, simptomele au apărut din ce în ce mai frecvent, doctore McCallem. Dar... cred că am descoperit un tratament miraculos. Îi supse cu putere buzele și-i primi limba în gura ei.

Furia furtunii explodează deasupra lor. Nici chiar stropii mari și reci de ploaie, care începură să cadă deasupra lor, nu reușiră să le potolească în vreun fel pasiunea cu care se îmbrățișau. Ba chiar, tunetele și fulgerele dezlănțuite, adăugară și mai multă sălbăticie sărutărilor lor. În cele din urmă reușiră să găsească puterea de ași despărți buzele. Rămaseră îmbrățișați și se aplecară amândoi să ia de jos chitara lui Jenny, apoi fugiră ca o singură ființă să se adăpostească în casă. Înăuntru, Jon închise ușa de sticlă și sprijini chitara de perete. Continuau să se țină de mână, nevrând să piardă contactul unul cu altul, nici-măcar o secundă.

Când el o trase din nou în brațe, lui Jenny i se păru că viața ei nu fusese niciodată mai completă.

— Oh, Jenny, n-aș mai fi putut sta departe de tine nici pentru o zi. Mi-a fost atât de dor de tine, draga mea.

— Am crezut că nu te vei mai întoarce niciodată la mine. Jonny. Vocea îi tremura încă de plâns. El o sărută pe gât, cu buzele calde și umede.

— Ți-am spus că mă voi întoarce, iubita mea.

— Știu, dar de-abia îmi vine să cred că ești aici.

Am impresia că ai apărut de nicăieri.

— Mmmm, hai să vedem dacă găsim o cale prin care să-ți demonstrez că sunt cu adevărat aici. Jenny. Privi în jos spre fața ei visătoare și văzu scânteile care se aprinseră în ochii ei încețoșați. Te iubesc, îi șopti. Cuvintele lui îi produsera furnicături de-a lungul coloanei vertebrale. Zâmbi ameteită.

— Am visat la cuvintele astea săptămâni întregi. El se aplecă și-i sărută buzele, dându-i unul dintre cele mai nemaipomenite sărutări pe care le experimentaseră vreodată. Jenny simți că se topește la contactul cu corpul lui puternic.

— Și asta am visat... tot timpul. Apoi, el își trecu vârfurile degetelor peste corpul ei, atingându-i ușor sânii și frecându-i sfârcurile tari. Un geamăt de plăcere scăpă de pe buzele lui Jenny.

— Asta nu dovedește nimic, Jonny. Am tânjit după atingerea ta noapte de noapte. Percepeam la fel ca acum. Se simți o intonație de glumă în vocea ei.

Jonny nu răspunse nimic. Realizase mai de mult că ăsta era felul ei propriu în care îi ura bun-venit în brațele ei. Era din nou acasă. Își putea permite să intre în acest joc al dragostei. Își freca

palmele de spatele ei, masându-i șoldurile tari. Cu fiecare mângâiere, halatul ei se ridica tot mai sus, până ce degetele lui îi atinseră pielea fină. Fără să mai piardă timpul cu scosul halatului, atinse cu mâna triumghiul de păr auriu și pătrunse apoi înăuntru, făcând-o să scoată un strigăt de plăcere.

— Ohhhh... Trebuie să fii real. N-am simțit niciodată în visurile mele ceva asemănător. Oftă. Ai venit cu adevărat acasă, Jonny. Mi-a fost dor de tine, dragul meu. A trecut atât de mult timp, atât de mult. Începură să-și scoată înfrigurați hainele de pe ei. Când corpurile lor goale se atinseră, amândoi gemură ușurați.

— Da! Oh, da, iubito. Nu te opri! strigă Jon. Am așteptat această întoarcere din clipa când am plecat. Căzură îmbrățișați pe pătura moale, fără să-și dea drumul pentru

— Sunt acasă, Jenny. Și nu ne vom mai despărți niciodată. Niciodată... niciodată!

Cuvintele își pierdură din importanță când începură să se sărute. Limba lui Jonny pătrunse printre buzele lui Jenny. Focul, care mocnise în săptămânile cât fuseseră despărțiți, se reaprinse precum focul infernului, alimentându-le pasiunea ce părea să-i devoreze. Strigătele lor răgușite erau estompate de zgomotul furtunii de afară. Vântul și ploaia izbeau în peretele de sticlă ce adăpostea corpurile lor cuprinse de pasiune. Se cutremurară amândoi când pereții vibrară în fața forțelor dezlănțuite ale naturii. Un fulger alb brazdă cerul întunecat din care ploaia cădea neîncetat! ranspirați și epuizați, așteptară ca furtuna să înceteze.

Când totul se liniște, adormiră îmbrățișați și fericiți.

Era ora două dimineața când se treziră din nou.

— Hai să facem duș împreună, iubito. Jon se ridică și o conduse spre baie. Ea zâmbi satisfăcută când îi văzu corpul gol. Jon potrive temperatură apei, după care intrară amândoi în cadă. Jenny oftă mulțumită când el începu să-i săpunească și să-i maseze sânii. Dar curând, sânii ei răspunseră și sfârcurile, de un roz întunecat, se întăriră. Buzele lui o mușcară blând de ceafă, producându-i fiori prin tot corpul.

Iar când degetele lui, de pe care îndepărtase săpunul, pătrunseră în locul ei cel mai intim, ea aproape că-și pierdu controlul. Jon o trase în brațe și o sărută puternic.

— Vino aici, iubita mea sexy de apă. Își petrecu picioarele în jurul ei și-i cuprinse în palme cele două fese, ridicând-o spre șoldurile lui. Jenny își puse picioarele subțiri în jurul mijlocului lui și-l trase înăuntru. Dar de îndată ce începură dansul dragostei, fură amândoi surprinși de repeziciunea cu care atinseră punctul final.

— Cum s-a întâmplat asta? Ce ai făcut? întrebă Jenny cu răsuflarea tăiată.

— Ce am făcut? îi băgă capul sub jetul de apă, după care îl trase afară.

Doamnă, acolo de unde vin eu e nevoie de doi ca să pună în mișcare o astfel de rachetă. E clar că ai lipsit la lecția despre sex și vrăjitorii, 101. A fost făcută în clasa a treia, cred.

— Nu sunt o vrăjitoare. Jucându-se, îi șterse

spatele lui Jon, plimbându-și unghiile de la un capăt la celălalt al coloanei vertebrale. El o strânse cu putere în brațe.

— Da' tu ești spiritul meu de apă, Jenny. Recunoate! Îți place să te joci în apă. Și - Ce altceva poate face un Pește? E în sângele meu.

— Tu ești în sângele meu! Iar geamătul lui fu însoțit de unul din partea stomacului. Amândoi priviră spre partea de jos care își exprimase nemulțumirea.

Cred că-mi este foame, spuse el zâmbind vinovat.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Am mâncat un corn și am băut puțin suc de portocale ieri dimineață, cred.

— Jonny, dragule, crezi că putem face o scurtă pauză pentru a-ți hrăni celălalt apetit?

— Ai ceva ce nu trebuie gătit? Devoră un castron plin cu cereale, în timp ce Jenny îi făcu o omletă pufoasă. Mâncă totul pe nerăsuflăte și apoi continuă cu pâine prăjită unsă cu jeleu de mere, două pahare cu lapte și două cești cu cafea, pe care o îndulci cu prăjitura ei făcută în casă.

— Unde ai învățat să mănânci așa? întrebă Jenny, râzând, când îl văzu că prinse din zbor bucata de prăjitură înmuiată.

— Mama mă lasă întotdeauna să-mi înmoi prăjiturile, spuse el, surprins de neașteptatul ei interes față de modul lui de a mânca.

— Oh? Jenny își ridică o sprânceană, mirată.

— N-o fac în public, Jenny, se apăra el. Apoi îi aruncă o privire de băiat cuminte, care o topi pe Jenny.

— Cred că voi descoperi o mulțime de lucruri pe care nu le faci în public.

— Oh, vei descoperi totul, iubito. Îmi vei descoperi toate secretele. Unele sunt foarte excentrice, îi făcu cu ochiul, înainte de a-și îndrepta privirea spre corpul ei gol.

Deodată, zgomotul unui stomac satisfăcut își croi drum în sus, prin interiorul gâtului lui. El își acoperi gura cu un șervețel și murmură jenat o scuză: Asta-i ceva ce încerc să nu fac, atât în public, cât și în particular.

Jenny se aplecă și-l mângâie pe obrazul proaspăt bărbierit. Apoi îi dădu un sărut pe gură și-l bătu ușor pe stomac.

— Cred că ăsta a fost stomacul tău care voia să-ți mulțumească. Strânse repede masa și puse vasele murdare în chiuvetă. Apoi îl luă de mână pe Jon și-l conduse pe treptele în spirală.

— Haide, colega. Sus în cuib. E timpul pentru toți bărbații buni să tragă un pui de somn. El o sărută pe frunte și-și petrecu brațul după umerii ei.

— Sunt bun, Jenny?

— Pot să pun pariu că ești!

— Pe cât vrei să punem pariu că te duc în brațe până sus pe treptele astea?

— Oh, hai să nu-ți taxăm energia, Jonny. Fii un mieluşel și urmează-mă.

— Da, doamnă, răspunse el ascultător. Dar înainte să înceapă să urce, vocea i se schimbă într-o șoaptă mângâietoare: Te voi urma peste tot, iubito. Priveliștea e minunată! O bătu drăgăstos pe fundul tare și gol. Forțele universului, care îi

aduseseră din nou împreună, le mai oferiră încă un cadou. În timp ce stăteau întinși pe pătura din patul ei mare, admirară un splendid răsărit de soare... primul din viața lor Împreună. În timp ce se ridica, soarele transforma apa în paleta unui pictor. Roz, purpuriu și auriu... culorile se reflectau din cer în apă ca într-o oglindă perfectă. Stăteau îmbrățișați în timp ce priveau, iar Jonny exclamă:

— Fenomenal!

— Da, fu Jenny de acord. Privi afară, spre noua față a lumii ei, știind că se simte ca și ea, la fel de puternică.

— Oh, privește! Se ridică și arătă spre un cârd de rațe sălbatice care își păraseau cuibul și porneau pe apă într-o coloană perfectă. Măcăitul lor de „bunădimineața” îi făcu pe cei doi să izbucnească în râs, în timp ce coloana dădea înconjurul casei. Jon o luă tandru în brațe și o sărută prelung.

— E minunat să fii din nou acasă, iubita mea.

— Bine-ai venit acasă, dragul meu. Îi întoarse sărutul. Te iubesc, Jonny. Te voi iubi întotdeauna. El o ținu strâns, simțind că vorbele ei spuneau mult mai mult. Are încredere în mine, își dădu el seama uimit, în timp ce adormea. Are în sfârșit încredere în mine din toată inima ei. Apoi, se lăsă liniștea în camera de la mansardă. Dar afară păsările cântau, albinele bâzâiau și peștii se jucau... bucuroși toți de noua zi care începea.

Soarele strălucea deja deasupra acoperișului acoperit de iarbă, când Jenny se trezi. Se rostogoli pe o parte și privi la bărbatul iubit, ce dormea liniștit lângă ea. Un zâmbet satisfăcut îi arcuia buzele în somn. Era mai mult decât Jenny putea îndura. Dintr-o săritură, ateriza pe corpul lui relaxat, direct în mijlocul pieptului.

— Ai de gând să dormi toată ziua? râse veselă când îi văzu privirea uimită.

— Ufffl Ce naiba...?

— Hai. Jonny. Nu poți dormi toată ziua. În sfârșit, ei realizează ce se întâmplă.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să fiu trezit cu blândețe, în prima dimineață când am ajuns acasă.

— Întotdeauna ești așa morocănos dimineața?

— Numai atunci când sunt atacat de o femeie sălbatică. Își strecură brațele pe furiș prin spatele ei și o strânse cu putere. Lucru pentru care va plăti... din plin! O lovi peste fund și începu să gâdile fără milă. Jenny începu să țipe, rugându-l să înceteze și încercă să scape de sub corpul lui puternic.

— Unchiule! Unchiulei în clipa următoare ateriza pe pieptul lui, fără să scape niciun moment din strânsoare. Geamătul lui de plăcere, când ea se mișcă peste el, încercând să scape, o făcu să dorească să stea acolo la nesfârșit. Pentru totdeauna, dacă era posibil!

— Văd că ai nevoie de o lecție de genealogie în ceea ce privește familia ta, soră Larson. Vocea lui era serioasă și ponderată. Nu sunt unchiul tău, continuă el. Nu sunt tatăl tău, nici fratele tău.

Apoi, vocea îi deveni senzuală, în timp ce-i șoptea la ureche: Eu, dragă doamnă, sunt partenerul tău, prietenul tău, iubitul tău... și viitorul tău soț. Dar de îndată ce punem lucrurile la punct, ultima ipostază va fi trecută la timpul prezent. Ne vom căsători cu o viteză mai mare decât a unui glonte. Și apoi-i... îi promise el, făcându-i repede cu ochiul și sărutând-o pe vârful nasului, vom petrece o lună de miere care va dura toată viața. Bine?

— Cât timp poți să stai?

— Pentru totdeauna! Ea încercă să se așeze, dar el o ținu lipită precum un copil care se agață de pătură.

— Vorbesc serios, Jonny. Cât timp poți să stai, până să te întorci la proiectul tău?

— Pentru totdeauna!

— La naiba, mă înnebunești! Dă-mi un răspuns clar. Fața i se înroși de furie și de încercările de a se elibera din brațele lui. Cât?

— Niciodată! Și continuă s-o țină la fel de strâns, dar își schimbă tactica.

— Dacă stai foarte cuminte și taci din gură, îți voi spune, aruncătoare de flăcări ce ești a cu o încercare supraomenească de a se controla, Jenny făcu precum îi ceruse, știind că nu va scoate un cuvânt de la el, dacă nu-l ascultă. Așa-i mai bine, scumpa mea iubită, spuse el. Îmi place să te țin lipită de inima mea.

Oftatul lui de mulțumire o făcu să se miște în anticipație. În cele din urmă, își băgă degetele în părul de pe pieptul lui și-l trase de un fir. Drept răspuns, el o ciupi de fund.

— Încetează! Dacă nu stai liniștită, nu-ți voi

spune un cuvânt, fetiço. Și ea își dădu seama că ar face bine să-l asculte de data asta. Când el fu convins că Jenny ar sta cuminte o zi întreagă pentru a auzi ce avea el să-i spună, începu să vorbească:

— Am acceptat postul de director în cercetare și am mutat proiectul la Universitatea din Minnesota. O duzină de întrebări a născut din gura lui Jenny înț și același timp. Dar, după ce aruncă o scurtă privire asupra chipului lui serios, hotărî că ar face mai bine să tacă și să-l asculte în continuare.

— Am muncit din greu ca să obțin această schimbare. Una dintre deciziile pe care trebuia să le iau, când am venit aici, era dacă voi accepta sau nu postul de director. Șeful meu, doctorul Bailey, voia să se mute la alt proiect și mi-a propus să-l înlocuiesc. Dar trebuia să-mi pun mai întâi ordine în gânduri. Și voiam să mut proiectul în altă localitate, adăugă el. De fapt, am început să cochetez cu această idee când am realizat ce mult iubești acest loc. Telefonul de la Chicago n-a făcut decât să accelereze lucrurile. Zâmbi ochilor ei albaștri și-i mângâie cu blândețe o şuviță de păr blond, pe care ea o prinsese între buze. Vezi tu, mi-am dat seama că vreau să fiu acolo unde ești tu. Jenny. Ea respiră adânc, intenționând să-și înceapă bombardamentul cu întrebări, dar sprânceana lui ridicată o făcu să nu spună încă

— Locul ăsta e o adevărată mină de aur pentru cercetători, continuă el. Hank Weston mi-a spus că Universitatea din Minnesota e pe cale să-mi propună un post. A menționat acest lucru când

m-a sunat pentru a se asigura dacă am ajuns cu bine la casa lor. N-am acordat prea multă atenție, până n-am realizat că încep să mă îndrăgostesc de un spirit de apă, pe nume Jenny. Privirea lui îi spuse lui Jenny că nu fusese vreodată mai fericit. Vom începe lucrul la acest nou loc de muncă pe data de 1 octombrie... după o lună de miere prelungită. Poate chiar vom pune bazele familiei noastre în acest răstimp. Nu putem aștepta la infinit, știi doar. Jenny nu mai avea de gând să lase să fie oprită de data asta, și Jon nici măcar nu încercă.

— Ce vrei să spui prin „noi”? Participă și Hank Weston la acest proiect?

— Prin „noi” înțeleg tu și cu mine! oftă mulțumit când văzu că ea se înfioară la mângâierile lui. Nu mai vreau să fiu vreodată despărțit de tine. Ți-am spus asta, iubito. Vei fi soția mea. Eu voi fi soțul tău. Parteneri egali. Bineînțeles, la birou, îmi vei fi asistentă și eu voi fi șeful.

— Încă mai vrei să mă faci să plec. Lacrimi mari începură să se adune în ochii ei albaștri.

— Numai pentru două sau trei zile pe săptămână, draga mea. Ai făcut asta multă vreme. Știu că ești la curent cu tot ce-i nou în profesiunea ta, dar nu va trebui să-ți exerciți talentele chirurgicale pe mine... numai dacă nu vei simți nevoia să-mi tai puțin din nas, glumi el.

— Dacă aștepți aici câteva clipe, fug până jos și mă întorc cu bisturiul, îi răspunse ea, refuzând încă să participe pe de-a-ntregul la planul lui, până ce nu află toate amănuntele.

— Nu trebuie să-mi scoți inima, scumpa mea iubită. O ai deja în buzunar. Îi șterse lacrimile din ochi.

— Oh! Nu pot sta supărată pe tine, Jonny! Te iubesc prea mult. Numai că te rog, te rog, spune-mi și restul!

— Două sau trei zile pe săptămână... dar nu mai mult de trei, îți promit, Jenny. Vom merge la Universitate pentru discuții și întâlniri cu echipa. În restul timpului vom sta aici pe insulă, făcând dragoste și copii. Zâmbi când o văzu că roșește. Dacă avem noroc, procesul deja a început, eu îl sărută dintr-odată, apoi ridică privirea și-i văzu fața îmbujorată.

— Vrei să continuăm această discuție puțin mai târziu, iubito? începu să-i frece drăgăstos spatele. Nici nu mă așteptam, spuse el îmbufnat, când ea scutură cu putere din cap, acoperindu-i fața cu părul ei lung.

— Am o singură întrebare, viitorul-meu-soț-care-se-crede-atât-de-deștept! Cum crezi că vei reuși să faci față muncii tale atât de grele, lucrând numai două sau trei zile pe săptămână?

— Viitorul-tău-soț-deștept are răspunsul într-un singur cuvânt pentru isteța-luisoție: Computere!

— Haide, draga mea. Computere. Știi, cutiile alea mici pline de vrăjitorii care îți fac diferite oferte, dacă apeși pe butoane în mod corect. Ceva ce seamănă cu mine, adăugă el, apăsându-i vârfurile degetelor pe sfârcurile lui și râzând când ea începu să se zbată.

— Vrei să spui că vei lucra de aici?

— Așa ceva se întâmplă în toată țara. Jenny. Oamenii de afaceri, agenții de bursă, oamenii de știință, inclusiv cercetătorii, sunt conectați la rețele de computere care fac legătura cu computerele centrale. Cum cea mai mare parte din munca mea în acest studiu cuprinde date statistice, pot lucra oriunde, atâta timp cât am acces la computerul principal. Singurele dați când va trebui să-mi fac apariția la Universitate sunt, atunci când voi avea de luat interviuri sau va trebui să particip la ședințele echipei. O privire îngrijorată îi apărură pe față când îi trecu prin minte un alt gând.

— Voi mai construi o locuință separată în pădure, dacă crezi că te voi deranja în munca ta, iubito. Fac tot ce vrei. Scânteia de dragoste din ochii lui îi spuse lui Jenny tot ce voia să știe.

— Nu, vreau să fiu aproape de tine. Nu vreau să părăsești insula ca să lucrezi. Vom extinde casa. Timidă, se ghemui la gâtul lui și-l sărută pe ureche: Cum ți-a venit ideea cu computerele?

— Păi, mai întâi am vorbit cu cineva de la acest departament, care m-a prezentat specialistului lor în domeniu. Fredi mi-a dat răspunsul la orice întrebare legată de computere, pe care i-am pus-o, sau pe care m-am gândit să i-o pun. E o femeie foarte deșteaptă.

— O femeie?

— Liniștește-te, tigroaico. Fu surprins de bruscă ei suspiciune. Toată discuția am purtat-o prin telefon, de la Chicago la St. Louis, unde e cartierul ei general. Cu toate acestea, ne vom întâlni în octombrie, când va veni la Universitate

pentru a-mi ține niște ore de curs.

— Ore de curs?

— Vei fi acolo să ai grijă de mine, iubito.

— De când asta îl poate opri pe un doctor?

— Mi s-a spus că are o căsnicie fericită.

— Te-ai interesat? Se zbătu în brațele lui și-i arătă pumnii mici, încleștați.

— Soțul și copiii ei o însoțesc întotdeauna în călătorii.

— O iubesc de pe acum! spuse Jenny liniștindu-se și zâmbind senină.

Jon îi înțelese frica. Nu avea nimic de-a face cu gelozia. Era legată în totalitate de sentimentul ei de vulnerabilitate. Știa că trebuie să-i îndepărteze aceste spaime, odată pentru totdeauna.

— Jenny? Ea se lipi mai tare de gâtul lui cald. Vreau să ai încredere în mine, iubito. Eu nu sunt Richard. Nu-ți voi da niciodată vreun motiv să te îndoiești de fidelitatea mea. Ceea ce avem noi, e ceva special. Nu ne-am întâlnit întâmplător într-o după-amiază însorită... așa a fost soarta. N-am crezut niciodată că e posibil să iubești o femeie, așa cum te iubesc eu pe tine. Îi mângâie părul auriu. Și acum, când am descoperit această dragoste pentru tine, voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o protejez. Am văzut că până acum n-am trăit decât în prezent... și nici asta n-am făcut-o cum trebuie. Acum am un viitor împreună cu tine, iubita mea Jenny. Dragostea ta e foarte prețioasă pentru mine. Aș muri dacă aș face ceva care să distrugă această dragoste. Aș sacrifica orice ca să fiu întotdeauna împreună cu tine. Tu

ești viața mea. Așa că, te rog, te rog, ai încredere în dragostea noastră. Vocea i se frânse din cauza emoției.

Când Jenny își ridică privirea și îi întâlnește ochii încetoși, genele i se umplură de lacrimi. Undeva, într-un colțisor al minții ei o binecuvântă pe Sarah. Ea îi spusese că sosise momentul. Câtă dreptate avusese!

— Te iubesc, Jonny. Era singurul răspuns de care avea el nevoie. Niciun alt cuvânt nu i-ar fi putut aprinde scântele din ochii de culoarea chihlimbarului. Când buzele lor se întâlniră, sărutul pe care și-l dădură le legă inimile pentru totdeauna.

— Va trebui să rebotezăm casă, murmură Jenny. Nu mai există nimic de care să vreau să mă ascund. Jon o îmbrățișă strâns și râse bucuros. Apoi, își trecu buzele peste fruntea ei, în timp ce se gândea la un nume.

— L-am putea spune Cuibul de dragoste al lui Jenny.

— Cuibul de dragoste Larson - McCallemJI corectă ea.

— Foarte echitabil, draga mea. O rostogoli pe o parte. Aș vrea să scriem asta pe ușă cât de curând posibil. Și mai vreau să ne căsătorim cât se poate de repede, vinerea viitoare. Avem suficient timp să completăm toate formularele și să găsim un preot. Îl voi suna pe Hank după-amiază să-l rog să-mi fie martor, izbucni într-un hohot puternic de râs. Va crede că glumesc!

— Cum adică? Se ridică deasupra lui și-l privi întrebătoare.

— Când Hank m-a sunat să vadă dacă am ajuns cu bine, în acea primă seară, i-am spus că am impresia că am găsit-o pe femeia visurilor mele. La început, a crezut că glumeam, dar când și-a dat seama că eram serios, a vrut să cheme băieții cu cămașa de forță. A crezut într-adevăr că m-am scrântit.

— Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere? Ochii ei se măriră de surpriză.

— Am încercat să lupt, dar n-am putut, recunosc el încet.

— Și eu la fel. Trasă cu degetul niște cercuri concentrice pe pieptul lui.

— Nu-i dragostea nemaipomenită? oftă el încântat. Jenny se ghemui la pieptul lui și continuă să deseneze cu degetele pe pieptul lui, coborând până la buric și mai jos. Jon tuși și păru să nu-și mai poată controla mișcările din solduri. Degetele tale au început s-o ia razna, o avertiză el răgușit. Ești pe cale să devii desfrânată, doamnă. Apoi. Își ținu respirația când ea își îndepărtă mâna. Ai de gând să-l epuizezi pe bătrân din prima zi?

— Ești foarte puternic, murmură ea, în timp ce mângâierile îi erau înlocuite cu sărutări fierbinți. Un exemplar de prima clasă!

— Și tu la fel. O ridică pentru a o așeza pe corpul lui excitat. Vino la mine, iubito. Iar ea i se dăruie plină de dragoste, din toată inima ei.

— Ce s-a întâmplat cu vechea ta furgonetă? întrebă Jenny privind spre mașina de un albastru strălucitor ce era parcată lângă mașinuța ei, făcând-o să arate ca o jucărie.

— Jezebel a murit de cauze naturale, la trei

mile în afara limitelor oraşului Chicago. Am lăsat-o lângă o şcoală cu numărul de înregistrare prins de parbriz.

M-am gândit că poate nişte copii se vor distra, reparând-o.

— Jezebel? îl privi întrebător. El ridică din umeri.

— Cum altfel şi-ar fi putut numi un tânăr şi viril student, furgonetă? râse când îi văzu privirea şocată. Am folosit-o ca mijloc de deplasare pentru studiu, draga mea. Temele mele aveau întotdeauna prioritate, adăugă el nevinovat.

— Nu-i de mirare că materia ta preferată era anatomia.

— Îmi place la nebunie când te înfurii, Jenny. Trezeşti animalul din mine. Gemu răutăcios, după care îşi umflă pieptul gol şi scoase un urlet precum regele junglei.

Se prefăcu că stă la pândă, după care o luă la fugă după Jenny care ţipa şi de-abia mai respira, urmărind-o până în vârful dealului şi înapoi pe pajiştea de pe acoperiş, unde o trânti în iarba moale. Ea încercă să-i ignore degetele cercetătoare şi gura insistentă.

— Va trebui să avem grijă de maşina nouă, spuse ea, împingându-i uşor faţa din dreptul bluzei ei deschise. Vom avea de făcut multe mile cu ea, dacă va trebui să mergem şi să ne întoarcem săptămânal din oraş. Măinile ei nu făceau nimic pentru a-l opri, iar el părea hotărât să-şi îngroape faţa între sânii ei.

— Maşina cea nouă este numai pentru deplasările de aici, bombăni el, cu gura lipită de

pielea ei, inhalându-i parfumul, îi depuse mici sărutări pe pielea caldă și adăugă: Vom zbura.

— Cum? Ne va costa o avere, Jonny. Nu ne putem permite.

— Întotdeauna practică, asta-i Jenny a mea. Râse, ridicându-și capul pentru a privi către ea. Nu-i scump deloc. În afară de asta, Universitatea va suporta o parte din cheltuieli. Am sunat la compania de avioane din Fergus Falls, săptămâna trecută, când încercam să reînnod toate legăturile pierdute și am făcut o treabă nemaipomenită, pentru că muream să mă întorc mai repede la tine, aș adăuga. Am aranjat cu ei să ne asigure transportul dus-întors. Bună ideea?

— Minunată. Îl sărută drăgăstos pe gură pentru a-i mulțumi. Gândește-te la orele pe care le vom economisi astfel. Ochii lui sclipiră jucăuși.

— Mda, vom avea mai mult timp pentru lucrurile cu adevărat importante din viață. Încercă să se strecoare înapoi în interiorul bluzei ei, dar Jenny se trase la o

— Aș vrea să ne cunune pastorul Johnson, spuse ea. A fost bun prieten cu bunicul

— Asta înseamnă că trebuie să ne căsătorim în biserica lui? Întrebă Jon, sărutând-o

— E o biserică mică și frumoasă, situată sus pe deal și înconjurată de terenurile fermierilor, Jonny. El ridică privirea și o întâlnește pe a ei.

— Insula asta e cel mai sacru loc pe care l-am văzut vreodată, Jenny. E o parte din tine... și acum e și o parte din mine. Putem să ne căsătorim aici?

Ochii ei se umplură de lacrimi, gândindu-se cât fusese de binecuvântată cu dragostea lui. În

cele din urmă, răspunse:

— Aș vrea ca Sarahi să fie martorul meu. Ea este răspunzătoare de întoarcerea mea la viață, după cum singură a spus. M-a făcut să înțeleg că a venit timpul să risc... și m-a făcut să și râd pe deasupra!

— Poate că ar trebui să ne fie domnișoară de onoare. Își băgă degetele în părul ei mătăsos. A fost îngerul nostru păzitor.

— Un înger cu trompete! spuse ea, râzând. Rămaseră tăcuți, unul în brațele celuilalt, în iarba înaltă. Jon se ridică pe o parte și-și sprijini capul într-o mână, trasându-i în joacă conturul feței cu un fir de iarbă. Jenny gemu și-l împinse la o

— Trezește-te, somnoroase! Vreau să te rog ceva.

— Ce? Deschise ochii și se strâmbă la el. Nu mai am de gând să fac pe cobaiul tău pentru alte experimente. Oricum, cred că totul a fost o cursă pusă la cale de tine. Jon o privi serios.

— Când ai avut ultimul ciclu? Ea rămase cu gura căscată și nu-i răspunse nimic. Atunci el adăugă: Sunt viitorul tău soț, Jenny? Când? Ai avut cât timp am lipsit?

— Da, săptămâna trecută, murmură ea timidă.

Îl privi, știind că făcea niște calcule rapide în minte. Apoi zâmbi și o sărută atât de dulce, încât ea simți că se topește.

— Fără contraceptive în noaptea nunții, scumpa mea viitoare soție. Vom face un copil frumos. O mângâie pe ceafă. Fetița se va naște chiar după viscoalele puternice din primăvară.

Ajunge că mama ei s-a născut într-un hambar, decretă el.

— Ce te face să fii așa sigur că voi rămâne imediat însărcinată? Și dacă chiar va fi așa, de unde știi că va fi o fetiță?

Jon își plimbă mâna drăgăstos de-a lungul corpului ei subțire și râse înăbușit.

— Am fost amândoi de acord că suntem niște exemplare de prima clasă, așa că ăsta-i răspunsul la prima întrebare. E exact momentul potrivit pentru zămislire.

Vom munci din greu toată noaptea, iubito. Își strecură mâinile între coapsele ei calde, făcând-o să tremure anticipat. Răspunsul la cea de-a doua întrebare e la fel de simplu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să am o mică copie la indigo de-a ta, deși Dumnezeu știe cum mă voi despurca cu două ca tine!

— Mi-ar plăcea să am un băiețel care să semene cu tine, șopti ea. Dragostea li se reflecta în ochi. Și voi avea grijă să-i amintesc întotdeauna să se joace, jură ea, ținându-l strâns pe Jon.

— Dulcea mea Jenny, spuse el răgușit. Te în besc atât de mult. Ea îl sărută cu dragoste.

— Și eu te iubesc.

Mama Natura oferi o seară perfectă de vară în ziua când avu loc căsătoria Larson-McCallem. Când Jenny și Jon rostiră jurământul căsătoriei, părea că întreaga insulă amuțise. O liniște deplină însoți cuvintele de dragoste rostite de cei doi cu voce tare și răspicată. Liniștea accentua importanța promisiunilor făcute în catedrala naturii, având drept acoperiș cerul albastru de

deasupra. Când ajunseră la fina! și fu rostită binecuvântarea, Jenny și Jon se sărutară și toate animalele părură să se bucure de fericirea lor.

— Te iubesc, soție scumpă.

— Te iubesc, soțul meu. Pentru o clipă, rămaseră privindu-se în ochi, împărtășindu-și în tăcere dragostea. Apoi, liniștea fu întreruptă de Sarah care-și suflă nasul, zgomotos.

— Îmi plac atât de mult nunțile! spuse ea, plângând și zâmbind printre lacrimi. Jenny și Jon se întoarseră spre ea.

— Vino aici, bătrânica mea, îi porunci Jenny. Își îmbrățișa prietena iubită și o strânse tare. Sunt atât de fericită, Sarah. Îl iubesc din toată inima.

— Știu. Îi dădu drumul lui Jenny și îl felicită pe Jon. Ascultă cu atenție, fiule, spuse, fluturându-i degetul sub nas. Să ai foarte multă grijă de fata asta, altfel vei avea de-a face cu mine!

— Pentru tot restul vieții. Promisiunea solemnă era ecoul dragostei din inima lui când o privi pe Jenny. Până moartea ne va despărți, adăugă el.

— Să fiți fericiți, Jonny. Apoi Sarah fu nevoită să-și șteargă nasul din nou.

Hank Weston apucă mâna lui Jon și o strânse cu putere, apoi și-o petrecu pe cealaltă după umărul lui.

— Felicitări, Jon. Trebuie să recunosc că am crezut că ți-ai pierdut mințile în acea primă seară, dar după ce ți-am cunoscut frumoasa mireasă, pot înțelege orice.

Zâmbi către Jon, apoi trecu la Jenny și o sărută pe obraz. Sper că vei fi foarte fericită cu

nebunul ăsta. N-ai din întâmplare o soră Recăsătorită, nu-i așa? Jenny nu fu sigură dacă glumise sau nu.

După o cină intimă, pregătită de Sarah, Jenny și Jon își luară rămas-bun de la prieteni, bucurându-se în secret când îi văzură pe Hank și pe Sarah, plecând împreună în vechea furgonetă.

— Pun pariu că se vor distra bine în seara asta, spuse Jenny.

— Nu atât de bine ca noi, frumoasa mea mireasă. Jon îi gâdilă lobul urechii cu vârful limbii, producându-i fiori până în vârful degetelor. Am face mai bine să intrăm înăuntru înainte să răcești, iubita mea. O conduse în jos pe scări. Ea îl urmă zâmbind. Înăuntru, statură împreună un moment privindu-și vecinii, din golf, ce se îndreptau spre adăposturile lor.

— Se pare că toată lumea s-a întors devreme acasă, observă Jon încet. Începu să se joace cu nasturii rochiei ei, după care își strecură mâinile în jurul mijlocului și o luă în brațe. Mai vrei un pahar cu șampanie înainte de culcare, draga mea?

— Cred că e o idee minunată, dragostea mea. El intră în bucătărie și scoase o sticlă din frapieră. După ce umplu două pahare, merse înapoi în camera unde Jenny îl aștepta.

— Ultima picătură, draga mea. Mâine va fi o zi însorită.

Îi întinse paharul și îl atinse ușor cu al lui, făcând să se audă un clinchet vesel.

— Un toast, iubita mea. Pentru toate zilele-noastre însorite. Ochii lor le reflectau sentimentele, când își încrucișară brațele și băură

până la ultima picătură. Jon privi fascinat cum Jenny își linge stropii de șampanie de pe buza de sus.

— Știi ce avem de făcut acum, nu-i așa? Ea aprobă din cap, incapabilă să rostească cuvintele care i-ar fi condus la pat. Dar el o surprinse.

— Trebuie să ne aruncăm paharele în cămin.

— Dar ar fi așa păcat, Jonny. Sunt cadou de la Hank.

— Și el ar fi teribil de supărat dacă n-am face asta, Jenny.

Vezi tu, dacă n-o facem, s-ar putea să n-avem noroc și să nu ni se îndeplinească nicio dorință. În schimb, dacă se sparg, așa ceva nu se va întâmpla. Ea zâmbi.

— Atunci trebuie s-o facem neapărat. Amândoi deodată. Acum.

— Unu, doi, trei! Aruncară paharele și acestea se izbiră de partea din spate a căminului. Apoi se îmbrățișară, râzând copilărește. Dar orice urmă de copilărie dispăru când buzele li se întâlniră și simțiră pasiunea crescând în interiorul lor.

Ochii lui Jon scânteiau de dorință când îi dădu drumul.

— Vrei să te pregătești de culcare, dragul meu? întrebă ea, captivată încă de ochii

— Ies afară pentru câteva minute. Vreau să respir puțin aer curat și să-mi limpezesc capul. Mă simt deodată foarte amețit și vreau să fiu deplin stăpân pe facultățile mele când vin la tine. Jenny. O sărută apăsător, apoi se întoarse și ieși afară.

Jenny merse la baie și se pregăti pentru

Jonny. După ce făcu duș, se îmbrăcă cu o cămașă de noapte din mătase, de culoarea fildeşului. Atingerea ei senzuală semăna cu o îmbrățișare de dragoste. În timp ce-și pieptăna părul, răsucind fiecare șuviță în jurul degetului, îl auzi pe Jon întorcându-se. Pulverizând o cantitate generoasă din parfumul preferat de Jonny, se învălui în esența lui precum un dansator plin de grație. Jos, se auzi închizându-se ușa de la baie și dușul fu pus în funcțiune. Când se așează în fața oglinzii pentru a-și aranja șuvițele de păr, văzu în oglindă cadoul din partea lui Jon. În spatele ei, pe noptieră, se afla o vază plină cu trandafiri roșii. Ciudat, se gândi ea, că nu îi observase mai devreme, începu să meargă spre pat când îl auzi pe Jonny apropiindu-se. Se răzgândi repede și se duse în dreptul peretelui de sticlă, stând cu ochii ațintiți asupra lunii pline ce se ridica din apă. Lumina ei cădea din plin pe fața lui Jenny care aștepta. Și apoi, așteptarea luă sfârșit.

— Ești frumoasă în lumina lunii, Jenny.

Ea se întoarse în brațele lui și simți mătasea halatului lui sub degete.

— Mulțumesc. Lumina lunii face ca ochii tăi să strălucească mai tare. El râse.

— Cred că asta are mai degrabă de-a face cu tine, decât cu luna, draga mea. Ți-ai găsit cadoul?

— Trandafirii? Da, sunt minunați, dragul meu. Mulțumesc, îmi plac trandafirii roșii.

— Voi ține minte asta, dar n-ai găsit și cutia mică de lângă ei? O conduse până la marginea patului și se așează lângă ea, apoi luă o cutie din catifea neagră. Pentru tine, iubito... cu toată

dragostea mea. Când o deschise rămase fără suflare în fața frumuseții șiragului de perle.

— Perlele vin din mare, Jenny. N-aș fi putut găsi un cadou mai potrivit pentru un spirit de apă. Sper că îți plac.

— La nebunie! Jenny eră copleșită de darul lui. Dar mi-ai dăruit deja inelul. E absolut magnific, murmură ea, ținând mâna întinsă în lumina lunii și privind diamantul care strălucea în inelul de aur.

— Și mie îmi place inelul meu, draga mea. E o dovadă a dragostei tale, așa cum al tău e dovada dragostei mele. Perlele sunt un cadou, Jenny. Privește-le, draga mea, o rugă el. Îmi amintesc atât de mult de tine. Au strălucirea sânilor tăi din acea noapte când ai plutit pe suprafața apei. Sunt netede și catifelate, atunci când le atingi. La fel simt și eu când îți ating pielea mătăsoasă, șopti el, plimbându-și mâna peste șoldul ei acoperit de cămașa de noapte. Fiecare e unică... exact ca și tine, draga mea. Și, în sfârșit, sunt valoroase și se potrivesc perfect una cu alta. Ți le ofer împreună cu toată dragostea mea. Tu ești cealaltă jumătate a mea, Jenny. Ești mai prețioasă pentru mine decât orice altceva pe lumea asta.

Se aplecă spre ea și o sărută tandru pe obraji uzi. Într-un fel, știuse că ea va plânge. Dar mai știa că acestea erau lacrimi de bucurie, de fericire. Luă cutiuța din mâinile ei tremurânde și o așeză la loc, lângă trandafiri. Apoi o cuprinse în brațe și o culcă pe pat, șoptindu-i printre buzele întredeschise:

— Te iubesc, draga mea, mai mult decât vei

ști vreodată. Îți voi arăta în fiecare zi și noapte ce mult țin la tine. Jenny se topi simțindu-i sărutările și se folosi de toate mijloacele pentru a-i întoarce dragostea. Sunt iubită, se gândi ea uimită, de cel mai minunat bărbat din lume.

— Mulțumesc, Doamne, șopti ea, mulțumesc că mi l-ai trimis pe Jonny. Începură să se dezbrace amândoi în același timp.

— Minunat! murmură el, plin de dorință.

În timp ce stăteau întinși unul lângă altul, atingându-se și redescoperind toate locurile senzuale și secrete, începu să le revină simțul umorului.

— Știi, o necăji Jonny, n-am văzut sau simțit niciodată așa perle minunate. Îi cuprinse amândoi sânii în mâini, privindu-i cu dragoste. N-am văzut alte două perle atât de bine formate, atât de catifelate la atingere, atât de netede, totuși par să aibă amândouă niște mici defecte. Se aplecă și-i trase un sfârc rozaliu adânc în gură. Mmmm, m-am răzgândit, continuă el, uită ce-am spus. Aceste forme n-ar mai fi la fel, fără cele două defecte. Se mută la celălalt sfârc, lăsând limba să vorbească în felul ei specific. Râzând și apoi gemând, în timp ce el îi mușca ușor sfârcurile întărite, Jenny vru să-i aplice același tratament.

— Oh, au dispărut, strigă ea, plimbându-și degetele prin părul des de pe pieptul lui.

Jon îi puse buzele în contact direct cu sfârcurile lui mici și tari, apoi fluieră când îi simți limba insistentă. Șoldurile lui începură să se miște neobosite, frecându-se de corpul ei și făcând-o să-i simtă excitarea puternică.

— Dacă nu știi, soție, află că mă înnebunești. Apoi șopti plin de pasiune:

Oh, da, iubito, e atât de binel Mâinile lui puternice păreau doi magneti pe pielea ei.

Fiecare loc pe care-l mângâia îi producea lui Jenny clipe de plăcere. Se simțea ca o chitară la care cânta un maestru. De fiecare dată, când el o atingea, simțea acordurile muzicii în interiorul ei.

— Corpul meu cântă pentru tine, Jonny, murmură ea, legănându-se lângă el. Nu vreau să mai aștept, dragul meu. Vreau să fie lung și încet, ca un cântec nemuritor de dragoste. Te rog, dragul meu, vino la mine. Se deschise pentru a-l primi, ca un nufăr ce-și desface petalele sub soarele dimineții. Șoptindu-i cuvinte de dragoste Jonny se aplecă peste ea și pătrunse în locul ei cel mai fierbinte. Concomitent, ea își mișcă picioarele pentru a-i trage forța vieții în corpul ei ce vibra. Și astfel scriseră amândoi eternul lor cântec de dragoste.

Păru o eternitate până când se despărțiră. În cele din urmă, Jonny se rostogoli pe partea lui și cuprinse în brațe corpul epuizat al lui Jenny.

— Dumnezeu! șopti el cu o voce mirată. De data asta a fost cel mai bine. Oare pentru că acum suntem căsătoriți și nu mai trăim în păcat?

— De unde pot să știu? Era încă amețită. N-am mai trăit în păcat, până să te cunosc pe tine. A fost minunat, nu-i așa? Se ghemui la pieptul lui, căutându-și o poziție mai confortabilă. Pun pariu că vei spune asta de multe ori, îi prezise ea. Dacă nu va ieși un copil din asta, nu va fi pentru că n-am încercat!

— Ai făcut un lucru bun că te-ai căsătorit cu mine. Jenny. Când ea ridică privirea pentru a căuta sensul cuvintelor lui, el continuă: Cu tinerețea mea și maturitatea ta putem fi siguri că vom face o treabă bună nu se feri suficient de repede pentru a scăpa de pumnul pe care ea i-l înfipse în stomac. Hei, ai grijă, copilule!

Trebuie să avem grijă de bijuteriile familiei. Se așază peste ea, imobilizând-o.

Răspunsul ei nu fu cel la care se aștepta. Jenny își puse capul pe el și gemu mulțumită când gura lui moale îi acoperi buzele întredeschise.

— Încerci să-mi spui ceva, dragă soție? Vocea îi era gătuată de emoție.

Ea răspunse cu voce răgușită:

— Nu crezi că e timpul să trecem din nou la treabă?

— Iubito, o s-o facem până vom reuși!

Nouă luni mai târziu, exact la termen, Jenny dădu naștere unei minunate perechi de gemeni. Un băiat cu păr de culoare închisă, pe care îl botezară Adam, pentru că fu primul născut. I-ar al doilea, o fată blondă, cu ochi-albaștri, copie fidelă a mamei ei. O botezară Amy. Dintr-o singură lovitură își realizară visul de a deveni o familie cu doi copii.

Într-o zi călduroasă de vară stăteau amândoi pe iarba moale, privindu-și copiii care dormeau în coșulețele lor. Jonny șopti cu o voce încărcată de emoție:

— Am făcut într-adevăr treabă bună, nu-i așa, iubita mea?

Ochii lui Jenny se umeziră de lacrimi de

fericire.

— E cel mai bun lucru din viața noastră, Jonny. Când văzu cât de emoționată era.

Jon hotărî să-i alunge lacrimile din ochi, deși știa că sunt lacrimi de fericire.

— Totuși, nu vreau să ne oprim din exersat, Jenny, îi spuse el, privind-o cu acea expresie de băiat cuminte. Inima ei vibra la auzul acestor cuvinte și zâmbi la propunerea lui.

— Nici eu. Jonny. Nici eu. Se abandonează sărutului lui și se lăasă în iarba moale, strângându-și dragostea, marea ei dragoste, în brațe.

SFÂRȘIT